Grafica: Viorel Frâncu
Coperta: Sergiu Filipoiu

I.S.B.N. 973-98886-3-1

OTTO

INIMI ALE IUBIRII

Editura "Premier"

OTTO

INIMI ALE IUBIRII

– Răzvan Teodor Mihalcea –

Editura Premier
1999

Introducere

Din cele mai vechi timpuri o forță supremă, care nu poate fi descrisă cu ajutorul cuvintelor, care are o existență în sine a guvernat și condus prin inimile oamenilor și prin însăși "inima existenței" – natura.

Această forță are o "existență în sine", se manifestă prin iubire, dar nu prin iubirea omenească ajunsă la stadiul de dăruire completă, ci dincolo de limitele gândirii, o dăruire pur și simplu prin nevoia de dăruire, nu prin dorința, nu pentru a realiza ceva sau mai ales pentru a obține ceva, ci pur și simplu dăruire prin iubire, nimic altceva. Deci poți identifica această forță, existența sa în sine, ca fiind tocmai această iubire infinită, absolută sau cum a fost descrisă așa de frumos, în religia creștin-ortodoxă, ea este "sângele lui ***Dumnezeu****".*

Din timpuri imemoriale, dincolo de existența timpului, a ideii de început și sfârșit, ea a acționat prin interiorul a tot "ceea ce există", a îndreptat evoluția omenirii spre un nivel, spre o treaptă de evoluție pe care nu o putem întrezări prin intermediul gândirii, ci doar simți prin intermediul inimii. Deci putem spune acum clar că "locul sfânt" din interiorul nostru, unde ea se manifestă cel mai clar, și de unde ne orientează calea spre fericire, este "inima noastră", dar nu inima în sine, ci ceva dincolo de ea, care face ca inima s-o simtă, așa cum un emițător și un receptor nu sunt undele pe care le transmit și le primesc simultan. Deci această iubire absolută nu este nici emițătorul, oricare ar fi el, cel mai bun dintre toate, dar nici chiar ideea de divinitate; nici receptorul, existența însăși, sau cel mai bun receptor omul, ci chiar unda de o frecvență cât mai înaltă, care nu poate fi percepută, măsurată, cunoscută, ci doar simțită, și asta numai după conștientizarea existenței în sine a acestei unde, a acestei iubiri absolute. Ea a fost cea care a creat religiile, cea care a fost descrisă de cei mai mari poeți, mistici, genii și de cei mai mari iluminați ai lumii, dezvăluindu-se lor prin însăși existența ei în interiorul lor, prin intermediul receptorului lor, inima. Ei n-au făcut altceva decât că au conștientizat existența iubirii infinite în interiorul lor și i-au lăsat libertate să acționeze prin existența ei, i-au dat libertate deplină, nu i-au mai pus piedici, prin intermediul gândirii, ci au eliminat complet gândirea, astfel ea putând să se arate lumii întregi, existenței însăși, prin intermediul manifestării în interiorul lor, făcând ca totul să arate legătura dintre ea și existență (lumea materială, care este doar învelișul ei), dintre toate elementele lumii materiale prin intermediul existenței ei în interiorul lor, în interiorul a tot "ceea ce există".

Astfel, în religia noastră creștin-ortodoxă, ***Dumnezeu, Duhul Sfânt*** *și* ***Domnul Nostru, Isus Hristos****, sunt una, dar nu s-a spus până acum prin ce*

este una această ***Sfântă Treime****, pentru că numai cine este dincolo de gândire, de orice înțelegere ne poate spune prin ce. Aceasta este însăși această iubire absolută, care nu se dezvăluie decât celui care-i permite să pătrundă în intimitatea ei, în "pântecul ei", pentru a afla Adevărul. Deci această* ***Sfântă Treime*** *este unită, și fiecare are existență proprie (****Dumnezeu, Duhul Sfânt, Isus Hristos****) prin însăși existența în sine a acestei iubiri absolute. Ei sunt doar învelișul în stadiul cel mai înalt și desăvârșit al acestei iubiri. La rândul nostru, atât cei care au cunoscut acest lucru prin* ***Isus Hristos****, cât și cei care l-au cunoscut prin alte metode, concepții sau tot ce poate închipui mintea, suntem învelișul iubirii care are existență în sine. Dar noi nu am ajuns la stadiul cel mai înalt, pentru că nu putem conștientiza acest lucru, nu ni s-a îngăduit acest lucru. Putem spune că această iubire absolută este egoistă în sinea ei, dar nu este așa și tocmai de aceea nu ni s-a dat cunoașterea totală, pentru că numai atunci când vom lăsa liber acestei iubiri să-și îndeplinească lucrarea, numai atunci când nu o vom mai gândi, ci doar simți, o putem cunoaște. Așa cum iubitul și iubita, datorită dăruirii lor complete, își cunosc intimitatea în cel mai înalt grad, tot așa și această iubire absolută, nu-și dezvăluie intimitatea decât celui care se dăruiește total ei, când acesta nici măcar nu gândește acest lucru, ci doar o simte, nu așteaptă nici măcar acest lucru, ca această iubire să-i dezvăluie intimitatea. Deci diferența dintre iubit și iubită, această iubire în sine și cel căruia i se dezvăluie, este că, cei doi iubiți au avut de trecut un obstacol, cel al gândirii, când nu au mai analizat ce simt, cât simt ș.a.m.d. S-au dăruit unul altuia prin ceea ce au simțit, s-au mulțumit doar să simtă iubirea din ei, reflectată prin persoana fiecăruia, și prin acest mod au simțit-o total, gândirea dizolvându-se de la sine, deoarece ea nu poate concepe o astfel de iubire, ea nu poate decât să se retragă și să se supună acestei iubiri. Pe când iubirea în sine și cel căruia i se dezvaluie, nu au de trecut acest obstacol la fel, pentru că iubirea în sine nu are de trecut nici un obstacol, ea doar există, în mod perfect și absolut. Obstacolul nu trebuie să-l treacă decât cel căruia ea i se dezvăluie în sine, prin faptul ca trebuie să conștientizeze cât mai profund, chiar total existența ei în sine, și numai acest fapt face ca iubirea să-l orienteze, să-l îndrepte spre intimitatea ei. Cu alte cuvinte, toți cei aflați în existență, avem în interiorul nostru această iubire absolută; ea acționează continuu, existăm prin existența ei în noi, ne folosim de ea ca să existăm, dar deoarece nu o conștientizăm, îi punem piedici datorită gândirii noatre. Gândirea este limitată datorită faptului că ea se bazează pe trecut, pe ceea ce cunosc alții, pe ceea ce s-a întâmplat și datorită acestui fapt încearcă să cunoască viitorul, vrea să-și facă viitorul, se condiționează singură, neputând vedea pentru că ea deja are un program bine stabilit, nu poate vedea ce este dincolo de acest program. De aceea se spune că oamenii sunt după "chipul și asemănarea lui* ***Dumnezeu****", indienii având dreptate; microcosmosul uman este reprezentarea la scara cea mai mare, unu la infinit,*

a macrocosmosului. De fapt nu indienii, nu creștinii, nu orice altă nație, ci pur și simplu această iubire a vorbit prin ei. Astfel, învelișul material "corpul" este format în esența lui din ceea ce conține toată structura lumii materiale – "atomul". Dispunerea lui în forme și structuri diferite a creat în plan material tot ce există. Aceasta este legătura noastră materială cu tot ceea ce există în macrocosmos, iar ceea ce există în interiorul atomului, în ultima diviziune a lui, reprezintă însăși existența în sine a acestei iubiri, "acel vid" conștient din yoga și alte concepții, acel "absolut nemanifestat", pentru că el este dincolo de formă, el a creat forma, nu forma l-a creat pe el. Aceasta este legătura, faptul că iubirea în sine se reflectă ca într-o oglindă în planul material, însăși structura oglinzii, a ceea ce reflectă, ce permite acestei iubiri să se recflecte în sine însuși (ea singură se vede pe sine însuși), este formată din același material-atomi, și în interiorul lor la rându-i există această iubire în sine. Deci între această existență a lumii materiale și existența în sine a acestei iubiri, există elementul format tot din această iubire, sau ca să exprim mai clar, ceea ce există în afara oglinzii, oglinda însăși, și ceea ce se reflectă în interiorul lor, este același element care este conținut în toate, iar la rândul lui acel element conține în esența lui acea iubire absolută, care are o existență în sine, dar ea este tot prin intermediul ei însăși tot ceea ce am descris până acum. Până aici poate merge gândirea să reflecte existența acestei iubiri în sine, dar nu se oprește totul aici, merge mult mai departe. Asta s-a vrut să se spună prin existența absolută, infinită, a acestei iubiri în sine, faptul că reprezentarea existenței ei în sine nu se oprește aici, ci merge mai departe, căci gândirea umană atât poate vedea, atât poate descrie. Dar ceea ce simți merge și mai departe, nu se oprește deloc, continuă la infinit, iar când ajungi s-o vezi, nici măcar ce ai simțit nu este destul, mergi dincolo de orice închipuire. De aceea toate religiile au pus o barieră omenirii, pentru că gândirea nu poate concepe prin ea însăși tot ce am descris, ci numai acea iubire în sine poate dezvălui prin intermediul gândirii existența ei, deci se dezvăluie prin sine, cu ajutorul nostru, și cu ajutorul elementelor din existența materială. Sau altfel spus ea se dezvăluie pe sine, tot ce a creat ea și are o existență prin ea însăși, prin însăși elementele pe care le-a creat ea, care la rândul lor sunt reflectarea existenței ei. De aceea cuvintele în sine nu pot descrie, sunt doar stratul, suprafața acestei existențe a ei, ele nu pot face absolut nimic tocmai pentru că nu poți să înțelegi decât prin ceea ce simți în interiorul tău, în inima ta, dar nici acest lucru nu este complet, până nu ajungi "sa vezi ceea ce simți". Adică cuvintele reprezintă ignoranța, deși însăși existența cuvintelor, deci a ignoranței, reprezintă instrumentul prin care gândirea exprimă acea iubire în sine, dar acest fapt este gol,este lipsit de sens, nu putem înțelege decât prin sufletul nostru ceea ce simțim din inimă. Sufletul nostru prin existența sa în inimă, prin legătura sa cu spiritul, cu acea iubire absoluta, datorită conștientizării, prin faptul că și-a găsit centrul (această

conștientizare a existenței iubirii în sine), poate descrie cu ajutorul gândirii ceea ce simte. Deci sufletul este "instrumentul" care conștientizează ceea ce simte, dar nu este sigur "pentru că nu a văzut", deoarece s-a separat complet de gândire, nu conștientizează că el se folosește de gândire. De aceea gândirea, datorită logicii sale, a faptului că nu se bazează pe realitate, ci pe ceva ce este trecut și viitor, se folosește de suflet, îl stăpânește. Aceștia sunt filozofii, deoarece numai ei vorbesc despre lucruri pe care nu le-au trăit, nu le-au experimentat, ei descriu ceva ce gândirea nu poate cuprinde total, ci doar fragmente, de aceea ei descriu această iubire infinită, dar nu vorbesc despre esența ei, ci despre suprafața ei. Numai cei care au experimentat, au simțit manifestarea ei, existența ei, dar nu și-au eliminat gândirea și nu au conștientizat faptul că sufletul se folosește de gândire, au avansat și au spus lucruri mai esențiale decât filozofii. Filozofii s-au bazat mult pe ceea ce cunoaște gândirea cel mai bine – lumea materială, dar ceilalți s-au exprimat mai concret, tot prin lumea materială, dar ei deja au făcut o legătură între lumea materială și ceea ce există în interiorul ei, ceea ce se reflectă în existență. Aceștia au fost cei care au stat pe lângă marii maeștri sau mistici pe care i-a cunoscut lumea de la începuturile ei. Apoi sunt cei care au conștientizat existența sufletului, că el însuși are o existență în sine, prin acesta reflectându-se faptul că noi suntem chipul și asemănarea lui ***Dumnezeu****, a acestei iubiri absolute, prin faptul că așa cum "trupul lui* ***Dumnezeu***" *este materia, iar el are o existență în sine în interiorul materiei, tot așa și omul are această reprezentare, corpul și sufletul. Iar așa cum "sângele lui* ***Dumnezeu***" *este însăși iubirea, este însăși viața lui, tot așa și omul are această iubire, dar la o scară mai mică, la scară umană, limitată, tocmai de aceea este trecător. Ei sunt marii maeștri care au înțeles acest lucru, iluminații, apostolii, discipolii celor care au creat religiile, pentru care s-au creat religiile, pentru că ei prin reflectarea conștiinței "fiilor lui* ***Dumnezeu***" *în sufletul lor, au înțeles existența sufletului în sine, dar totuși n-au putut să depășească acest stadiu. La urmă sunt cei care "au văzut" prin sufletul lor, existența iubirii infinite în sine, a lui* ***Dumnezeu****, sau ca să exprim corect acest lucru, acea iubire absolută s-a reflectat mai bine în sufletul lor. Au conștientizat existența ei în sine, complet, datorită faptului că au lăsat să acționeze acea iubire în interiorul lor nestingherită, nu i-au pus piedici deloc. Eliminându-și gândirea, ei au conștientizat că sufletul se folosește de gândire. Prin faptul că au conștientizat în sufletul lor existența iubirii în sine, i-au dat iubirii în sine o reprezentare printr-un centru infinit, prin* ***Dumnezeu****. În ei s-a manifestat complet această iubire absolută, prin ei s-au creat religiile, de aceea s-au putut identifica cu însăși iubirea, pentru că au văzut reflectarea spiritului în sufletul lor. Ei, fiii lui* ***Dumnezeu****, nu s-au obosit să scrie, ci doar au transmis prin discipolii lor, învățătura, calea prin care poți ajunge la această cunoaștere; nu s-au obosit să descrie cum a fost realizată creația, de ce,*

pentru ce, s-au mulțumit doar să conștientizeze existența iubirii în sine, și să dea o cale prin care poți realiza complet acest lucru. Ei sunt vârfurile conștiinței umane, nu pentru că ar fi descris cum este realizată creația, ce este existența însași, ci pentru că au dat lucrul cel mai important din existența omenirii, au dat o cale omenirii, prin care să-și cunoască "centrul". Despre descriere, și alte lucruri s-au ocupat cei care au luat cunoașterea prin "conștientizare" de la ei, cei care au transmis mai departe învățătura lor.

Dar acum vine lucrul cel mai important, astfel cu cât omenirea a evoluat, a început să aibă o cunoaștere cât mai avansată, de aceea se spune că secolul XX este "secolul religios", pentru că acum, la ora actuală, toată omenirea are posibilitatea cunoașterii profunde a adevărului despre care se vorbește atât de mult. Dacă te uiți în jur, peste tot, în toată lumea au apărut scripturi, scrieri, descrieri, o cunoaștere completă, lucruri care în vremurile străvechi erau considerate "esoterice", nu puteau fi cunoscute decât de cei inițiați, erau "sfinte", nu erau destinate oricui. Acum ele există peste tot, înțelegându-se odată cu trecerea timpului, că pentru a cunoaște însăși esența cunoașterii, trebuie să conștientizezi mult mai mult decât printr-o inițiere, trebuie să "simți"cunoașterea, să conștientizezi complet existența în sine a acestei iubiri absolute. De aceea, cei care s-au iluminat la acest sfârșit de secol, au putut spune ceea ce "creatorii religiilor" sau cei pentru care s-au creat religiile n-au putut spune, deoarece omenirea nu era pregătită atunci, n-avea parte nici de cunoaștere și nu putea face diferența pe care o face cunoașterea, deci cum puteau primi ceva ce era chiar dincolo de cunoaștere, dincolo de dualitate, de diferențiere. De aceea acum, la acest sfârșit de secol suntem exact ca "Adam și Eva", care au mâncat din pomul cunoașterii, au ales dualitatea, care este o luptă continuă, este însăși gândirea, care este limitată, n-are o existență în sine absolută, are nevoie de suflet pentru a exista, pe când sufletul are o existență în sine, el nu are nevoie de gândire ca să existe.

Urmează ultimul stadiu al evoluției, cel în care oamenii vor realiza ce n-au putut face Adam și Eva, vor mânca din pomul nemuririi, vor elimina gândirea, vor alege starea de non-mental, vor conștientiza existența sufletului în sine. Atunci vor conștientiza prin acest simplu fapt și existența iubirii absolute în sine, reflectarea ei în "oglindă", în suflet. Deci practic conștientizarea existenței în sine a sufletului ar fi podiumul de pe care sări în neant, în acea iubire absolută.

De aceea, personal prin înțelegerea pe care mi-a dat-o această existență în sine a iubirii absolute, "a sângelui lui Dumnezeu", cred că ultimul stadiu nu va mai fi cel prin care te retragi în pustie, ci cel în care vei trăi în lume, prin trăirea și conștientizarea existenței în sine a acestei iubiri absolute în cel mai înalt grad de manifestare al său – iubirea dincolo de gândire dintre bărbat și femeie. Aceasta nu prin plăcerea dată de dorința trupului, generată de gândire, ci prin trăirea iubirii în sine, prin conștientizarea existenței în sine

a iubirii absolute în interiorul a tot ceea ce există, a lumii materiale, însăși acest fapt sugerând schimbarea. Nu gândirea, ego-ul, produce schimbarea, ci această iubire absolută, prin faptul că nu-i mai punem piedici prin gândire, îi dăm în sfârșit lui Dumenzeu ce-i al lui Dumnezeu. Această iubire îi aparține, este însăși existența lui, este viața lui și prin acest fapt, însăși viața noastră, noi luându-ne doar ceea ce aparține Cezarului, conștientizarea existenței iubirii absolute în sine. Ea există în noi și în acest mod schimbă totul; nu o persoană anume, nu un suflet ales. Nu ego-ul acționează, am văzut acțiunea lui prin gândire, am văzut suferința produsă de el, de gândire, de felul în care se folosește de această iubire perfectă, cum denaturează totul. Este timpul ca să punem la punct și să dăruim în sfârșit iubirii posibilitatea ca ea să se reflecte complet în interiorul nostru, dar nu prin intermediul gândirii, ci prin intermediul inimii, al sufletului, al acestei conștientizări, al oglinzii. De aceea noi nu putem decât reflecta această iubire, în sinea noastră, nu putem fi decât reflecția ei, oglinda, deși în structura sa până și oglinda conține iubirea absolută. am putea spune acum că de fapt noi și tot ceea ce există sunt de fapt însăși iubirea, prin existența sa "în cel mai mic por" al nostru, a ceea ce formează existența-atomul. De aceea am spus ca omul este reflectarea completă, totală, este vârful creației lui Dumnezeu, prin reflectarea în cel mai înalt grad al vârfului creației, a esenței creației-iubirea absoluta.

A venit vremea ca oamenii să se elibereze de dominația gândirii, să-și conștientizeze sufletul, să nu mai fie "orbi", să se vindece complet, sa elimine însăși cauza și efectul bolii – gândirea, să nu se lase dominați de gândire, să nu mai fie sclavii ei, să fie liberi în sfârșit, sa-și cunoasca esența. Să conștientizeze existența sa în sine a acestei iubiri absolute în interiorul lor, în inima lor, astfel să nu mai fie dependenți de gândire, ci gândirea să fie dependentă de ei, de sufletul lor, de reflecția iubirii absolute.

Astfel cauzele și efectele bolii care a existat din timpuri imemoriale – războiul (cauzat de dualism, de diferențiere, de dorința gândirii, egoului, de a avea puterea, de a fi ce nu poate fi, de a îngradi ceea ce este liber prin însăși existența în sine, reflectarea pură și completa a acestei iubiri absolute) vor dispărea. Iubirea este singura realitate prin care suntem toți egali și fericiți, prin existența ei în interiorul nostru și a tot ceea ce există. Este timpul să ne eliberăm complet de sclavie, să devenim liberi, așa cum sunt toate lucrurile care ne înconjoară, așa cum este natura în toată măreția ei. Ea nu este frumoasă și perfectă datorită existenței ei, ci datorită existenței în gradul cel mai pur al acestei iubiri absolute. Noi în loc să respectăm și să ne bucurăm de existența ei, de reflectarea așa de clară a acestei iubiri absolute, a acestei oglinzi perfecte, datorită gândirii noastre, dominației ei, nu putem simți suferința cauzată naturii, a ceea ce întreține și ne arată clar ceea ce există în interiorul nostru. Prin faptul că nu ne-am găsit centrul, nu am conștientizat existența acestei iubiri în noi, în inimă, ne-am separat de existență, în loc să ne

bucurăm de ceea ce produce fericire continuu, de iubirea din noi, preferăm suferința, gândirea. În loc să ne bazăm pe ceea ce simțim prin interiorul nostru, noi ne bazăm pe logica, pe gândire.

De aceea noi nu putem vedea legătura noastră cu tot ceea ce există, noi nu putem vedea măcar ceea ce ne leagă între noi, în societatea noastră. Dorim o societate mai bună, dar nu putem vedea chiar esența a ceea ce căutăm, chiar în noi înșine. Deși avem ochelarii pe nas, noi am uitat de existența lor, de faptul ca prin ei vom vedea așa de clar, nu suntem miopi. Cum să-l putem vedea atunci pe cel ce privește prin ochelari, prin ochii existenți, dar pe cea care se reflectă în cel care privește.

Când vom elimina gândirea pentru o clipă, atunci vom putea conștientiza existența acestei iubiri absolute în inima noastră, atunci vom elimina dualismul, diferențele, aceasta va fi baza evoluției viitoare, al destinului omenirii, al societății perfecte. Nu va mai exista diferența de națiune, de clasă socială, de limbă, de gândire, concepții, filosofii, religii, prin conștientizarea existenței în sine a acestei iubiri absolute în interiorul nostru și a tot ceea ce există, în inima noastră.

Gândirea se va opri de la sine, se va supune fără să vrea acestei iubiri absolute, datorită conștientizării existenței ei, datorită faptului că ea nu poate înțelege nemurirea, ceea ce-i dincolo de limitele sale. De aceea mulți oameni, genii, au înnebunit la contactul gândirii lor cu ceea ce nu puteau cuprinde și înțelege, pentru că ei n-au găsit centrul a ceea ce i-a făcut să înțeleagă pentru o clipă, nu s-au centrat în inimă, n-au înțeles prin ceea ce au simțit, ci prin gândire, nu și-au văzut măcar existența în sine a sufletului.

De aceea n-am putut spune decât atât – ***INIMI ALE IUBIRII****.*

I. Inima Existenței

De ce acest nume – inima existenței? Pentru că așa cum noi putem înțelege iubirea absolută prin simțirea existenței ei prin inimă, inima fiind reflecția cea mai calară a acestei iubiri absolute, tot așa natura reflectă cel mai clar din existență viața, iubirea absolută în manifestarea ei cea mai pură, ea este chiar **Inima Existenței**.

Voi încerca să explic existența acestei iubiri absolute în sine prin însăși inima a ceea ce a creat, a învelișului său – lumea materială, prin natură.

De la începutul creației, după crearea din haos a lucrurilor așa-zise moarte, i s-a dat creației o "inimă" – natura. Natura nu reprezintă numai anumite lucruri, ea reprezintă tot ceea ce are viață, tot ceea ce reflectă iubirea absolută, acțiunea ei, existența ei în tot ceea ce are viață. Natura reflectă iubirea în stadiul ei cel mai înalt, în conștientizarea existenței ei în interiorul a ceea ce a creat. Nu vreau să spun că "lucrurile moarte" nu conțin această iubire în interiorul lor, ci vreau să spun că așa cum omul simte prin inimă iubirea, cum gândește prin creier, cum are trup, natura este "inima" prin care se simte clar reflectarea în interiorul existenței a acestei iubiri absolute, a purității ei, mai ales în planul vegetal, dar și în planul animal. Dacă în planul vegetal, această iubire există în mod "stabil", deci pare că nu are viață, nu există, ea totuși se manifestă prin felul cum "se naște vegetația, crește și moare", în timp ce în planul animal iubirea există în mod "activ", deci acum are viață, pare că nu există, dar tot la fel animalele "se nasc, cresc și mor", planul vegetal și planul animal existând într-o armonie perfectă, fiind ca un ceas perfect. Deci practic planul vegetal reprezintă inocența iubirii, virginitatea ei, pe când planul animal reprezintă ignoranța ei, faptul că nu se cunoaște pe sine, că nu știe de existența ei; deși are "creier", iubirea doar există în acest plan într-un stadiu mai avansat de conștiință. În interiorul naturii, inima ei o reprezintă planul vegetal, gândirea ei o reprezintă planul animal, iar trupul este tot ceea ce-i "mort" în jurul ei. Ea face trupul să pară plin de viață, căci fără această inimă – natura, existența însăși ar părea moartă. Atunci înseamnă că inima existenței, a universului întreg, este însăși natura, deoarece în ea se reflectă cel mai clar și în stadiul cel mai înalt această iubire absolută.

La fel despre "lucrurile moarte" putem spune că în interiorul lor inima este vulcanul, deci până și lucrurile moarte au viață, reflectă această iubire infinită. Dacă luăm separat fiecare lucru mort, cum ar fi lemnul sau metalele în general, betonul, nisipul și altele, am putea spune că ele reprezintă de fapt "somnul" iubirii, a manifestării sale în existență, pentru că deși doarme, vine și timpul când se trezește, când iubirea se manifestă în interiorul lor prin acțiunea forțelor din afara acestor lucruri moarte. Tot ceea ce există se află în strânsă legătură prin interiorul lor, prin atomi, dar la rândul lor aceștia nu sunt decât esența "trupului existenței în totalitate", pentru că iubirea la rândul ei se manifestă în stadiul cel mai înalt în interiorul atomilor.

Așa cum în om există și conștiința, germenul evoluției, tot așa și natura are nevoie de o conștiință. Cum în om există două reprezentări ale conștiinței: conștiința lumească – gândirea și conștiința supralumească sau divină – sufletul, tot așa și în natură există două conștiințe. Conștiința lumească, deci gândirea în forma cea mai slabă o reprezintă maimuțele, dar nici măcar n-o poți numi gândire, pentru că omul datorită identificării gândirii cu sufletul, are ceva în plus – inteligența. Până și maimuțele au logica cea mai slab dezvoltată, așa am putea spune și despre celelalte animale, dar în primul rând au instinct. De aceea ele pot să fie așa cum sunt, neavând gândire, sunt așa de aproape de reprezentarea acelei iubiri infinite. Deci iubirea se reflectă în interiorul lor la fel de clar ca în planul vegetal. Prin acest fapt cu cât transmiți mai multă iubire unui animal, dar nu prin intermediul gândirii, ci din inimă (inima doar simte iubirea, nu gândește că o transmite, ea doar simte, nimic altceva), cu atât acel animal se va îndrepta spre cel de la care simte mai puternic această iubire.

Dar reprezentarea în cel mai înalt grad a conștiinței naturii o reprezintă omul. El reprezintă centrul naturii, poate acționa și schimba însăși natura, dar și mai rău, o poate distruge. Se poate separa de ea, existând independent prin gândire. De fapt nu este indpendent, din moment ce trăiește mai mult în mijlocul ei, dar gândirea crede acest fapt, că este independent și el poate deține controlul naturii. Dacă va face acet lucru, o va distruge, pentru că gândirea nu simte, ea tinde cât mai mult spre rutină, spre material, spre identificarea cu materialul. Gândirea este materială, deoarece poate influența planul material, poate acționa în mijlocul lui, dar n-ar putea face nimic dacă nu ar avea și inteligență - sufletul. Cu cât omul se identifică cu sufletul, devine

conștient de existența lui, cu atât el devine mai stăpân pe gândire. Acum sunt două cazuri: unul când știe și totuși este ignorant, identificând gândirea cu sufletul; altul când știe și faptul că nu este gândirea și atunci deține controlul gândirii.

Această iubire, existând în sine, în interiorul existenței, și-a ales un reprezentant în mijlocul naturii care s-o reprezinte în cel mai înalt grad, ea ocupându-se de evoluția conștiinței lui, a existenței sufletului lui, de la cea mai joasă treaptă animală până la cel mai înalt grad, până la conștientizarea legăturii sufletului cu această iubire absolută. Așa cum natura am văzut că reprezintă "inima existenței", tot la fel inima omului reprezintă sufletul, iar la rândul lui sufletul reprezintă inima spiritului. Cea care există în sine în toate inimile (fiind chiar spiritul, esența, centrul, în interiorul existenței), este chiar iubirea absolută; ea este cea mai înaltă formă a conștiinței, a inteligenței.

Deci așa cum planul vegetal reprezintă "planul stabil", inocența iubirii, tot la fel sufletul reprezintă "stabilitatea", reflectarea iubirii absolute în el; iar "planul animal reprezintă planul activ", tot la fel gândirea reprezintă planul activ, deci ignoranța. În timp ce sufletul este inocent (el nu greșește datorită reflecției iubirii în el) se identifică cu gândirea, pentru că fiind inocent, nu are cunoașterea a ceea ce este esența lui. Se lasă astfel condus de gândire, de aici rezultând instabilitatea, datorită faptului că se identifică cu acțiunea gândirii, cu logica experiențelor ei, nu cu ceea ce se reflectă în el.

Gândirea, fiind ignorantă, deși este activă în esența ei, având poli opuși, nu găsește centrul existenței ei, inteligența ei. Deoarece ea acționează continuu, nu poate avea liniște asta fiind firea ei – dinamismul, activitatea, datorită ignorantei, faptului că nu poate simți. Sufletul este liniștit în sinea lui, asta este firea lui – stabilitatea, liniștea, datorită esenței lui. De aceea el trebuie să urmeze niște trepte de evoluție pentru a putea ajunge la conștientizarea existenței lui, nemuririi lui, prin oglindirea în el a acestei iubiri absolute, dincolo de toate condiționările existenței.

Prin faptul că de mii de ani s-a identificat cu gândirea îi vine foarte greu să se trezească, să conștientizeze existența lui, chiar dacă acea iubire infinită există continuu, reflectându-se în el, trebuie să treacă mult timp pentru a se trezi complet. Deci nu poate conștientiza faptul că există în sine prin reflectarea acestei iubiri în el, chiar când gândirea s-a oprit, când a preluat conducerea, când s-a văzut pe sine însuși. Este ca

un somnambul, pentru că deși s-a văzut, n-a putut să vadă și ceea ce se reflecta în el – iubirea infinită. Este ca și cum deși te-ai maturizat, deși ești faptul că nu mai ești copil, tu nici nu-ți dai seama de legătura dintre cel care era copil și cel care este acum matur, de faptul că iubirea exista și atunci dar există și acum.

II. *Sufletul*

M-am hotărât să nu descriu trupul, gândirea, cum există ele prin suflet și spirit, cum acționează asupra lor, legăturile, acest fapt fiind foarte cunoscut în plan material, dar mai puțin cunoscut în plan spiritual. Totuși așa cum am spus în introducere, faptul că tot ce spun sau gândesc există deja în lume, doar că noi n-am devenit conștienți, încă dormim, și ca să ne trezim, ne trebuie iubirea, chiar și-n cea mai slabă formă, ca să nu ne trezim brusc, să ne speriem, ci treptat, cu răbdare.

Deci nu-mi rămâne decât să vorbesc despre suflet, despre existența lui, despre cum poate deveni conștient, dar mai ales ceea ce nu s-a spus clar: maestrul lui, deci al tuturora, al sufletelor noastre este chiar reflectarea acestei iubiri absolute în el, neavând nevoie de nici un alt maestru din afară, doar să conștientizezi că această iubire absolută te orientează spre unirea cu ea, spre identificarea cu ea, tocmai prin cunoașterea acestei reflecții a ei în tine, în inima ta, în sufletul tău. De aceea trebuie să te dărui total ei, fără rezerve, să te supui, sau ar fi și mai bine să elimini complet gândirea, măcar pentru câteva momente, ca să vezi într-adevăr acțiunea ei prin reflectarea ei în tine, în interior. Astfel să nu cazi în capcana gândirii, așa cum au căzut mulți, care au avut un maestru, care de fapt nu merita să fie, sau alții care n-au avut, dar după ce au văzut "oglinda", și până și reflecția din ea, s-au identificat tot cu gândirea. N-au putut vedea acea mică diferență și de aceea au înnebunit, și-au atribuit locuri pe care nu le meritau, îndreptându-i greșit și pe ceilalți. Deci ei chiar dacă au vrut să facă un bine, n-au făcut decât opusul lui, independent de ei, de acțiunea lor.

Dar atunci când vezi dincolo de reflecție însăși, când vezi până la acel punct în care doar simți și înțelegi sau până la faptul că prin

viziune înțelegi, atunci totul ți se pare normal, nu mai există nici o nelămurire, pur și simplu accepți acest lucru, faptul că așa trebuie să fie. Acest lucru înseamnă a lăsa totul să vină de la sine, să nu te implici, pentru că atunci de fapt te identifici cu gândirea, numai ea simte nevoia de a acționa, de parcă acțiunea nu s-ar produce prin însăși existența în sine a acțiunii perfecte. Tu nu poți face decât să conștientizezi faptul că această iubire infinită, absolută, se reflectă în sufletul tău, în inima ta, de aceea tu trebuie doar să te dărui ei, total, lăsând-o să-și facă simțită prezența. Tu nu poți face nimic altceva decât s-o simți continuu, să nu uiți de ea, să nu-ți pierzi acest centru, și din nou să te identifici cu gândirea.

Spiritul are o existență în sine, el guvernează creația, el este Dumnezeu, Absolut Nemanifestat. Asta este natura lui, el fiind cel care a creat, guvernează tot ce a creat, și datorită conștientizării existenței în sine, a forței lui, îndreaptă creația spre el, spre evoluție. Este cel căruia totul trebuie să I se supună, pentru că însuși "sângele lui" este "iubirea absolută". Aceasta este legătura dintre tot ceea ce există și el, de aceea sunt inseparabili, datorită legăturii lor. La fel și sufletul are o existență în sine, este ceea ce este, prin legătura lui, această iubire infinită, cu Dumnezeu, cu creatorul lui. Noi suntem reflecția în cel mai înalt grad a creației lui, planul material fiind format din două forțe de sens opus, masculin și feminin, pozitiv și negativ, care coexistă continuu, sunt inseparabile. La fel și planul divin în cel mai înalt grad al lui este format din aceste două forțe în reprezentarea lor cea mai înaltă. Deci noi avem un creator care este compus din forța masculină, cel care acționează, care stăpânește datorită forței lui, a existenței lui în sine, a conștientizării existenței sale prin acea iubire absolută, iar în plan energetic este forța pozitivă, cel care dăruiește, cel care este germenul creației. Și din forța feminină, cea care primește, care se dăruiește, datorită slăbiciunii ei, dar și ea are o existență în sine, o conștientizare a existenței sale prin aceeași iubire absolută, iar în plan energetic este cea care acceptă ceea ce I se dăruiește, este matricea creației, primește germenul creației și îl transformă prin însăși natura ei în embrion, în suflet de fapt. Astfel a luat naștere un suflet, care este unic, rareori mai este unul identic cu el. Chiar dacă este identic cu el, asta este numai de suprafață, pentru că în interior ei sunt unici, asta fiind calitatea creației. De aceea și iluminarea lor întotdeauna se va realiza diferit, chiar dacă totul în sinea lui conține acea iubire absolută, totuși existența în sine a

fiecăruia separat, este unică, de aceea a fost numit și Suflet Individual sau Sine Individual și nu numai. Aceleași lucruri le găsești reprezentate diferit, sub altă formă în toate religiile importante ale lumii. Esența lor este aceeași, doar tradițiile și expunerea diferă, dar esența tuturor este acea iubire absolută. Cele care n-au bază această iubire absolută, sunt o reflecție a gândirii, de aceea ele pot fi denaturate, pot fi direcționate greșit, sau mai rău pot fi identificate cu planul opus iubirii. De aici până și în planul spiritual, există două forțe opuse – bine suprem și rău suprem, dar există ceva în afara lor această iubire absolută, care există în sine, continuu neschimbată, ea nu poate fi denaturată decât în planul material, prin intermediul gândirii, de aici toată confuzia din lume.

Astfel, despre suflet am spus prin ceea ce simți numai prin viziune, înțelegi prin viziune, dar nu orice fel de viziune, ci viziunea existenței în sine a acestei iubiri absolute. Deci există așa cum există în plan material, și în plan spiritual "un tată și o mamă", asta în planul creației (un tată "absolut" și o mamă "absolută"), care generează creația în cel mai înalt vârf al său – sufletul.

Spunem că există dincolo de toate, această viziune, această reflecție în suflet, această reprezentare a iubirii absolute, care reprezintă tocmai conștientizarea existenței în sine a spiritului, care există și se reflectă la rându-i în toate elementele existenței. Dacă mergem dincolo de această reprezentare ajungem până la reflecția atât în suflet cât și în spirit a acestei iubiri infinite, care la rândul ei este saltul spre o nouă treaptă de evoluție. Până când toate sufletele individuale nu vor ajunge pe aceeași treaptă de evoluție, nu vor putea să se unească complet și deplin, să formeze întregul, spiritul; până când spiritul nu se va reflecta în toate sufletele individuale complet, nu vom putea să depășim această treaptă. Chiar dacă au ajuns până la acel stadiu, uniunea cu spiritul, sufletele eliberate totuși n-au putut merge mai departe, pentru că asta este esența iubirii, dăruirea de sine totală, pur și simplu prin iubire, nu pentru altceva. Și dacă aceia care au ajuns complet aici, la această reprezentare, n-au mers mai departe, n-au făcut-o pentru că au văzut reflecția în însăși esența lor, atât a sufletului lor, cât și a spiritului, cât și a conștientizării în sine, a existenței în sine a acestei iubiri absolute, dincolo de orice închipuire. De aceea gândirea n-o poate cuprinde, înțelege, ci doar simți și trăi prin acea conștientizare în sine a reflecției acestei iubiri absolute în interiorul a tot ceea ce există, sau nu există. Deci ca există, se reflectă chiar și în ceea ce nu există, sau nu are o

formă în sine, în disoluția atomilor. Acolo este Absolutul Nemanifestat, inima spiritului și a sufletului care acționează, care n-au formă în sine dar există în sine tocmai prin acest Absolut Nemanifestat, care la rându-i este reflecția existenței în sine, a acestei iubiri absolute. Deci această Iubire Absolută este însăși "inima", este existența și nonexistența însăși. De aceea nu poate fi descrisă, nici prin gândire, nici prin cuvinte, care sunt mai goale decât gândirea (care se identifică cu sufletul). Ea poate fi doar trăită și simțită prin dăruirea în sine a sufletului, a conștientizării reflecției iubirii în sine.

Duhul Sfânt este exact această conștientizare în sine a acestei reflecții a iubirii absolute în suflet. Duhul Sfânt, Sufletul reprezentat de **Isus Hristos** și de toate celelalte suflete care au ajuns la această conștientizare sau care mai au încă de mers pe acest drum, și Spiritul, **Dumnezeu** însuși, au acest "sânge", este esența tuturora, este reflecția existenței în sine a acestei iubiri absolute. Prin ea totul se mișcă sau staționează, ea este totul, prin ea există totul, de aceea în toate religiile a fost pusă pe prima treaptă, o condiție fără de care nu poți ajunge până la capăt, și de fapt atunci observi că nu era nici un capăt, nici un început, ci doar existența în sine a acestei iubiri absolute, aceasta fiind singura care produce fericirea continuă. Deci ea datorită existenței în sine, dăruirii ei totale, dă existență în sine, prin reflecția ei în tot ceea ce există, însăși creației, fiecărui element din creație. Cu cât fiecare element este mai conștient de această reflecție perfectă, de această oglindire în el a acestei iubiri, cu atât el primește mai mult, cunoaște mai complet. Pentru că așa cum analizezi sângele uman și vezi componența lui, până la cea mai mică structură a sa, care să reprezinte nu numai sângele, ci să fie esența a tot ceea ce există, reprezentarea materială cea mai clară, care este atomul, tot așa și această iubire absolută, prin reflectarea sa continuă în întreaga existență și în inimile noastre ne dă reprezentarea spirituală cea mai clară, a esenței a tot ce există, a însăși esenței sufletului și spiritului, a conștientizării în sine. Ea este cea care nu poate fi imaginată, descrisă sau chiar conștientizată, ci doar simțită prin însăși reflectarea sa în esență.

III. *Religiile lumii*

Vorbeam în capitolul trecut de identificarea lui **Dumnezeu** cu energia pozitivă, cu "Tatăl creator"; acest lucru îl face doar mintea umană, în ignoranța ei. Sufletul identificându-se cu gândirea, a obținut întotdeauna o cunoastere "alterată", nu a putut obține o "cunoaștere adevărată". Și "cunoașterea alterată" este una plină de adevăr, dar i-am spus alterată, deoarece nu conține adevărul întreg, nu mai vorbesc de însăși existența adevărului, care are o existență în sine. El poate fi trăit, dar enorm de greu explicat prin cuvinte, ci numai prin ceea ce simți, de aceea conține cuvinte cât mai apropiate de reprezentarea a ceea ce vrei să exprimi, să transmiți. Dar mesajul este dincolo de cuvinte, este în acele "inimi ale iubirii", acele inimi care au văzut reflectată în interiorul lor, în suflet, existența în sine a acestei "iubiri absolute". Numai această conștientizare și vezi acțiunea ei; pur și simplu faptul că există în sine schimbă totul, pentru ea nefiind problema, nici a timpului, nici a spațiului. Așteaptă doar ca s-o conștientizăm chiar și prin cea mai slabă reflecție a ei – iubirea egoistă, iubirea omenească. La rândul ei această iubire umană poate fi în stadiul cel mai înalt de reflecție în dăruirea completă prin iubirea însăși dintre un bărbat și o femeie (prin existența ei în interiorul lor, chiar dacă nu este conștientizată; o legătură printr-o dăruire fără scop; iubirea în sine nefiind un scop, ci doar o existență, o conștientizare). Chiar dacă cei doi nu o conștientizează, ea le dăruie continuu fericire, prin faptul că nu i pun piedici, că cei doi și-au depășit gândirea, s-au dăruit complet iubirii în sine.

"Deci toate religiile, toate concepțiile filozofice, toate dogmele nu dau o cunoaștere totală a adevărului, ci doar parțială. Adevărul este plin de mister când de fapt este chiar la îndemâna oricui, este chiar în interiorul nostru. Dacă citești pe rând toate marile religii, filosofii cum ar fi Biblia (religia creștină), Vedele, Daoismul, Budismul, Yoga, Tantrismul, toate sunt încărcate de mister. ele nu fac decât să mărească depărtarea dintre adevăr și sufletul nostru, mai ales că dacă le citești prin intermediul gândirii, și nu prin intermediul inimii, n-o să le poți depași niciodată cuvintele, n-o să le poți pătrunde esența, dincolo de practică, de legi, de tâlcuiri, de forțele care se manifestă. Pentru că

acestea sunt de mii de ani, chiar și cea mai nouă, dacă există așa ceva, are tot cel puțin o mie, două de ani. Astfel iubirea absolută a acționat de mii de ani asupra evoluției omenirii, pentru ca sufletul să-și poată cuceri cât mai repede libertatea, dreptul de a alege. Aceasta nu se poate realiza decât fiind conștient deplin, abia atunci când o să-ți dai seama că erai așa de liber, erai de fapt propriul tău sclav. Deși această iubire prin reflecția ei în tine, era ca o lumină în întuneric, deși ea lumina continuu în tine de când exiști, odată cu apariția existenței, totuși nu puteai vedea din cauza barierii – gândirea, care te identificase cu ea, profitase de faptul că tu erai inocent, te luase în stăpânire. Chiar dacă vedeai lumina, nu puteai cunoaște mesajul ei, nu-l înțelegeai pentru că nu-l simțeai prin inimă, căutai să-l simți prin identificarea ta cu gândirea, de aceea obțineai un adevăr denaturat, incomplet, care te făcea să bâjbâi mereu în întuneric. Chiar dacă era lumină deplină tot nu puteai vedea adevărul în sine, chiar și când ai eliminat gândirea, când ai supus-o, când ai aflat esența ta, când ți-ai descoperit sufletul, nu ai fost capabil să-l exprimi în totalitate, ci doar parțial, fragmentat.

Întotdeauna ai dat o practică prin care simți adevărul, îl poți înțelege deplin, deoarece și tu la rândul tău, ai fost capabil să descifrezi mesajul. De aceea nu ai fost capabil să transmiți mesajul, să faci să-l recunoască decât pe cei care căutau conștient sau inconștient să-l descifreze, dar pe ceilalți în care întunericul era deplin nu ai putut; erau așa de adormiți încât nici nu știau de reflecția acestei lumini în întunericul din ei. Ei se identificau chiar cu întunericul, nu puteau astfel deslușì lumina; erau orbi complet, le pierise orice urmă de orientare. Nu ai putut să îi orientezi, să le dai o direcție, nu ai putut decât să-i lași complet în întuneric, pentru că știai că orice efort în acest sens era zadarnic. Descoperisei existența în sine, reflecția acestei iubiri absolute în tine însuți, în inima ta, și acolo ai văzut că peste tot exista această reflecție, chiar și în ungherele cele mai întunecate ale existenței, ea tot exista, dar ei nu o puteau recunoaște pentru că unii nici nu știau de existența ei, iar alții cei mai închiși nici măcar nu vreau să știe de existența ei, erau complet ignoranți. De aceea n-ai putut să-i orientezi decât pe cei care o vedeau, dar nu înțelegeau mesajul, iar la rândul lor, deoarece tu le-ai descifrat mesajul, au rămas să-l spună altora ca ei, sau au lăsat în scris prin mesajul lăsat de tine cum pot descifra acest mesaj. Ai plâns atunci că unii n-au știut de existența acestei iubiri în sine, te-ai sacrificat în toate formele ca ei să afle de existența ei, măcar atât, să

conștientizeze existența ei, iar după ce te-ai jertfit pe altarul suferinței, ai arătat cât cum poți elimina însăși suferința. Ai fost lup între lupi, ai dat voie lupilor să existe, pentru că ai zis că poate așa le va fi frică, și prin frică se vor dărui iubirii, dar tot n-ai reușit mare lucru. Tu ai depășit totul și ai ajuns pe podiumul cel mai înalt al fericirii, ai devenit una cu iubirea, prin faptul că ai văzut reflecția ei completă în tine însuți. L-ai văzut oglindit total în mintea ta; atunci ai fost cel mai fericit om de pe pământ, pentru că tu ai fost în sfârșit primul care a descifrat tot mesajul, cei dinaintea ta l-au descifrat doar parțial, nu complet. Ai ajuns chiar să poți face cunoscută existența în sine a adevărului însuși, prin cunoașterea acestui simplu mesaj, a faptului că iubirea absolută se oglindește în perfecțiunea sa de când suntem în existență, în interiorul nostru, în inima noastră. Trebuia doar să conștientizezi acest lucru, nu să încerci să-l descifrezi, pentru că atunci îi puneai piedici, acționai prin gândire. Degeaba ea lumina mereu, dacă nu înțelegeai cum poate să se reflecte în tine, în existență însăși. Tu căutai să înțelegi, iar ea de fapt încerca să schimbe totul în tine, vrea să te facă să înțelegi că fiecare lucru se va face la vremea lui, trebuia doar să ai răbdare, să depășești limita timpului, să fii dincolo de el, de gândire. Astfel puteai să mergi pas în pas cu ea, să fii conștient mereu de existența ei în sine, dincolo de orice închipuire, dar tu prin gândire, prin egoismul tău, ai uitat complet de ea, ai fugit de ea ca un nebun. Ai uitat și faptul că deabia începuseși să descifrezi mesajul, că mai aveai un pic și-l terminai, deși atunci erai mai în urmă decât acum, totuși puteai descifra și atunci mesajul. Ai fugit vrând să uiți de ea și de tot ceea ce există, ai uitat până și de existența ta însăși, te-ai identificat cu gândirea, te-ai lăsat în voia ei. Nici tu nu știai de ce te comporți așa. Te-ai speriat de faptul că ai început să înțelegi mesajul, iar cunoașterea ar fi fost poate peste înțelegerea ta, ai fi putut înnebuni, și tu nu-ți doreai decât să trăiești acea iubire absolută, s-o simți, s-o vezi, ca ea să te mângâie, reflectându-se continuu în sufletul tău, în inima ta. Dar într-un moment de lucidițate, de conștientizare, ai prins din zbor mesajul; la început datorită faptului că erai orbit total de gândire, nici nu ți-ai dat seama că l-ai descifrat. Atunci ai fugit repede crezând că mesajul este într-un loc anume, dar mesajul era chiar în inima ta și tu-l căutai în afară. Deși îți dădusei seama de existența lui acolo, ți se părea prea simplu, și atunci ai fugit înapoi, ai venit din nou să înțelegi complet mesajul. L-ai înțeles

din ce în ce mai complet, de aceea ai început să lași liber cât mai mult iubirii să ți se dezvăluie.

Ai găsit ca realizare a descifrării până și reprezentarea pură aici, de unde vroiai să renunți la existență însăși. Deși știai că și religia este tot o capcană a gândirii, tu respectai doar iubirea ta care era așa vag reflectată și acolo. De aceea tu nu te-ai dăruit complet, nici unei reflecții anume, a cunoașterii, ci tu te-ai dăruit pur și simplu reflectării iubirii, conștientizării faptului că ea există în sine și se reflectă perfect în tine însuți, în inima ta, în inima tuturora. De aceea te-ai lăsat în voia ei și ai văzut reflectarea ei cea mai înaltă în lume, și te-ai speriat atunci că trebuia de fapt să arunci tot ceea ce știi, trebuia doar să simți această iubire, să conștientizezi existența sa însăși, reflecția ei în inima ta. Datorită iubirii ei absolute, a făcut până și un compromis cu tine, dar unul total, pentru că știa că numai așa te putea vindeca complet. În loc să-ți spună că ea face 50% și tu trebuia să faci restul, ți-a spus dinainte că ea face totul % la %, pentru că așa a făcut până atunci, păcălindu-i pe toți. Le-a dat mesajul, iar lor parcă le lipsea ceva, de fapt nu ea i-a păcălit, ci ei s-au lăsat păcăliți de gândire, dar totuși se simțea vinovată, că nu reușise prin tot ceea ce făcuse, să facă să înțeleagă omenirea, că ea oricum a existat, există și va exista mereu. Pentru că există dincolo de însăși existență și tot ceea ce cuprinde ea, chiar și de nonexistență, deci oricum prin însăși existența ei schimbă totul. Totuși i-a lăsat să acționeze prin gândire, să se identifice cu ea, până la urmă, chiar dacă suferea, până la urmă suferința ei însemna tot fericire. Ea nu cunoștea dualitatea, ea doar exista, de aceea a făcut compromisul, deoarece pe tine te-a iubit la fel de mult ca pe existență însăși, dar la rândul tău nu ai pus piedici, din contră ai făcut-o să creadă în sfârșit în realizarea ei. Știa că acest lucru se va întâmpla, dar ea nu-l gândea, pentru că ea nu știa ce este gândirea, fiind dincolo de ea, și atunci când a vrut să-ți dăruiască ție totul, a văzut că de fapt nu mai avea ce să-ți dăruiască, dăruise totul până la tine. Dăruise cunoașterea, dăruiese puterea ei, dăruise întruparea ei, dăruise negândirea; dăruise suferința ei, transformând pe acela în cel mai fericit om. L-ai ridicat pe treapta cea mai înaltă, așa au considerat cei care s-au identificat cu gândirea, dar de fapt la toți le-ai dăruit cel mai de seamă lucru dintre toate, conștientizarea reflecției tale în inima lor, în existență însăși. A mai fost unul care a conștientizat doar reflecția ta în sufletul lui, în inima sa, dar te-ai mirat că totuși nu te-a lăsat să-l duci până dincolo de acest lucru. S-au mulțumit toți că

s-au identificat cu sufletul, dar n-au reușit să se identifice cu reflectarea ta în ei, ci doar au luat cunoștință de existența ta, după care au început să acționeze. Tu oricum acționai, dar în dăruirea ta deplină i-ai ridicat și mai sus decât se așteptau ei. Dezamăgiți au fost cu toții când au văzut că de fapt n-au reușit să facă mare lucru, erau chiar mai mulți orbi ca înainte. Au rămas enorm de puțini cei care mai pot descifra mesajul, dar să mai înțeleagă existența adevărului în sine însuși. Atunci au început să împrăștie în toate colțurile lumii tot ceea ce ținuseră ascuns numai pentru ei, adevărul așa de simplu, dar faptul că tu le-ai dăruit complet totul și ei n-au fost în stare să exprime și altora ceea ce le-ai dăruit, au ascuns și mai tare adevărul, a fost și mai greu de văzut. De aceea până și cel care a conștientizat reflecția ta în sufletul lui, nu a putut duce până la capăt mesajul, a acționat și el în mod inconștient, ți-a înșelat așteptările, deși de la el sperai cel mai mult, de aceea nici mesajul lui nu era descifrat total, îi lipsea ceva.

În sfârșit ai ajuns să realizezi faptul că era cineva care dorea să înțeleagă mesajul perfect, el nu dorea chiar nimic de la tine, nici chiar mesajul, deoarece prin faptul că a încercat să te simtă cât mai mult, a găsit mesajul. Deși nu l-a înțeles și i-a fost de ajuns atât, era prea mult pentru el și acest fapt. El a înțeles prin trăirea ta de-o clipă că mesajul era chiar în cunoaștere, în ceea ce împărtășiseră toți ceilalți în lume, prin faptul că te simțea în inimă, dar îi era frică ca nu cumva de fapt să se răzvrătească împotriva ta, să-ți strice lucrarea și el. De aceea nu dorea nimic, decât s-a refugiat în lucruri lumești, atât doar că acum se simțea gol fără tine. Era primul care într-adevăr a reușit să renunțe la tine, tocmai ca să nu forțeze mâna ta, a preferat să fie ignorant, să fugă de cunoaștere, de existența ta, tocmai ca să nu strice lucrarea ta prin ceilalți. Atunci tu ai înțeles dăruirea lui care ajunsese s-o facă în mod inconștient. Deși te-a simțit, deși nu descifrase mesajul, el executa de fapt mesajul tău, și încerca totuși să nu fugă prea departe de tine, ci să fie mereu în preajma ta. Astfel tu ai vrut să-l forțezi să ajungă la aceeași dăruire dinainte, dar spre deosebire de ceilalți s-o facă complet, să nu mai existe nimic de nelămurit, să cunoască existența adevărului în sine complet. Atunci i-ai dat o reflectare a existenței oglindirii tale reală, ceea ce nu-i dăruisei lui până atunci, îi dăruisei numai iluzia existenței oglindirii, dar el totuși s-a încrezut complet în ea, deși era ignorant, deși nu înțelegea mesajul tău; prin faptul că îi făcea plăcere să te simtă executa mesajul tău fără să gândească. Până și gândirea îl urma

inconștientă, pentru că nici sufletul lui nu-i descifrase mesajul. Gândirea încercase să-i cuprindă înțelesul, dar niciodată nu reușea, mai ales că el se mulțumea doar să te simtă. Dăruindu-se total ție, fără măcar să știe acest lucru, a început să simtă existența oglindirii tale în însăși cea mai înaltă reflectare a ta, iubind reprezentarea ta subtilă, femeia. Femeia aceea era o reprezentare pură a mesajului tău pentru că, deși era reală doar în imaginația lui, chiar dacă ea avea o realitate în existență, chiar dacă ea nu exista lângă el, ci departe de el, totuși o simțea aproape prin inima lui. Culmea este că a reușit să-și identifice gândirea cu tine însuți, te-a pus pe tine în locul gândirii, și-a refuzat gândirea, granițele ei, nu le-a acceptat, a refuzat să existe prin "dușmanul tău", de fapt acesta este un cuvânt, ci prin cea care refuza să se identifice cu tine, decât dacă era obligată. El te-a lăsat total să te manifești în el, timp îndelungat, încât nu-ți venea să crezi că totuși ți-ai putut realiza lucrarea complet, iar el nici măcar nu vrea roadele celorlalți, se mulțumește doar cu faptul că te simte complet, neavând nici măcar realizarea în plan material, a reflecției tale. Atunci te-ai hotărât să-i spui adevărul, să-l faci să vadă complet, n-ai vrut să-l pierzi. Pentru prima dată ai fost geloasă pe reprezentarea ta materială, dar și acestea sunt cuvinte. Tu nu ești cuvântul în sine, tu ești însăși iubirea, totul există prin reflectarea ta în tot ceea ce există. Ai vrut să I te dezvălui complet, făcându-l să renunțe după atât timp la reprezentarea ta în plan material, reflecția ta cea mai pură, cea mai reală. Te simțea doar prin imaginea din sufletul lui, din inima lui, prin reflectarea ta în el. Deși era ceva eronat, el te simțea, dar nu real. Atunci i-ai dăruit pentru o clipă reflecția adevărată, lumina ta care exista în toți, le lumina interiorul, mesajul tău, existența ta în sufletul lui, prin oglindirea ta în el. Apoi el, ca și când nu mai însemna nimic pentru el decât să te cunoască total, a început să caute și iar să caute, până a ajuns cum am spus, doar să te simtă total, fără să cunoască mesajul tău. Pentru el tu erai reprezentarea pe care ți-o dorisei întotdeauna să fie în mod real, erai tu însăți, oriunde se uita nu mai vedea decât reflectarea ta în interiorul lui, în inima lui. Cum el te simțea în religii, a văzut diferențele lor, tradițiile, unicitatea oamenilor; te-a găsit cel mai bine reprezentată în yoga și tantrism, pentru că acolo erai goală, era practică reală, dar prin faptul că te simțea și te iubea pur și simplu, a vrut să renunțe complet la existență, să se dăruiască religiei date de tine, la naștere, creștinismul, celui care te-a lăsat să te reflecți complet în el

prin suferință. I a plăcut măreția acestui act al tău, pentru că te-ai dăruit existenței și suferind, nu numai prin fericire. Dar el n-a putut să vadă suprafața pentru că te simțea pe tine, el n-a putut decât să te vadă pe tine reflectată în el, în cel care s-a dăruit pe "altarul suferinței". Ți-a văzut pentru o clipă existența ta dincolo de tot ceea ce însemna gândirea. A putut să vadă faptul că nimeni, nici chiar cei care eliminaseră gândirea, nu puteau transmite în mod real și corect adevărul în sine despre tine, reflectarea pură în existență, a ta. Toți îl dădeau în mod voalat, nu direct, protejau gândirea, pentru a mai da o șansă și ei să fie laolaltă stăpâni prin suflet. Atunci gândirea, când a înțeles că el conștientizase fără să vrea faptul că era o sclavă și nu sufletul, l-a deturnat, a început pentru prima dată să acționeze conștientă de faptul că într-o bună zi dacă-l lasă, o s-o omoare, o s-o distrugă, o să-i dea pe față slăbiciunea, o s-o facă în mod dur, prin părăsirea ei totală. Astfel el a devenit cel care fugea de tine, pentru că nu vrea să-ți strice lucrarea, refuza ceea ce dorea gândirea – puterea prin orice mijloace, fie bune, fie rele; el din contră n-ar fi dorit decât să te simtă și să te vadă reflectată continuu în existență în reprezentarea cea mai înaltă a ta, dar întotdeauna nu primea decât opusul material. Refuza să fie cel dinainte, nu l interesa cunoașterea, nici nu mai dorea ca mai înainte să te simtă, nici el nu conștientiza de ce, din cauza faptului că nu descifrase mesajul. Se mulțumise doar să te simtă în realitatea ta însăți, dincolo de vorbele, dogmele sau practicile religioase sau filosofice; el se mulțumise doar să te simtă total în plan real, se dăruise complet unei reflecții a ta, nu ție însăți, existenței tale în sine.

De aceea, când a sințit din nou realitatea existenței tale, în reprezentarea ta în plan real, s-a simțit fericit, a hotărât că este bine să se dăruie din nou, indiferent cât l-ar fi costat, chiar și viața. Dar el tot nu descifrase mesajul, uitase din nou de ceea ce se întâmplase înainte, uitase de gândire, de tot. Se mulțumea iar doar să te simtă prin reprezentarea ta în plan real, prin reflecția ta în interiorul lui, ajungând din nou să se mulțumească doar cu reflecția imaginii în care tu te reflectai. Din nou gândirea a ieșit la luptă, pentru a nu fi supusă așa ușor, prin imaginea aceea care te reprezenta pe tine. Atunci el pentru prima dată a înțeles în sfârșit mesajul, de ce suferea, de ce reprezentarea ta în plan real îl făcea să sufere, pentru că el nu te privea pe tine, el doar te simțea. Ceea ce vedea în plan real era doar reflecția ta în sufletul celei pe care credea că te reprezintă cel mai bine. Prin faptul că te

simțea total, era fericit din nou; singura realitate era conștientizarea existenței tale prin reflectarea ta continuă în sufletul lui, prin inima sa. Atunci a refuzat complet imaginea, te-a preferat doar pe tine, nu l-a mai interesat ceea ce te reflecta, a înțeles complet mesajul, că nimic nu era mai important decât conștientizarea existenței tale prin tine însuți și faptul că tu te reflecți în tot ceea ce există, că tu te dăruiești tuturora cu aceeași intensitate, de aceea era așa fericit când te simțea în interiorul lui. Atunci ți-a dat voie cu adevărat să te manifești în interiorul lui, atunci a refuzat complet "să te gândească", a preferat doar să te simtă, la maximum. A vrut din nou să renunțe complet la ceea ce vedea că nu vrea să te reflecte, nu vrea nici măcar să-ți recunoască existența ta. Cum ar putea iubi total, prin interiorul ei, dacă ea de fapt nu știa nici măcar să-ți recunoască existența ta; deci cum ar putea iubi total, prin interiorul ei, dacă ea de fapt nici nu știa că are un suflet. A refuzat complet ideea de existență, fără tine, fără reflectarea ta completă în ea. Existența n-ar fi posibilă, pentru că tu ești singura din tot ceea ce are existență în sine, care te-ai dăruit pe tine însuți, tocmai ca existența să poată lua ființă. A plecat din nou să caute să te înțeleagă și să te simtă complet, numai că de data asta refuza să te gândească, își centrase gândirea în existența ta, și te pusese la loc de frunte în inima lui. Acum nu se mai ducea să te înțeleagă printr-o religie anume, prin religia în care s-a născut, ci căuta să te înțeleagă pentru că simțea existența ta în sine, te simțea în interiorul lui, în inima lui și avea încredere deplină în tine. Când tu ai realizat în sfârșit că a înțeles mesajul, i-ai dat complet practica ta, cea mai simplă din câte există, cea mai ușoară dintre toate, practica prin care simți continuu reflectarea existenței tale în sine, prin dăruire totală, doar prin existența ta în sine. Când s-a întors în existență, la puțin timp tu i-ai dat pe cineva care să reflecte cât mai puternic, cât mai aproape de iubirea lui, reprezentarea a ceea ce așteptăm fiecare unul de la altul. El n-a înțeles decât mai târziu faptul că te reprezenta perfect, că era chiar reprezentarea care o căuta de ani de zile, că în sfârșit se putea dărui fără rezerve, fără să considere că nu se merită decât să te dărui iubirii în sine. Iubirea își găsise o reprezentare a sa în plan real și chiar dacă ea nu și-ar conștientiza la rândul ei existența iubirii în sine, tot va continua s-o pună pe fundalul sufletului lui, în inima lui, pentru că este imaginea cea mai clară și mai frumoasă pe care numai atunci când o privește, îl face fericit.

Realizând această conștientizare, totuși nu avea siguranță, știa că ajunsese la această conștientizare, această înțelegere, prin ceea ce simțea așa de puternic în inima lui, dar mai lipsea stadiul cel mai înalt, înțelegerea prin viziune, prin faptul că "vezi". Nu doar simți acțiunea ei prin existența ei în sine, ci chiar vezi existența ei în sine, reflecția ei în existență, prin legătura ta cu "exteriorul" (cu însăși "existența" prin reflectarea existenței sale în sine, în suflet, în interior, prin inimă). Dacă sufletul este oglinda, inima este conștientizarea în sine.

Astfel, el s-a hotărât "să vadă" existența în sine a iubirii absolute, perfecte. Dar avea două căi de urmat: una să rămână în lume cu ceea ce simțea, fără să vadă, ci doar să simtă, și cealaltă, în care putea renunța la tot ceea ce reprezenta existența, viața din lume. Oricum simțea că această iubire se va arăta în sine, dar nu știa timpul, nu-l putea conștientiza, deoarece ea nu depindea de timp, el încă depindea de timp, de aceea se simțea presat, dorea să-și vadă împlinită iubirea și prin reprezentarea din plan material a acelei iubiri în sine. Dar se pare că era mult mai greu de realizat această iubire, pentru că deși și ea avusese parte de simțirea puternică a acelei iubiri, totuși nu reușise să se centreze, încă mai căuta o reprezentare a ceea ce exista în interiorul ei. Chiar dacă el știa clar deoarece simțea, nu putea s-o facă să simtă și pe ea același lucru, mai ales că el nu avea clar în minte mesajul, doar practica, se identificase cu practica, cu rugăciunea minții și a inimii și cu respirația corectă.

Datorită faptului că-i promisese și jurase că ea va fi prima care va simți ceea ce a simțit și el, a hotărât atunci când a văzut că de fapt nu o găsise în interiorul ei, în inima ei (poate era doar un început a ceea ce simțise el), să plece imediat, "să vadă" existența iubirii în sine.

Ajuns pe munte, după câteva încercări de renunțare a retragerii, din partea oamenilor care n-o cunoșteau decât prin forma religiei, nu-i simțeau existența sa în sine, s-a retras complet. Atunci în noaptea aceea, ea, iubirea în sine, a realizat compromisul de % la %. Deoarece ea nu mai putea să-i dăruiască lui nimic din ce le-a dat celor dinaintea lui, care au înțeles mesajul, dar nu l-au putut exprima, nu s-au putut decât identifica cu ea și au acționat cu ajutorul ei în plan material, iubirea în sine nu putea decât să se dezvăluie pe sine însuși, nu putea răspunde decât total, prin faptul că la rândul lui el I se dăruise total. Acum amândoi au realizat legătura dincolo de timp și spațiu, el știind că de atunci încolo nu va mai fi apăsat de încercările existenței; datorită

dezvăluirii complete, a văzut într-adevăr ce reprezintă în sine această iubire absolută. A primit mesajul: Iubirea Absolută își reflectă existența ei în sine în oglinda sufletului (supunând astfel gândirea, care ținea sclav sufletul), prin însăși conștientizarea existenței iubirii absolute în sine datorită reflecției pure în suflet, prin intermediul inimii făcându-se legătura ta cu existența prin această iubire absolută.

În noaptea aceea a primit mai mult decât primiseră toți ceilalți dinaintea lui care au ajuns la ea. A primit cunoașterea totală a acestei iubiri, a manifestării ei. Singurul lucru care l-a cerut, dar nu l-a forțat, a fost ca totuși în afară de faptul că nu vrea decât să fie conștient de reflectarea iubirii absolute în sufletul lui, acolo unde va fi el, să se manifeste în jurul lui. Să se manifeste această iubire în reflectarea sa cea mai înaltă - dăruirea dintre bărbat și femeie tocmai prin această iubire perfectă dincolo de gândirea lor, chiar dacă nu conștientizează existența în sine a acestei iubiri.

Acesta este viitorul evoluției omenirii, revoluția care va sfărâma lanțurile sufletului, îi va reda libertatea, dacă nu acum, într-un viitor apropiat. Omul, dacă nu va conștientiza mesajul, datorită faptului că nu poate vedea, dar nici nu poate simți încercând să trăiască mesajul, să-l simtă complet, nu va putea cunoaște mesajul deoarece nu crede în existența lui, în existența iubirii în sine. Va prefera scăparea în distracții ocazionale, de moment (băutură, viață obișnuită, rutină plictisitoare), va trăi o viață goală, pentru că va fi lipsit de pasiunea lui – iubirea absolută.

Iar acei care se vor dărui prin existența ei în sine în interiorul lor, în inima lor, total acestei iubiri absolute, vor trăi beatitudinea acestei iubiri la nesfârșit, ei vor fi – **Inimi Ale Iubirii**.

IV. *Inimi Ale Iubirii*

Poate că vine vremea când toți ne vom întreba aceste lucruri: "Dacă într-adevăr suntem inimi ale iubirii? Cum putem să ne dăruim total iubirii? Până acum ne-am bazat numai pe gândire, am uitat cu desăvârșire centrul existenței noastre – inima, am uitat simplul fapt că cel mai înalt ideal al năzuințelor, al speranțelor umane îl reprezintă

iubirea în sine. Deși ea este continuu în noi, lângă noi, cu noi, înăuntru și în afara noastră, încearcă să ne facă atenți de existența ei în sine, suntem și așa prea orbi ca s-o vedem în reflectarea sa cea mai înaltă din relațiile umane, cum să vedem atunci existența sa în sine?!

Astfel, la începuturile evoluției lumii, ea lua ființă chiar și-n planul material, pentru că se gândea că doar așa poate o s-o simtă cineva cu adevărat. Se bucura că putea fi nu numai în interiorul inimii, ci chiar și în afara ei. Cel care o avea în inimă, o putea vedea în toată măreția ei, totuși foarte puțini au văzut-o. Cei mai mulți i-au închinat ode, imnuri, au ridicat-o pe un piedestal, care părea a fi de neatins. Astfel deși a vrut să le dea de înțeles că este atât în afara lor, cât și înăuntrul lor, ei n-au reușit decât să pună o barieră în calea ei, cea reprezentată prin gândire. I-a n-au înțeles existența sa în sine, dar n-au putut să perceapă clar nici reflecția existenței sale în inima existenței, în inima lor. La cei mai mulți, gândirea chiar a pus stăpânire total pe inima lor, le-a închis-o, tinând în sclavie sufletul.

Deși lumina ei strălucea în întunericul din interiorul lor, n-au putut face diferența dintre reflectarea ei și existența ei în sine. Numai câțiva au reușit la început să-i descifreze mesajul, dar era ca atunci când ai prima sclipire a unei legi importante din matematică, fizică, chimie, și nu ai viziunea a însăși ceea ce descrie legea. Deci datorită gândirii te oprești până la lege, dar nu poți vedea ce-i dincolo de legi, nu poți vedea în cel mai înalt grad pe cel ce le face. Pe ea care se reflectă prin sine însuși, atât în lege, în acțiunea ei, în cel care a avut sclipirea ei, în cel care a făcut însăși legea, nu mai zic de reflecția ei cea mai puțin perceptibilă, în conștientizarea existenței sale în sine, nu o poți vedea, doar cel mult simți total. Trebuie să treci nu numai de bariera gândirii, ci și de bariera negândirii (non-mentalului), a reflectării atât într-una cât și într-alta. Sufletul se reflectă în gândire, dar nefiind conștient de existența lui se identifică cu gândirea, devine sclavul ei. Deși I se dă impresia că el are libertate, el este totuși condiționat. În non-mental, el se vede pe sine, își vede existența lui, se eliberează de sclavie, dar are de învățat cum să trăiască în libertate, care-i noua lui destinație. Se împiedică de propria lui existență, face aceeași greșeală pe care a făcut-o când se reflecta în gândire; exista independent de ea și totuși gândirea se folosea de esența lui, de existența lui în sine. În loc să vadă mai departe, să învețe din experiența libertății, el se oprește aici, staționează, mulțumindu-se cu beatitudinea provocată de eliberare, și

închizându-și percepția se mulțumește cu existența lui în sine. Datorită a ceea ce se reflectă în el în mod inconștient – spiritul, supunându-și gândirea, începe de fapt să acționeze la fel dar într-un plan mai subtil, mai evoluat. Astfel el începe să-i orienteze pe ceilalți care nu înțeleg mesajul, dar de fapt nici el nu a înțeles esența mesajului, ceea ce reflectă mesajul, a văzut doar faptul că mesajul se reflectă în el, deci el s-a oprit la mesaj, la suprafața lui, dar n-a putut să vadă ce-i dincolo de mesaj, ce se reflectă în mesaj, în acea conștientizare. Totuși până aici merge bine, pentru că dacă înainte gândirea se folosea de el și-l îndepărta tocmai în partea opusă, dacă nu avea măcar percepția cea mai slabă a mesajului iubirii, a conștientizării ei, acum prin însăși esența lui îi putea direcționa pe alții să ajungă pe același piedestal ca și el, dar mai departe depindea de celălalt dacă înțelegea mai mult din mesaj, s-au se oprea la rândul lui aici. Au fost unii care au făcut greșeala, chiar și după ce și-au cunoscut esența, tot au dat importanță gândirii, n-au stăpânit-o total, s-au lăsat în voia ei, chiar și după ce s-au eliberat. Astfel cunoașterea mesajului, nu mai zic a esenței, apoi a ceea ce se reflectă în el, a alunecat într-o direcție plină de capcane, o direcție în care gândirea se complăcea, deoarece astfel știa de existența ei continuu, lângă suflet, atât timp cât el nu fugea mai departe, spre o altă viziune, cea mai profundă pe care am putut-o percepe până acum. Aceștia despre care am vorbit și cei dinainte au fost cei care au adus în lume cunoașterea sufletului, dar și ceea ce derivă din această cunoaștere combinată cu gândirea – puterea obținută prin această cunoaștere – care poate fi folosită în diferite scopuri, atât spre bine cât și spre rău. Cei care s-au dedicat numai faptului că au înțeles existența sufletului în sine, au dat totuși o cărare dreaptă, au eliminat cel puțin pericolul sau poticnirea, piedica pe care o punea gândirea și puterile astfel obținute. Dar la rândul lor aveau de trecut o nouă piedică pe care o puseseră conștientizării cât mai înalte, sau mai bine zis percepției a ceea ce continuu reflecta "mesajul".

Pe un plan mai înalt de conștientizare se află cei care au trecut și de bariera, de piedica celor dinainte. Cei care au văzut deoarece și-au eliminat gândirea total, au supus-o în sfârșit prin starea de non-mental, astfel au putut vedea că sufletul, pe lângă existența sa în sine, este de fapt reflecția spiritului, este o reflecție a existenței spiritului în sine. Ei au fost cei mai mari dintre creatorii de religie, ei obținând așa cum președinții cei mai mari din lume, au cel mai mare electorat dintre toți

electoratul făcând parte dintre toate clasele sociale, unii fiind mai perfecți, alții nu, deci majoritatea claselor sociale). Simt că comparația nu este cea mai clară pentru că la rândul vostru, cei care citiți trebuie să simțiți la fel, dar asta am putut să gândesc, și-așa mintea deabia poate percepe ceea ce încerc să explic prin ceea ce simt, datorită conștientizării prin viziune. Dar fiecare poate trage concluziile, nu acest lucru este important, ci continuu trebuie să încercați să înțelegeți mesajul prin intermediul inimii voastre, dincolo de toate cuvintele și ceea ce încearcă el să spună. Deși majoritatea religiilor conțin descrierea continuă, dincolo de cuvinte, în interiorul cuvintelor nu poți simți decât ceea ce încearcă să descrie.

Acesta este mesajul iubirii, pe care mulți l-au înțeles, dar nu l-au putut explica, tocmai pentru că cuvintele nu sunt de ajuns; trebuie să simți mesajul, prin inimă, ceea ce foarte puțini au făcut, iar mulți n-au găsit cuvinte, deși ca orice lucru complicat, are la bază cel mai simplu și la îndemână lucru posibil. El, ea, sufletul, conștientizarea cu ceea ce se reflectă în el, nu se pot explica, decât simți, prin faptul că simți existența nu numai a fiecărui lucru în parte, ci însăși esența a ceea ce se reflectă în ele, ceea ce poți "vedea", ceea ce te face să "vezi". Deși tu aveai mereu ochelarii cu tine, uitasei că datorită lor vezi, uitasei chiar și de cel care se uita prin ei, prin ochi, uitasei chiar și de ceea ce se reflectă în cel care se uită, uitasei și de conștientizare în sine, care-ți permite să vezi, dar uitasei lucrul cel mai important dintre toate, faptul că în toate se reflecta continuu ceva ce avea existență în sine. Totuși tu nu puteai "vedea" pentru că era prea simplu, o simțeai continuu, datorită ei trăiai, te foloseai mereu de ea ca să exiști, ea era însăși existența ta, dar deoarece tu te născusei odată cu ea, nici măcar nu bănuiai existența sa deoarece te confundai cu ea. Fiind lucrul cel mai subtil din câte există, era și cel mai perfect, tocmai de aceea nu-l puteai vedea, pentru că fiind perfect în existența sa în sine, își reflecta perfecțiunea în tot ceea ce exista, sau nu exista. De aceea nu poate fi simțit, văzut așa de ușor, pentru că se reflectă perfect în tot, dincolo chiar de interiorul cuvintelor, decât doar prin suflet, prin faptul că este reflecția cea mai clară prin care o poți înțelege, dar și aici îți trebuie mereu ceva în plus ca să ai percepția clară a existenței sale în sine.

Astfel, dintre toți aleg vârfurile prin care pot explica ceea ce vreau să spun, aceștia sunt: **Lao Tse, Budha, Isus, Osho**. Ei sunt puși în ordinea viziunii mele, pentru că fiecare prin reflecția clară a acestei

iubiri absolute în interiorul lor, au arătat că ei au ajuns la un nivel de împlinire rar întâlnit, deși este descris peste tot, deși tuturora li se dau indicații, deși și înaintea lor cunoașterea exista deja. Numai că ei au condensat mesajul iubirii prin practica pe care au dăruit-o, fiind tocmai reflecția clară a acestei iubiri. Ne întrebăm de ce dacă ajungi să cunoști, mai ai nevoie de practică, dar este nevoie de practică, dacă nu în planul material, atunci în plan spiritual. Devii însăși practica, deoarece conștientizezi în esența ta reflectarea acestei iubiri.

Lao Tse a fost cel care a conștientizat în Dao esența acestei iubiri, lăsând-o să se manifeste de la sine. Mesajul lăsat de el este greu de descifrat, asta fiind esența iubirii; prin reflecția sa pură schimbă totul doar datorită reflecției existenței sale în sine. Ce a scăpat mesajului său este faptul că deși a văzut reflectarea ei, a identificat-o cu însăși acțiunea ei, pierzând tocmai ce era mai important de înțeles.

Budha, poate primul care a spus clar mesajul, s-a implicat datorită reflecției acestei iubiri, a dat mesajul despre importanța conștientizării existenței în sine, prin non-mental, atât a sufletului, cât și a spiritului, dar tot n-a pătruns nici el mesajul complet, s-a identificat cu însăși reflecția spiritului în suflet, dar n-a conștientizat nici el existența acestei iubiri în sine, a identificat-o cu reflecția iubirii în sine, în suflet, prin spirit.

Isus care de majoritate este considerat a fi în cel mai înalt stadiu de evoluție, prin faptul că el a spus pentru prima dată în istoria omenirii că el este "Fiul lui **Dumnezeu**", dar nu numai datorită acestui fapt ci și datorită vieții și fenomenelor petrecute în timpul vieții lui. Gândirea spune un lucru, iar iubirea spune altceva, ea nu se bizuie pe logică, ci pe trăire interioară datorită reflecției sale, de aceea eu consider că Isus prin identificarea sa cu reflecția iubirii până la dăruirea totală a contribuit la transmiterea mesajului lăsat de iubire însăși, că prin iubire față de aproape, dăruindu-te total, poți atinge cunoașterea mesajului, eliberându-te astfel de lanțurile gândirii. Deci după Lao Tse, care a identificat-o cu acțiunea sa, Budha, care a identificat-o total cu starea de non-mental, această stare nefiind altceva decât reflecția însăși, **Isus** a fost la rândul lui primul care a înțeles mesajul prin însăși prisma iubirii, prin reflecția completă a ei în suflet. Deoarece nu venise momentul ca omenirea să cunoască complet mesajul, **Isus** nu l-a descifrat celor din jurul lui. Dar ca întotdeauna, deși iubirea în sine pare ceva simplu, inocent, este slujitorul existenței, se lasă reflectată și identificată în tot

tot toate, datorită existenței sale, dăruirii sale de sine, pentru că **Isus** a reflectat o așa de puternic în trăirea lui, **Isus** a fost o cumpănă a omenirii, prin forța iubirii, arătând puterea ei. Chiar dacă pare că nu există ca totuși acționează și schimbă totul. De aceea, anii s-au numărat de la el încoace; până la el a fost numărătoare inversă; de la el a pornit normalitatea.

Trebuie să simțiți existența acestei iubiri în sine, dincolo de religii, filosofii, concepții, singura cale de a ajunge la mesaj, la practica adevărată, la conștientizarea adevărului în sine, nefiind alta decât să trăiești dăruirea prin iubire în cea mai înaltă reflectare a ei, conștientizând existența ei în sine, prin reflecția sa în sufletul, interiorul nostru, prin inimă. N-am spus de la început până acum că n-au fost vârfuri ale existenței, ci din contră tocmai că au fost vârfuri ale existenței. N-am criticat ce au dat ei, practica lor, ci vreau să orientez înțelegerea cunoașterii existenței în sine spre centrul a tot ceea ce a fost creat până acum, de la stadiul cel mai neevoluat până la culmile divine, dincolo de existența binelui și a răului în sine, ceea ce nu se schimbă niciodată, deoarece ea nu depinde de acțiuni, de gândire, datorită ei se produce acțiunea. Deci vreau să dau lui **Dumnezeu** ce-I al lui **Dumnezeu**, adică existența acestei iubiri în sine, în forma sa, care este dincolo de reflecția sa în existență și non-existență și Cezarului, adică nouă, conștientizarea existenței reflecției sale în interiorul nostru.

De aceea, datorită iubirii, conștientizării existenței sale prin reflecția sa în interiorul nostru, am fost și rămân în continuare creștin-ortodox; nu trebuie să renunți la ceva ce ți-a fost dat de iubire. Renunți când nu găsești iubirea reprezentată și acolo, dar din moment ce tu ai simțit prin interiorul tău reflecția ei în tot, în toată cunoașterea, în toate religiile, în tot ceea ce există, sau nu există, te mulțumești să fii pur și simplu ceea ce ești, nu vrei să schimbi nimic, vrei să lași iubirea însăși să se manifeste în tine. Nu trebuie decât s-o simți, s-o trăiești la maximum, prin dăruire totală ei, conștientizând existența sa în sine. Tu nu te lași dus de valul destinului decât dacă te dăruiești iubirii în sine, nimic altceva nu mai contează, ideea de a face ceva pentru un lucru diferit va dispare. Iubești pentru că iubești, pentru că iubești existența în sine a iubirii, pentru nimic altceva. Îți este de ajuns, ți se pare că ți s-a dăruit și așa prea mult, **Dumnezeu** însuși își găsește atunci în sfârșit locul în inima ta, pentru că în sfârșit existența I-a conștientizat reflecția iubirii în sine, a existenței ei în el, și în întreaga existență, existența

fiind una prin însăși iubirea absolută. Iubirea este o stare, ea pur și simplu există, de aceea gândirea și cuvintele nu-și au rostul, din moment ce tu o poți simți continuu și să fii fericit, ce rost are să vorbești despre ea; te bucuri că o simți continuu, vrei ca întreaga existență să o simtă la fel. Acesta este mesajul iubirii, faptul că oamenii ar trebui să se dăruiască total iubirii în sine, deabia atunci societatea nu-și va mai avea rostul, pentru că nu va mai exista absolut nici o diferență, nu va mai exista decât manifestarea iubirii.

Osho. L-am lăsat pe Osho special la urmă pentru că el reprezintă omul contemporan, cel care a înțeles pentru prima dată că nu este nevoie să fii ca cei dinainte, ci pur și simplu să existi conștient de existența ta, de sufletul tău, în starea de non-mental. Nu este nevoie să fii sfânt, să fii un **Isus**, un Budha, deoarece nu poți fi ca ei, nu ai cum, fiecare este unic în felul lui, fiecare atunci când a evoluat la rândul lui, cu ajutorul religiei, al filosofiei, al practicii, a evoluat prin intermediul interiorului lui, al sufletului său, datorită conștientizării existenței sale în sine prin iubire, prin reflecția existenței în sine a iubirii absolute în el și în spirit. Mulți au ajuns pe trepte înalte, dar nu au spus și ei acest simplu lucru, acest mesaj, existența iubirii în sine, s-au folosit de ea, au descris-o, au văzut-o manifestându-se în interiorul lor dar n-au spus despre existența sa în sine, deoarece datorită identificării cu alte reflecții ale ei n-au putut să vadă existența ei în sine. Ei știau că totul, interiorul a ceea ce există este același cu cel ce nu există, cu acel Absolut Nemanifestat, dar n-au putut să vadă tocmai ceea ce se reflecta în ele, ceea ce le unea și ne unește pe noi, deși o trăim în reflecții slabe ale ei, deși datorită ei existăm, am uitat pur și simplu de ea, deoarece identificându-ne cu ea am uitat de conștientizarea existenței ei. La fel și vârfurile existenței spirituale, deși se folosesc de ea, deși ea îi face ceea ce sunt, asta fiind însăși existența ei – dăruirea de sine, îi este de ajuns și atât, faptul că s-a identificat cu ei prin însăși existența sa în sine în interiorul lor. Ei au devenit una cu ea, dar n-au văzut acest simplu lucru: reflecția existenței sale în sine a acestei iubiri absolute în interiorul lor. De aceea în religii se vorbește de uniunea divină; Budha nu a intrat în pari-nirvana, starea de dincolo de toate stările, pentru că a fost pătruns de compasiune de semenii lui; **Isus** numai prin el, prin faptul că semenii lui cred în existența lui, se vor elibera. Adevărul este că deși trăiesc prin iubire ei n-au înțeles complet mesajul, de aceea nu pot merge mai departe, pentru că asta este esența iubirii însăși –

dăruirea până la final, ei s-au identificat cu lumina din interiorul lor, dar n-au conștientizat reflecția existenței sale în sine a acestei iubiri, de aceea n-au putut transmite nici un mesaj, decât practica, care n-a pătruns în totalitate omul, ci numai pe anumiți oameni, adevărul nu putând fi decât trăit, dar neînțeles. Trebuie văzută reflecția ei, pentru ca adevărul să fie total.

Ei au fost perfecți, pentru că au executat "mesajul", fără să conștientizeze existența în sine a iubirii, dar numai prin acest simplu fapt că s-au identificat cu ea printr-o reflecție a ei, sau cu actiunea ei prin existența sa, fiind foarte asemănător în planul cuvintelor, dar în planul evoluției este foarte important. Este ca și cum ai mânca cu plăcere mâncare, știi tot mecanismul legat de acesta, și cum se digeră, ce conține, cum acționează, ș.a.m.d., neștiind un singur lucru, cel mai esențial, conștientizarea faptului de a mânca, a faptului că îți produce plăcere mâncarea, dar tu nu vezi legătura, pentru că este prea subtilă. Știi că ție îți place, dar de ce îți face plăcere, nu știi, mergi mai departe descoperi gustul, dar tot nu vezi esențialul; ajungi la faptul că pur și simplu în corpul tău există în sine acest "senzor", care pur și simplu produce plăcerea, doar prin existența lui acolo. Aceasta este doar o mică comparație, dar adevărul în sine este mult mai profund decât ne putem închipui.

De aceea, până să văd "existența în sine" a iubirii absolute, de fiecare dată când simțeam iubirea și căutam să înțeleg cu ajutorul ei mesajul cunoașterii, al religiilor, filosofilor, simțeam că parcă în toate lipsește ceva în mod subtil. Deși îi simțeam existența ei acolo, în cunoaștere, totuși nu puteam s-o văd, mă identificam cu altceva, nu reușeam să văd reflecția ei, a existenței ei în mine și-n tot ceea ce există. Am crezut așadar că s-ar putea să mă înșel, că ar fi egoism din partea mea, dar după ce am văzut că și ei se comportau în mod egoist, subtil, pentru că nu I-au dat existența sa în sine, în interiorul a tot ce există, pentru că nici ei nu înțeleseseră complet mesajul, chiar dacă se identificaseră cu ea, acționeau prin ea, totuși exista această mică "lacună", care ne împiedica să înțelegem total. Vedeam legătura noastră cu tot ceea ce există, cu **Dumnezeu** însuși, prin interiorul nostru, dar nu știam cine făcea acest lucru, cum de era posibil, ea fiind singura care realiza legătura, prin existența sa în sine.

Osho a descris totul cu ajutorul ei, a comentat totul, prin intermediul ei, a văzut legăturile existenței și cunoașterii, dar n-a văzut

chiar nici el, acest simplu lucru, existența în sine a iubirii absolute. Totuși mi s-a părut cel mai complet, am simțit că explică cel mai clar dintre toți, pe înțelesul tuturor, sensul existenței, prin intermediul în principal al iubirii. Dar deoarece nu a văzut existența în sine a iubirii, ci doar roadele, nu a pus-o pe primul loc, ca singura cale pe care o pot lua toți. Pentru că ea se reflectă și în interiorul altor căi, a mai descris și alte metode, care nu sunt decât manifestări sau acțiuni ale ei. Totuși, rămâne unul dintre cei care au adus o lumină aparte în acest sfârșit de secol XX, chiar dacă s-a implicat mai mult decât a trebuit.

Osho a spus un lucru esențial în toate discursurile sale: meditează în starea de non-mental, cu iubire; dar mai trebuie spus ceva ca să fie complet. Este de ajuns să conștientizezi existența în sine a reflecției existenței în sine a iubirii absolute în interiorul tău, prin inimă (având centru inima) și să-ți centrezi și gândirea în reprezentarea cea mai înaltă a iubirii absolute, într-o slăvire continuă a lui **Dumnezeu**. Iar în inimă să-ți pui reprezentarea cea mai înaltă și mai intimă a iubirii reflectate în plan omenesc, a femeii pe care simți că o iubești și merită acest lucru, să te dăruiești total iubirii în sine, doar să simți iubirea, și atunci meditația, ideea de meditație va deveni ceva învechit, doar o treaptă mai joasă decât iubirea însăși. Pentru că numai conștientizând complet acest fapt și nemaiașteptând roade, deoarece nu gândești, nu acționezi, realizarea va veni de la sine, fericirea se va instala de la sine în interiorul tău.

De aceea spun clar că lumea nu trebuie să vadă, să împrumute sau să lege religiile între ele, ca să vadă esența lor, a creației, ceea ce descriu ele, dincolo de gândire, prin simțirea adevărului în numele iubirii absolute, prin existența ei în sine.

Greșeala mesajului multora a fost că nu l-au putut spune complet, că nu au putut spune despre reflecția până la care au ajuns ei, au spus doar cum pot ajunge la rândul lor alții, dar nu-i puteau face să înțeleagă complet, deoarece ei se identificaseră cu însăși lumina care lumina în întuneric, erau legați de ea prin ea însăși, prin existența sa în sine. Totuși n-au putut face nimic altceva, au înțeles că oricum ea va lumina mereu, de aceea toți suntem Inimi ale Iubirii.

V. Iubirea Absolută

„Am ajuns la cel mai important lucru din existență, ceea ce se reflecta în interiorul întregii existențe, în sufletul întregii existențe, a lui Dumnezeu însuși (spiritul creator), a non-existenței însăși.

Daca o să fiți atenți, o să observați că doar introducerea este cursiva, de la un capăt la altul, începe și se termină cu ceea ce reprezintă conștientizarea existenței în sine a iubirii absolute. Adică la început este conștientizată existența ei în sine, apoi manifestarea ei în sine, manifestarea ei în interiorul existenței, și la sfârșit de tot, centrul prin care noi am simțit existența și manifestarea ei – inima.

De aceea, în capitolele următoare sunt "suișuri și coborâșuri", în unele locuri se simte mai puternic, este reprezentată clar, pe când în alte locuri se subînțelege reprezentarea ei. N-am scris gândind ceea ce scriu, ci am scris pur și simplu ceea ce am simțit, totul a venit de la sine, pur și eu doar am scris, deabia pe urmă realizând înțelegerea a ceea ce am scris, conștientizarea mergând înainte și după ce am scris, numai că până să scriu trăiam conștientizarea, iar după ce am scris, conștientizam ceea ce am trăit. Astfel consider gândirea o capcană, o piedică în calea înțelegerii adevărate", în conștientizarea existenței adevărului în sine. Tot astfel am spus și despre cuvinte, să simți substratul lor, prin ceea ce sunt în interiorul lor, de aceea totuși ceea ce spun poate fi interpretat și gândit în multe feluri. Mult mai importantă rămâne însă trăirea, simțirea a ceea ce descriu.

Citim tot ce au descris cei care au simțit-o, dar nu suntem în stare să simțim ce au descris ei, ce I-a făcut să descrie, pentru că noi încercăm să înțelegem prin gândire, nu încercând să simțim ceea ce este dincolo de gândirea lor. Asta pentru că nu ne-am interiorizat, nu am reușit să descifrăm "mesajul" așa de simplu al iubirii absolute, nu am conștientizat existența ei în sine, de aceea ne vine așa de greu să înțelegem. Au fost momente când gândirea mea nu putea cuprinde până la capăt tot "mesajul", refuza să se supună acestei trăiri, pur și simplu nu putea duce tot ce I se "punea în cârcă", dar de fapt îi trebuiau numai pauze, ca și cum sarcina era prea grea și trebuia să se odihnească, nu

mai suporta. Singurul lucru care-l puteam duce mereu, mă făcea și mă face fericit, este trăirea iubirii, cât mai intens posibil.

Astfel, despre religiile lumii am vorbit concis și clar deabia în capitolul dedicat inimii, iar ca să explic trăirea, simțirea adevărului în sine, dincolo de cuvinte, am făcut-o deabia acum, în cel dedicat iubirii absolute. Era necesar să spun acest lucru, pentru a-l orienta pe cei ce citesc. Așa cum gândirea analizează, vede greșelile de punctuație, de ortografie, de logică, la fel cel ce citește trebuie să conștientizeze ceea ce simte în inimă, ca atunci când citești o scrisoare de dragoste, dedicată ție de cel pe care-l iubești, și trăiești emoția generată de iubirea din tine. Dar trebuie să mergi mai departe și să faci ceea ce combină gândirea cu conștientizarea, să vezi chiar si-n exprimare ceea ce fac filosofii, adică încearcă să vadă orientarea, dincolo de cuvinte, dau un înțeles cuvintelor, simt anumite discordanțe în exprimare, dar încă nu simt esența a ceea ce încearcă să se descrie. Tot astfel cititorul trebuie să facă acum conștientizarea esenței a ceea ce simte în inimă, pentru că dacă prima dată conștientizează fără să vrea zona în care simte, prin trăirea iubirii, a doua oară conștientizează însăși trăirea, dar tot nu înțelege total "mesajul", deoarece se poate împiedica, încă poate trage concluzii greșite, datorate gândirii, care analizează numai suprafața, încă nu poate percepe "interiorul interiorului", reflectarea lui. Trebuie mers mai departe, să conștientizezi existența iubirii absolute în sine și ultima treaptă care de fapt nu este o treaptă ca celelalte din moment ce este însăși unda cu care ai perceput esența a tot ceea ce ai trăit, conștientizarea existenței iubirii absolute în sine, a reflecției ei în tot ceea ce există, ai simțit și trăit. Și în celelalte trepte ai trăit adevărul, dar nu în sine, tu ai trăit numai reflectarea lui, de aceea te-ai identificat cu conștientizarea existenței sale în sine, dar nu cu ceea ce era însăși esența mesajului: conștientizarea a însăși reflecției existenței în sine a adevărului, numai așa adevărul dobândește existența în sine totală prin prisma interiorului. De aceea a simți nu este tot același lucru cu a vedea; este ca și cum știi și cel mai subtil lucru legat de vedere, mergând până la existența în sine a sufletului, dobândind o nouă vedere perfectă, identificându-te cu el, și cu ceea ce se reflectă în el, dar tot nu ești conștient complet. Deși ai perceput "curentul subtil", unda de percepție, cu ajutorul ei putând ajunge la înțelegere, datorită faptului că prin ea ai reușit să înțelegi, te-ai identificat cu ceea ce te-a ajutat să înțelegi, trăind prin însăși ceea ce te-a ajutat să înțelegi, dar n-ai putut

[illegible] existența sa în sine (a ceea ce te-a ajutat, "curentul subtil" prin [illegible] ai ajuns la cunoașterea și trăirea ei), identificându-te cu reflecția ei, [illegible] ai putut să vezi însăși *"reflecția existenței sale în sine a iubirii [illegible]"*. Este însăși "esența mesajului" transmis mereu de iubire în [illegible] nostru, reflecția ei eliberând sufletul; trăirea ei conștientizează [illegible] ei în sine, te identifici cu existența ei, iar faptul "că o vezi", [illegible] existența reflecției existenței în sine a iubirii absolute, [illegible] se reflectă în sufletul, în interiorul nostru, "prin inimă". Îi simți [illegible] prin trăirea sa în zona inimii, cea care te ajută să te identifici [illegible] însăși "reflecția existenței sale în sine", fapt care permite [illegible] completă a "firii sale absolute, infinite" dincolo de [illegible], de existență însăși și în acest fel și de non-existență.

De aceea mesajul, esența lui, nu a putut fi transmis în totalitate, [illegible] poți accepta orice, înțelege orice, dar totuși ai posibilitatea de a [illegible] prin faptul că tu conștientizezi existența reflecției sale în sine a [illegible] absolute. Știi că numai acest simplu fapt, conștientizarea, [illegible] schimbarea, acțiunea, realizarea, împlinirea cunoașterii [illegible] a esenței "mesajului", a existenței adevărului în sine. De [illegible] gândirea nu are posibilitatea cunoașterii complete a adevărului în [illegible] deși cunoașterea există peste tot în jurul nostru.

VI. "*Mesajul*" *iubirii absolute*

"Mesajul" ei a existat dintotdeauna, înainte de începutul și dincolo de sfârșitul lumii, care este reflectarea începutului. [illegible] ajungi să vezi dincolo de existență și non-existență, este ca și cum [illegible] măcar ideea de "centru" nu ar exista. De aceea tu nu poți decât [illegible] prin exprimare, prin cuvinte, ceea ce conține mesajul, dar însăși [illegible] mesajului transmis nu poate fi exprimată, cuvintele nu sunt de [illegible], nici chiar ceea ce "tâlcuirile din vechime" exprimau nu sunt de [illegible], deci nici chiar reprezentările cu ajutorul cuvintelor care să redea [illegible] adevărului, nu sunt de ajuns, nici chiar simțirea nu este de ajuns, [illegible] chiar conștientizarea nu este de ajuns, e nevoie de ceva dincolo de [illegible] acestea, acesta este absolutul, și când de fapt ai spus "acesta este

adevărul", de fapt tot n-ai spus nimic, pentru că te-ai identificat cu această idee.

Altfel spus, este ca un cerc într-un alt cerc, în care există ideea delimitării, a cercurilor exterioare, dar și ideea de centru este ca un "punct", care la rândul lui, acel "punct", se topește într-un alt punct reprezentat prin non-existența ideii de centru, și în afara lor, independent de ele, există acea conștientizare care te ajută să înțelegi prima reprezentare, cât și cealaltă, mai abstractă, dar dacă te identifici și cu ideea reprezentării, a conștientizării, pierzi însăși "esența mesajului", pierzi însăși "reflecția existenței în sine a reflecției esenței mesajului".

Așa cum soarele răsare de la răsărit spre apus, tot așa și cunoașterea a fost reflectată de la începutul lumii, ca un răsărit de soare în partea orientală și ca un apus al lui în partea occidentală, dar dincolo de cunoaștere, exact în interiorul celor care vedeau răsăritul, era chiar esența răsăritului și apusului. Astfel "mesajul" a fost mai clar în partea orientală, deoarece și cei de acolo, oamenii, vârfurile care au trăit iubirea, aveau o misiune mai ușoară, deoarece terenul era pregătit, "soiul sămânței" de acolo, tratarea ei era mai naturală, elementele folosite erau mult mai aproape de esența a ceea ce se reflecta în ele. Astfel sistemele filosofice, concepțiile în sine despre reflectarea iubirii, practica în sine pentru a ajunge la înțelegerea ei, sunt mult mai clare, decât în partea occidentală, unde totul pare opac. Este ca atunci când într-o cameră este lumină, dar vălul lăsat la intrare pentru a acoperi intrarea poate fi făcut din material transparent, încât să vezi reflectarea ei clară, a luminii, sau poate fi o ușă care trebuie s-o mai și deschizi, ca să poți vedea lumina. Pe când vălul poate fi dat ușor la o parte, ușa are nevoie de o acțiune mai puternică, dar la rândul ei, ușa poate avea un geam prin care poți vedea sau poți vedea chiar prin gaura de la clanță. De aceea în partea occidentală trebuie să deschizi ușa, ca să poți vedea lumina, deoarece și practica în sine este opacă. Dar și-n occident acționează aceeași forță din interior, fără ca n-ar fi fost posibilă nici evoluția lor, și nici cei care au trăit-o total, n-ar fi fost ceea ce-au fost, nu ar fi putut să transmită măcar practica mesajului, de aceea sunt vârfurile existenței, prin faptul că iubirea a acționat în interiorul lor, pentru a-I putea orienta și pe cei care nu cunoșteau existența ei în interiorul lor, prin însăși reflectarea ei. Dar ea nu putea face acest lucru dintr-o dată; așa cum trebuie însămânțat și udat pământul, pentru ca sămânța să poată da naștere a ceea ce este scris în codul genetic al ei,

dar nu crește dintr-o dată, ci treptat, tot la fel a dat ploaia care putea ajuta la creșterea plantei, ca să nu se usuce, și să nu se ofilească. Dar semințele aveau codul, mesajul în interiorul său, el se reflecta perfect acolo, trebuia doar să conștientizeze existența luminii în interiorul său.

Există o idee greșită, o concepție care s-a înțeles greșit până acum, deși I s-au dat diferite explicații, deci există ideea de națiune aleasă și implicit ideea de om ales. Este adevărat acest lucru, dar nu prin prisma egoismului, a gândirii, ci prin prisma iubirii. Astfel poporul evreu n-a fost ales prin esența lor datorită alegerii făcute de **Dumnezeu**, ci datorită florii care a răsărit în mijlocul sămânțelor, care deși aveau la rândul lor lumina în interior, nu știau cum să provoace ploaia, de aceea ei au fost aleși pentru că așa a vrut iubirea. În plus au fost un popor tare încăpățânat, care a avut dovezi, a fost direcționat, chiar de iubire însăși, de reflectarea ei, dar ei tot n-au putut să descopere existența luminii ei. Doar câțiva au fost destinați să cunoască existența luminii, iar aceștia au dat dovadă că există, cel mai înalt vârf fiind Moise, cel care pentru prima dată a adus practica, deși încă îi lipseau multe lucruri. **Isus** însă a adus în mijlocul lor ceea ce le lipsea, ceea ce făcea practica incompletă – iubirea, prin dăruirea totală de sine față de aproape. La fel Isus n-a fost un om ales prin existența lui, ci prin ceea ce s-a manifestat în el, în cel mai înalt grad, de aceea a spus adevărul, faptul că este "fiul lui **Dumnezeu**". La fel toți cei după el n-au fost decât reflecții ale acestei iubiri, de aceea întotdeauna sfinții au conștientizat piedica identificării cu acțiunea în sine a acestei iubiri. Dar iată că după atât timp mesajul a fost uitat, deși el există mereu în interiorul nostru, pentru că oamenii în loc să caute în interiorul lor au căutat în exteriorul lor, în ritualuri, chiar și cei din mânăstiri fiind orientați greșit, deoarece adevărul pare ceva greu de descoperit. Acum cei din occident, au ajuns la un nivel ridicat de viață, au ajuns să respecte majoritatea legilor legate de morala faptei, dar au pierdut ceea ce-i esențial – trăirea intensă a ceea ce există în interiorul lor, și anume iubirea. Din acest motiv s-a dăruit această reprezentare puternică a iubirii prin Isus Hristos, pentru că cei din occident au nevoie să li se dea un ideal puternic, pentru a accepta practica, pentru a înțelege mesajul în sine, au nevoie de explicații.

Cei din orient au în firea lor de a accepta, deoarece florile care au răsărit în mijlocul lor le-au dat practica acestui fapt, de a accepta, de a se dărui, acesta fiind un lucru normal, dar și ei la rândul lor și-au pus

piedici prin ritualismul dus până la absurd, de aceea nici ei nu pot vedea mesajul, deși îl înțeleg.

Observăm că din ce în ce mai mult vin influențe din orient spre partea occidentală prin concepțiile filosofice de acolo, se simte nevoia unei noi influențe. Greșeala constă în faptul că nu caută să înțeleagă prin practica din orient esența religiei cu care s-au născut și a practicii ei, cât și a esenței și a practicii din partea opusă. Astfel în loc ca noi să vedem ceea ce descriu religiile, mesajul care se reflectă în ele, ne împiedicăm de tranzitii, ritualuri, de suprafața a ceea ce face ca acestea să fie deosebite, de reflecția iubirii în ele, de reflecția sa și în interiorul spiritului, a lui Dumnezeu însuși, care este un nume, dar starea sa, existența sa în sine, prin reflecția existenței sale în sine a acestei iubiri absolute, este forma cea mai înaltă de existență a acestei iubiri în sine.

Noi oamenii, datorită gândirii noastre, avem tendința să vedem creația așa cum trăim noi, să vedem reflectarea iubirii mai puternic și mai intens în unele "vârfuri" decât în altele ale existenței, să vedem o religie mai puternică decât alta, să vedem o concepție mai clară decât alta, pierzând esențialul, existența în sine a ceea ce se reflectă în tot ceea ce descriu ele și o numesc eliberare sau mântuire. Important este să vezi reflecția sa în interiorul existenței și apoi să-ți alegi ca centru ceea ce te face pe tine s-o simți mai puternic și crezi că te va ajuta în trăirea ei deplină. Este foarte important ce fel de centru folosești în reflectarea ei în plan material, pentru că de asta depinde existența ta, de a aceepta lumea așa cum este și de a nu încerca s-o schimbi, de parcă iubirea, prin existența sa în sine, nu ne dăruie continuu mesajul. Depinde doar prin ce reprezentări ți-ai ales centrele din sufletul, din interiorul tău, din gândirea ta, din trăirea ta, a ceea ce simți.

Vine un moment când încerci să scrii ceea ce simți, și tot scriind ajungi la o trăire în care pur și simplu nu mai poți să scrii, preferi doar să trăiești ceea ce simți, nu mai găsești o exprimare pe înțeles a ceea ce simți.

De aceea îmi pare rău că nu pot să-I fac pe toți cei care citesc ceea ce am descris și o să descriu în continuare, s-o trăiască la maximum, nu pot decât să-I orientez, să le arăt existența în sine a iubirii absolute, restul depinde de ei.

VII. *Centrele Existenței*

(/) datorită faptului că iubirea se reflectă în existență, ea însăși fiind un centru, până și reflecția sa în sine fiind un centru cu existență [illegible] tot astfel și ceea ce există are o existență în sine separată, de [illegible] unicitatea fiecărui lucru în parte. De aceea, natura este "inima [illegible]", "pământul" este inima universului, omul la rândul lui este "inima naturii", "inima omului este inima sufletului", sufletul la rândul [illegible] inima spiritului, spiritul la rândul lui este inima "absolutului [illegible]". Astfel în timp ce spiritul este "inima întregii existențe", "absolutul nemanifestat" este "inima non-existenței", deci o reflectare [illegible] reflectare. La rândul ei iubirea absolută este "inima existenței și [illegible] existenței", iar la urmă, ultimul centru, care este un centru [illegible], sau o reflecție a însăși ideii de centru, însăși reflecția [illegible] în sine a iubirii absolute este "inima iubirii".

De aceea, Budha, **Isus** și toți ceilalți s-au identificat cu fiecare [illegible] în parte, și-au dizolvat centrele exterioare, atingând însăși esența [illegible] interioare. Dar în însăși interiorul existenței, în centrul lor, în [illegible] lor, a existat de la apariția existenței însăși, sau a ideii de [illegible], această iubire absolută, ea reflectându-se prin sine în întreaga [illegible] și non-existență. Când ai ajuns la cunoașterea existenței în [illegible] iubirii absolute și la conștientizarea existenței în sine a reflecției [illegible] absolute prin existența sa în sine și chiar a existenței în sine a [illegible] conștientizării deja toată cunoșterea din lume a căpătat un centru, [illegible] se explică prin acest centru. Așa cum dacă analizezi la microscop, datorită puterii lentilei de a mări, poți observa cele mai mici organisme, [illegible] ce nu poți vedea cu ochiul liber, cu el doar percepi cunoașterea [illegible] microorganismelor cu ajutorul micoscopului. Dar așa cum microscopul [illegible] o existență în sine, fiind creat tot de om, tot așa și iubirea a creat [illegible], a creat elemente care ajută la realizarea cunoașterii, a [illegible] ajutului său", ele având o existență în sine, dar la fel ca și microscopul, ele se deteriorează cu timpul. În funcție de importanța și [illegible] lor, vor avea o durată mai mare sau mai mică în timp. Astfel [illegible] analizează cu ajutorul ochilor, ceea ce vede, amintirile, [illegible], fiind centrul prin care ne manifestăm în existența exterioară, individuală; ea are o existență în sine prin suflet. Deci gândirea se identifică cu sufletul, sufletul reflectându-se în ea, și până ce sufletul

nu-și dobândește conștientizarea existenței sale în sine, la rândul lui se va identifica cu gândirea, gândirea la rândul ei se va identifica cu existența materială, de aici pornind încătușarea sufletului. De aceea au existat din cele mai vechi timpuri, elemente care să-l reamintească de libertatea lui, de la cele mai subtile, adică cele care-l fac s-o perceapă în mod inconștient, până la cele care-l spun realitatea în față, dar în plus îi tebuie totuși acea conștientizare interioară, acel element care este ca în cazul microscopului, care mărește percepția interioară. Datorită luminii care există acolo, face posibilă viziunea existenței, el se poate vedea pe sine însuși existând, așa cum un om se vede pentru prima oară în oglindă, dar dacă este ignorant, nu are măcar cunoașterea acestui lucru, chiar dacă nu a pus în practică sau nu a avut, nu a putut face acest lucru, pentru că încă nu avea o "oglindă perfectă", de aceea poate avea o "cunoaștere alterată". În funcție de elementul pe care-l folosește, poate dobândi o conștientizare mai mult sau mai puțin corectă; el va dobândi o cunoaștere parțială. El trebuie să ajungă la conștientizarea faptului că în unele lucruri se reflectă în mod imperfect, iar în altele perfect. Astfel în lacuri, deci în apă, te vezi imperfect, pe când în lucruri, cum ar fi oglinda, în care te poți reflecta tu, cel ce ești viu, te poți oglindi perfect, de aici rezultă cunoaștearea de sine, de la reflecția în oglindă. De aici începe cunoașterea existenței în sine a lucrurilor, a iubirii absolute, dar pentru a ajunge la o cunoaștere totală, trebuie să conștientizezi și existența în sine a celui, celei care se reflectă în oglindă, deci să conștientizezi însăși existența conștientizării faptului că el se reflectă, deci reflecția în sine, are o existență, datorită celui care se reflectă.

Avem următoarele elemente, deci centre, care de fapt sunt reflectarea altor centre, până la dispariția ideii de centru. Cu cât centrul a ajuns mai mult identificat cu partea exterioară, cu atât își pierde cunoașterea și importanța existenței sale. De aceea este nevoie de o existență în sine atât a conștientizării, cât și a reflecției iubirii absolute, dar și a ei în sine. Dar la rândul lor, conștientizarea și reflecția constituie "trupul iubirii absolute", deci până și esența lor, este de fapt tot iubirea absolută, de aceea este mai mult o "stare", ar fi singura reprezentare care să poată da de înțeles ce reprezintă iubirea în sine.

Pentru acest lucru este mult mai importantă practica în sine, trăirea ei la maximum, decât vorbăria despre ea. Este ca și cum un bun matematician vorbește despre legile matematicii, dar el nu face exerciții. Degeaba le cunoaște și le explică, dacă nu le folosește

pentru a explica [illegible] dar și pentru a înțelege el însuși rezultatul și ce-l dincolo de exercițiu, cel care le folosește să știe procesul prin care le [illegible] să poată vedea chiar și dincolo de acestea. De aceea trebuie [illegible] însăși matematica în sine, s-o elimine, pentru a putea vedea ce se reflecta dincolo de tot procesul pe care l-a conștientizat. Pentru că matematica reprezintă însăși procesul gândirii, ea poate cuprinde chiar și logica abstractă, dar totuși nu poate vedea atunci ce este dincolo de această logică, prin ce a realizat această logică, nu poate trăi ceea ce simți tocmai ceea ce l-a ajutat să explice. Nu poate concepe că forța pe care a descris-o și care l-a ajutat s-o descrie are o existență în sine, deoarece pentru gândire, există sau nu există, este doar logica, și nu trăirea, nu are însăși calitatea esenței, a ceea ce există și nu există. Numai cel care se reflectă în ea poate avea această calitate, pentru că în el se reflectă perfect această forță, el este o reprezentare clară a ei, el este identificat cu ea, prin reflecția ei în el; trebuie să se identifice și cu conștientizarea reflecției ei, ca să poată percepe complet "procesul". Deci pentru a realiza complet acest lucru, trebuie să perceapă și să trăiască, să simtă, să conștientizeze însăși esența mesajului.

De aceea trebuie realizată conștientizarea ideii de centru ca fiind chiar iubirea.

VIII. *Reflectarea esenței în știință, filosofie, religie*

Așa cum religia conține în practica ei o parte esoterică și o parte exoterică (deci o parte în care puțini ajung să cunoască și să perceapă adevărul într-o formă cât mai elevată printr-o practică de un tip special, mai elevată, și o parte în care practica este baza celeilalte, care deja înțelege esența celeilalte, dar nu o poate trăi, pentru că-I lipsesc elementele practicii elevate), tot astfel știința conține două practici, care nu sunt tocmai reflectarea practicilor religioase. Știința și religia sunt precum matematica și fizica, pentru că în timp ce una demonstrează prin experimentele pe care le face, practic, legile ei (astfel una poate pune în practică legile), cealaltă demonstrează doar

prin relații, prin logică, dar și una și alta își au însemnătatea lor, deoarece amândouă se folosesc de bază, de numere. Aș putea spune că esența matematicii, numerele, se reflectă în fizică, pentru că are nevoie de ele, ca să poată lucra, dar este mult mai importantă, pentru că ea poate exprima prin practică legile de bază. Dar la fel cum nici una, nici cealaltă nu pot exprima ceea ce-l dincolo de aceste fenomene de manifestare a forțelor care acționează în plan material, apare o a treia categorie, care aparține tot de domeniul științei, dar se ocupă de un domeniu mai subtil, pe care-l consideră separat de cele două, deși el se reflectă și acolo, la rândul lui putând folosi elementelor lor. Acest domeniu este filosofia, care este o știință în sine, dar și ea la rândul ei, pierde acel ceva, care nu poate fi descifrat decât ca și în cazul celorlalte, prin trăire individuală, a fiecărei persoane în parte. Fiecare persoană în parte este în sinea lui un filosof, mai mult sau mai puțin bun. Cu cât trăirea lui este mai puternică și practica lui mai aproape de esența iubirii, cu atât el poate explica mai bine decât ceilalți, dar el trebuie în primul rând să-și dea seama că fiecare persoană este unică. Numai prin conștientizarea existenței în sinea lui a reflectării iubirii infinite, indiferent dacă reflectarea el o identifică cu un anumit lucru, sau forță, el va ajunge în cele din urmă la un rezultat, care este mai real cu cât el este mai aproape de realitatea centrului în sine, a iubirii. Deci dacă analizăm în substrat, fiecare în parte ne dă o orientare anume în reflectarea iubirii în sine, în cunoaștere. Astfel, știința se ocupă și descifrează acțiunea ei și reprezentarea ei în esență prin mecanismul pe care l-a creat "microscopul", pe care l-am explicat mai devreme. Filosofia reprezintă logica acțiunii ei atât în plan emoțional, cât și în gândirea oamenilor, reflectarea ei atât în plan emoțional, cât și în gândirea oamenilor, reflectarea ei în logică. Religia se ocupă de însăși trăirea ei, ea în sine fiind o filosofie, dar spre deosebire de filosofie ea trăiește însăși explicațiile, logica filosofiei. Altfel spus, "știința reprezintă trupul, filosofia gândirea, religia sufletul și iubirea în sine reprezintă spiritul". Dincolo de ele conștientizarea existenței în sine a iubirii absolute reprezintă "absolutul nemaifestat", iar conștientizarea reflecției existenței în sine a iubirii absolute reprezintă "suflul respirației" iubirii absolute în existență și nonexistență. La rândul lui "suflul" conține aceeași forță care o conțin toate celelalte reflecții ale iubirii absolute, ea reflectându-se pe sine prin existența ei până și în "esența suflului". Practic poți să denumești într-un singur cuvânt totul,

existență și nonexistență, pur și simplu "iubire", fiind un cuvânt care prima o "stare" generală de "acel ceva" din interiorul nostru și care manifestă prin "inimă". Dar ca să faci difrența între iubirea umană, este o reflectare, fiind influențată și de alți factori (adică "oglinda" bine curățată perfect, pentru a putea reflecta clar), trebuie să găsim încă un cuvânt, care reprezintă cel mai bine starea sa, existența sa în sine – "**Iubirea Absolută**" sau "**Iubirea infinită**", fiind rândul lor două reprezentări ale iubirii în sine, una reprezintă puterea forța ei, conștiința ei, alta reprezintă reflecția ei, a forței sale.

De aceea, până acum nimeni nu a conștientizat perfect legătura, toți vedeau legătura și vorbeau despre ea. Deși știi că focul ți-a produs arsura, vezi urmele lăsate de el, nu conștientizezi ce anume a produce conștientizarea faptului că focul te-a fript. Atunci ajungi la ideea reprezentată de denumirea faptului – arsură, ajungi la alizarea a ceea ce descifrează ce ai simțit, a nervilor, care transmit ormații spre creier, ajungi la înțelegerea faptului că-ți poți stăpâni durerea. Apoi mergi până la identificarea cu cel care controlează conștient totul, până devine conștient de existența sa în sine; mergi și mai departe până la faptul că spiritul se reflectă în el, și în întreaga existență, prin însăși iubirea absolută, care la rândul ei se reflectă în el. Chiar mai departe, până ajungi la conștientizarea existenței în sine a reflecției iubirii în însăși existența ei cât și-n întreaga existență și non-existență. Deci am putea spune cu reprezentări umane, că existența în sine a conștientizării existenței în sine a reflecției iubirii, reprezintă sufletul iubirii" și existența în sine a iubirii absolute reprezintă "trupul ". Deci conștientizarea și reflecția au fiecare separat o existență în sine, iar "legătura", "esența" lor este însăși iubirea absolută, totul exprimând reprezentarea absolută și infinită.

Știința. Mulți văd legătura în ziua de azi între știință și religie, dar nu văd legătura sa cu filosofia, pentru că toate trei la un loc nu au conștientizat însăși esența existenței – iubirea absolută. Asta pentru că filosofia seamnănă mult cu matematica, la fel ca și ea se bazează pe niște legi logice, care reprezintă de fapt abstractul, dar care la rândul lor legile logice sunt contrazise de "logica absurdă". Nu-i de mirare că filosofii din vechime și din ziua de astăzi, deși sunt recunoscuți de existență, ei sunt contrazișii de oamenii religioși, pentru că ei se bazează mai mult pe suprafața cuvintelor, nu pe interiorul lor. Dar să lăsăm acestea la filosofie și să explicăm legătura științei cu iubirea.

Dacă analizați viața și felul în care marii oameni de știință au ajuns să pună bazele matematicii (ex. Aristotel, Thales, Pitagora etc.) cum au ajuns ei la legile pe care le-au spus, veți vedea că legile la care au ajuns au fost realizate prin trăirea lor interioară, prin conceptiile filosofice de atunci, prin dăruirea de sine anumitor practici care le dădea posibilitatea de a vedea lumina de dincolo. Dar datorită trecerii timpului, au fost simplificati, s-a multiplicat ceea ce au dat ei ca bază, pentru că totul exprimă pe toate planurile însăși evoluția și alcătuirea fortelor care guvernează universul. Dar până nu ajungi la însăși esența fortelor care guvernează și alcătuiesc existența, nu poți vedea cum și prin ce se realizează reflectarea lor în cunoaștere și în destinul omenirii. De aceea nu s-a putut descifra până acum "mesajul", deși el este continuu exprimat în cunoaștere, concepții, în însăși viața noastră.

Prin matematică poți vedea prin reprezentarea axei infinitului, însăși ordinea forțelor în univers. Punctul de plecare este însăși "axa", care este centrul lor; pe ea se bazează pentru a putea face legătura dintre ele. Pentru a lămuri lucrurile de la început trebuie să vezi până și existența în sine a conștientizării care a pus axa ca bază, pentru a putea crea însăși axa, care reprezintă tot ceea ce există, prin axă sau prin însăși existența axei ele putându-se manifesta. Chiar dacă conștientizează sau nu, axa este suportul pentru manifestare, ea reprezintă existența în sine a iubirii absolute. Independent de reprezentarea axei, există "conștientizarea existenței în sine a ei", și ca această conștientizare să se poată reflecta în existență și non-existență, în însăși existența "ideii de axă", trebuie să existe iarăși independent de axă și de conștientizare însăși "existența în sine a reflecției conștientizării existenței în sine a iubirii absolute". Cuvintele sunt cuvinte, trăirea este trăire, dar a simți adevărul în totalitate este ca atunci când îți trece o idee prin minte, ai o strălucire a ei, dar dacă "nu reușești s-o prinzi din zbor" n-o poți identifica. De aceea poți realiza existența ei în sine, să te identifici cu ea, datorită faptului că o trăiești continuu, mai mult sau mai puțin intens, chiar dacă tu nu conștientizezi existența ei în sine, totuși tu trăiești prin reflecția ei continuă, a "stării de iubire". Dar datorită faptului că "ești adormit", continuu trebuie să ți se dea o reprezentare în afara ta, a ceea ce există înăuntrul tău și a existenței. Cei care ajung să se identifice cu existența ei în sine se aseamănă cu niște "somnambuli", care fac totul perfect, chiar și lucruri incredibile, dar deabia după ce se trezesc complet, pentru ei n-a fost decât un vis, sau

chiar nu-și amintesc deloc. Apoi sunt cei care s-au trezit, dar însă sunt după somn, de aceea ei conștientizează identificarea cu existența ei în sine, dar nici ei nu reușesc să se desprindă de identificare; pentru că trebuie să se desprindă și de acest lucru. Astfel toți ajung la conștientizarea faptului că forța în sine schimbă totul, de aceea nu se opun, dar ei totuși nu sunt liberi, sunt condiționați încă de existența lor în sine. Altfel spus, noi cei din existență, suntem toți adormiți, de aceea nu putem vedea lumina din noi, apoi sunt cei care au "vise", deci cei care o văd, dar nu sunt conștienți, nu înțeleg ce reprezintă ea în sine; o văd pur și simplu ca pe un vis nu ca o realitate; aceștia sunt toți cei care creează în orice domeniu, lucrează cu ajutorul ei. Pentru că ei o consideră un vis, nu o pot recunoaște. Apoi urmează somnambulii, care se identifică cu existența ei, dar nu ajung să conștientizeze forța cu care s-au identificat, de aceea ei pot realiza lucruri pe care alții nu le pot face. Aceștia sunt de două categorii; cei care sunt când somnambuli, când conștienți de starea lor, și chiar unii, mai puțini, când conștienți de identificarea cu existența iubirii, deci nu sunt continuu somnambuli; și cei care continuu sunt somnambuli. Cei din prima categorie sunt cei care au creat formele derivate din principalele concepții și ideologii, cei care fac anumite demonstrații de magie (fachirii, iluziniștii), chiar și marii maeștri, clarvăzătorii, dar aceștia sunt și cei care au conștientizat identificarea cu ea, de aceea sunt la un stadiu mai evoluat. Cei din a doua categorie sunt cei care s-au născut nativ cu acest lucru, cu "somnambulismul", fără să conștientizeze identificarea cu iubirea. Ei sunt cei care în anumite momente emotive produc fenomene inexplicabile în jurul lor, și cei care folosesc iubirea în mod abuziv direcționând-o spre alte stări, care reprezintă reflectarea ei opacă. În acei oameni, oglinda sufletului lor este total sau mai mult sau mai puțin opacă, ei au pierdut complet esența mesajului, dar chiar și mesajul, de aceea folosesc energia ei, a forței ei, pentru a face rău, pentru a influența manifestări, oameni, deci ei sunt "cei care intră conștient prin *gândire* prin ușa din spate". Le este rușine să intre pe "ușa din față", sau măcar ca somnambulii, să nu știe nici pe ce ușă intră. Aceștia sunt așa-zișii vrăjitori, ghicitori, și alte manifestări; dintre aceștia sunt foarte puțini cei care sunt conștienți că totuși intră pe "ușa din spate", de aceea direcționează această energie pe un canal bun, adică așa numita magie albă. La urma urmei sunt cei care s-au trezit, au înțeles esența mesajului, sau unii doar mesajul; ei sunt apostolii, sfinții și cei care au

dat naștere unor metode alternative de a ajunge la identificarea cu lumina. Deci deasupra la toți sunt cei care s-au născut treziți, adică ei n-au fost ca ceilalți după somn, ci ei pur și simplu erau treziți complet, dar la rândul lor, erau identificați cu însăși existența iubirii, iubirea lucra prin ei, prin reflecția ei, dar datorită faptului că se identificaseră cu ea de la naștere, la rândul lor erau ca niște "somnambuli" în planul iubirii, nu al existenței, ca ceilalți. Va veni un timp în care într-adevăr toți vor fi dincolo de toate aceste stări, când vor fi conștienți de ceea ce descriu eu acum, și deabia atunci se va putea realiza stadiul absolutului și al infinitului iubirii, a existenței sale în sine. Este ca și cum în sfârșit râul s-ar retrage în matcă, iar dincolo de acestea toate conceptiile posibile își pot găsi locul. Totul este etern, timpul și spațiul reflectă ceea ce este etern, schimbarea, transformarea pare că nici nu există, dar efectele ei spun totul, cauzele ei spun totul, iar ceea ce este dincolo de cauză și efect, este deabia începutul conștientizării. Dar dacă te identifici cu starea pe care ai conștientizat-o ca fiind dincolo de cauză și efect, te împotmolești și nu poți conștientiza esența acestei stări, de aceea trebuie să fii dincolo de orice identificare, să vezi că de fapt acestea sunt niște centre pentru existență și non-existență și chiar pentru ceea ce este dincolo de acestea.

De aici nu mai poți "gândi", nu mai poți reflecta în planul mental ceea ce încerci să descrii, pentru că una este să descrii stările, să explici funcționarea lor, să te identifici cu ele, și alta este depășirea identificării, doar să trăiești ceea ce este dincolo de existență și non-existență. Culmea este că atunci când totul pare normal, deabia atunci poți face analiza, să vezi existența centrelor, a diferențelor, a ceea ce este dincolo de diferențe, deabia atunci trăiești cu adevărat conștientizarea a ceea ce este dincolo de însăși ideea de existență în sine a iubirii, tocmai prin faptul că tu simți acțiunea ei, simți manifestarea ei. De aceea tu te poți identifica cu centrele pe care ți le-ai ales, dar numai prin prisma iubirii, dar tu nu trebuie să te identifici cu existența ei în sine, sau cu reflecția ei în centrele existenței, ci trebuie să conștientizezi doar "existența în sine a conștientizării existenței în sine a reflecției existenței în sine a iubirii absolute". Deci practic totul se reduce la "existență în sine", la starea aceasta, de aceea atunci poate apare "normalitatea". Totul va fi la locul lui, deoarece știi că numai simțind și trăind mereu în sine, iubirea, chiar dacă tu nu conștientizezi existența ei, totul se va realiza de la sine, ea nu va dispare niciodată. De

fapt tu mereu ai avut impresia că dispare pentru că n-ai conștientizat existența ei la infinit, atât în interiorul tău, cât și în interiorul existenței și non-existenței.

De aici, de la această conștientizare a ceea ce există în afara axei, a existenței, a esenței existenței, deabia acum poți explica de ce se pornește de la "zero", acel "vid" interior, sau starea de nonmental, care are o existență în sine, dar totuși pare că nu există din moment ce nu-l poți vedea acțiunea. Tu îi poți vedea doar efectele produse, de aceea este greu de conștientizat, de descifrat "esența mesajului", pentru că te impiedici de faptul că această iubire fiind una cu reflecția și conștientizarea, trăind-o, te identifici cu ea. Astfel "nu poți vedea" existența ei în sine, te identifici cu ea doar, este ca și cum tu pui piedica pe care o pune gândirea, identificându-se, cu ajutorul sufletului, cu ajutorul reflecției din el, cu însăși trupul; nu poate percepe ce este dincolo de ea, nu poate percepe reflecția sufletului în ea. Sufletul prin reflecția din el, are aceeași calitate cu a iubirii, se dăruiește inconștient, pur și simplu se dăruiește, crezând că aceasta este dăruirea adevărată, se identifică cu însăși existența fenomenală. Dar cum "mesajul" exista întotdeauna prin reflecția iubirii în el, este de ajuns doar o clipă de conștientizare a existenței lui în sine, deci este de ajuns să vadă doar pentru o clipă lumina din el, pentru a putea cunoaște mesajul. Dar esența mesajului a existat dincolo de existență și non-existență, prin acest fapt s-a spus în **Biblie** și în Vede, că la început a fost Cuvântul, respctiv sunetul. Sunetul a fost prima formă de manifestare a absolutului nemanifestat, pentru că aceasta a fost prima stare de identificare cu constiința sau mai bine spus cu conștientizarea existenței în sine a iubirii, în planul material, această stare acționând prin însăși existența sa în sine la transmiterea mesajului și implicit a esenței lui.

Deci acest "zero", Absolutul Nemanifestat ca existență în sine a non-existenței, "această stare" a non-existenței, tot prin intermediul existenței în sine a iubirii absolute, a "axei", se reflectă în prima manifestare a Absolutului, prima formă activă a divinității, Spiritul, Absolutul, a lui **Dumnezeu** însuși. La rândul lui, Spiritul fiind prima reflectare în existență, în manifestare, se reflectă în suflet prin iubirea oglindită în existența lui însuși. Sufletul este ultima formă individuală de conștientizare a reflecției iubirii în sine, a Spiritului, el fiind la rândul lui "o stare", dar este forma cea mai evoluată dintre toate speciile; are o existență în sine prin reflectarea conștientizării existenței

în sine a iubirii absolute în el. Deci el este legat cu întreaga existență prin iubirea absolută, prin existența lui în sine, având ca centru spiritul. Deci de aceea s-a spus că omul este "după chipul și asemănarea lui Dumnezeu", că microcosmosul uman reprezintă macrocosmosul la scara cea mai mică. Deci pe pământ există "specii" de animale, având o anumită denumire, la rândul lui omul fiind o "specie", care de-a lungul timpului a evoluat până la conștiința individualității, unicității sale, tocmai datorită existenței în sine, și a reflecției existenței în sine a iubirii absolute. Este în sine forma care a reprezentat până în cele mai mici amănunte însăși existența în sine și acțiunea datorită acesteia, până și existența în sine a conștientizării existenței ei și a existenței în sine a reflectării conștientizării existenței în sine a iubirii absolute. Deci spiritul reprezintă centrul, existența în sine a tuturor "sufletelor individuale", care prin acest centru, numai prin acest centru, prin reflecția iubirii în el, se identifică prin legătura lor cu întreaga existență și non-existență. Spuneam mai devreme să nu facem greșeala celor dinainte de a ne identifica cu starea, ci să conștientizăm existența în sine și reflecția iubirii absolute în acea stare, numai când am realizat acest lucru putem să ne alegem orice centru dorim, pentru că numai prin faptul că am conștientizat existența ei, o simțim și o trăim, ne va îndrepta în mod corect. Atunci va dispare de la sine dorința de a te identifica cu o stare, deoarece o să ne simțim mult mai fericiți cu trăirea iubirii în sine, ea singură îndreptându-se spre un centru. Am putea simți și dărui prin reflectarea ei în cel mai înalt grad, dar numai prin prisma existenței ei, altfel riscăm să ne identificăm cu acel centru , pierzând însăși conștientizarea. Este ca și cum un om poate să fie multilateral, să aibă ca centre mai multe domenii, dar în sinea lui prin existența inteligenței sale, el rămâne continuu același, chiar dacă se dăruiește total unui anumit domeniu, pentru că acel domeniu îl satisface, îi dă fericire, pentru că acela îl reprezintă cel mai bine, are cea mai mare îndemânare, pentru că este nativ, din nașterea lui, transmițându-se din generație în generație.

Pentru a putea vedea și celelalte forțe care ajută la îndeplinirea fenomenelor principale din existență (serafimi, îngeri, suflete în curs de evoluare după moarte, sau așa numitele zeități, care sunt de fapt tot reprezentările "puterilor" din Biblie) trebuie trasat un grafic prin care axa principală orizontală să fie intersectată de o axă verticală secundară. Aceasta reprezintă existența în sine a acestor puteri, care se bazează, au

ca "axă", centru, însăși existența în sine a iubirii, la fel ca celelalte reflecții ale ei, dar fiind o axă secundară, prin diferitele lor acțiuni în plan material, au grijă ca mesajul să fie conștientizat mereu, omul prin sufletul lui să poată descifra mesajul. Cu cât sufletul va conștientiza existența în sine a "axei" sau se va identifica cu o reprezentare de pe ea cât mai aproape de centrul reflecției ei cea mai înaltă, cu atât forțele vor armoniza cu el și se vor supune tocmai datorită faptului că el poate conștientiza și realiza ceea ce ele nu sunt reprezentate să facă. Deoarece ele conștientizează existența în sine a reflectării iubirii în cea mai înaltă reprezentare a sa, spiritul, ele se supun, pentru că existența lor prin reflecția iubirii în ele le-a destinat să ajute la descifrarea acestui mesaj prin legătura cu spiritul. De aceea sufletul este ceea ce este, pentru că spiritul se oglindește în el prin însăși existența reflecției iubirii în el, aceasta fiind legatura cu totul, cu absolutul, iubirea, acea axă care dă existență tuturora, celor care există pe axă sau a ceea ce este în afara ei, a non-existenței.

Din acest motiv spun că mult mai importantă este trăirea iubirii, simțirea ei la un grad cât mai înalt, conștientizând continuu existența în sine și reflecția ei în tot ceea ce există, prin acest fapt putând simți ceea ce simțim și trăim. Numai atunci, centrele pe care ți le-ai ales în existență vor fi întotdeauna stabile, nu instabile ca până atunci, datorate instabilității gândirii, deoarece ea nu-și găsise centrul, dar de fapt se folosea de el în mod inconștient. De aceea este importantă conștientizarea, pentru a ști cine se reflectă în acțiunile tale, în centrele tale, în existență și în conștientizarea ta.

Prin matematică poți reprezenta deci în plan logic existența în sine a iubirii absolute, prin cel mai simplu centru al ei, restul fiind doar acțiuni și reprezentări ale ei, iar prin fizică, prin planul existenței, al fenomenalului, al alcătuirii materiei, al esenței sale, atomul. De aici rezultă iarăși reflectarea existenței și a acțiunii ei în tot ceea ce există. La fel poți reprezenta și prin chimie; ea se reflectă în toată cunoașterea, chiar și-n reprezentarea lingvistică, totul este doar să vezi esența, dar așa cum este de așteptat cea mai clară reprezentare pe care o poți găsi în plan material este următorul domeniu, pe care urmează să-l descriu.

Filosofia. Dacă s-a observat, la început am denumit-o știință, ceea ce mulți ar considera incorect, dar dacă am spus că știința reprezintă trupul, atunci filosofia reprezintă gândirea care face trupul să se miște la comenzile sale, și tot ea poate explica cum se poate mișca, de ce se

comportă în anumite feluri, neajungând la esența a ceea ce-l face să se miște. Poate explica anumite stări și manifestări ale trupului, a ceea ce-l face să fie puternic și sănătos. Dar pentru că nu a ajuns încă să se autodepășească, să vadă dincolo de trup, logica este goală, îi lipsește trăirea, care echivalează cu inteligența. Pentru că dacă gândirea analizează, prin logica ei bazată pe elemente cunoscute, asemănându-se cu un computer care n-are viață, decât când energia, "inteligența", îl ajută să funcționeze la toată capacitatea sa; inteligența simte prin trăirile ei, prin viziunile ei, prin reflecție, ceea ce este dincolo de existența sa. Cu cât inteligența (sufletul) este mai aproape de centrul ei, cu atât își va înțelege trăirea și ceea ce simte, de aceea trebuie o eliberare totală a sa de toată cunoașterea gândirii bazată pe elemente cunoscute și pe elemente care nu le-a trăit, nu le-a simțit, ea doar le-a analizat. Numai atunci poate folosi gândirea ca să explice cât mai clar trăirile lui, ceea ce simte, deoarece se bazează pe experiență, pe ceva real, pe ceea ce l-a ajutat să se elibereze de condiționarea elementelor generate de gândire. De aceea gândirea nu poate concepe niciodată iubirea, numai când te dăruiești total iubirii, a ceea ce te face să simți ea, atunci poți s-o înțelegi, dar numai fiind conștient, pentru a nu te identifica cu însăși trăirea ei, pentru a te bucura deplin de existența ei.

Nu gândi iubirea, ci simte-o, trăiește-o, dăruindu-te total ei, încercând s-o trăiești total, fiind mereu conștient de existența ei, de reflectarea ei în tine, prin ceea ce simți și trăiești.

Atunci când filosofia folosește elemente nemateriale (filosofia folosind prin planul gândirii numai elemente materiale), atunci implicit are nevoie de suflet pentru a putea explica clar ceea ce este dincolo de gândire, de aceea acest fel de filosofie a avut mult mai multe atuuri ca cealaltă, pentru că nu aveai cum să ajungi la înțelegerea a ceea ce se reflectă în exterior, prin identificarea cu exteriorul, ci numai prin înțelegerea a ceea ce se petrece în interior. De aceea gnosticii din vechime au spus adevăruri reflectate foarte clar și-n religie, până și religia fiind o filosofie, dar o filosofie a trăirii, a cunoașterii bazată pe experiență, pe practică. Dar esența, practica în sine nu aparține de filosofie, ci de însăși religie, pentru că ceea ce ajungi să cunoști prin practică este chiar dincolo de filosofia gândirii și a trăirii, este însăși trăirea existenței reflecției iubirii în sine în cele mai înalte vârfuri ale reprezentării ei.

Religia. Dacă pe rând am putut vorbi mai mult în planul filosofiei și al științei, în cel al religiei nu este de spus decât un singur lucru: ea reprezintă prin practicile ei diferite, prin rugăciune, supunerea minții și identificarea cu un centru ales, care reprezintă reflectarea cea mai înaltă a iubirii. Dacă practica se realizează cu ajutorul gândirii, al logicii, al deducției (dacă fac asta o să obțin asta), duce la identificarea cu centrul, tot prin intermediul iubirii, a ceea ce simte, dar este dominat de gândire, până la eliberarea centrului care-l dă posibilitatea să existe, a sufletului (prin moartea trupului). Pe când, dacă practica se realizează prin dăruire, prin trăirea și simțirea totală a iubirii față de centrul ales, el deja își eliberează sufletul de dominația gândirii, de identificarea cu ea, identificându-se cu centrul ales, chiar în timpul vieții, adică trăirea sa este foarte puternică. Și unul și celălalt se identifică cu centrul care este reprezentarea cea mai înaltă a iubirii absolute, prin dăruirea de sine totală, sau chiar prin eliminarea gândirii. Aceasta nu se poate face fără trăirea puternică a iubirii, în însăși identificarea cu ea, sau cu reflecția ei într-un alt centru mai înalt, chiar decât centrul ales, dar care de fapt la rândul lui se reflectă prin iubire în centrul ales; de aceea sunt de fapt unite, prin însăși reflectarea lor. Astfel, cei eliberați în acest fel se identifică nu numai cu centrul ales, dar și cu reflecția celuilalt centru prin iubire, dar ei se identifică cu amândouă centrele pe care le-au ales ca reprezentare clară a ceea ce considerau ei a se manifesta în cel mai înalt mod.

Existența în sine a iubirii absolute. Dacă la celelalte capitole, în special la ultimul totul se putea realiza prin practica în sine a iubirii absolute, existența în sine a iubirii se realizează prin conștientizarea puternică până la identificarea cu ea, sau cu centrul în care în care se reflectă. Cei care au realizat acest lucru sunt foarte puțini, cei mai realizați la acest capitol, fiind: cel care s-a identificat prin non-gândire cu absolutul nemanifestat, cu non-existența prin reflecția iubirii în această stare, de aceea "iubirea sa era infinită, dar calmă, fără pasiune", de aceea a numit-o și calea de mijloc; și cel care s-a identificat cu reflecția iubirii prin prisma iubirii în sufletul lui și al existenței, aceasta fiind însăși "starea de absolut" a existenței și a reprezentării absolute a iubirii infinite, și a conștientizat existența în sine a iubirii, prin identificarea cu reflecția ei atât în spirit cât și în conștientizarea existenței ei în sine. De aceea iubirea lui a fost asemănătoare cu absolutul, dusă până la dăruirea sa de sine pentru transmiterea

mesajului dăruirii totale a iubirii, prin însăși existența în sine a reflecției ei în interiorul nostru, prin ea făcându-se legătura cu întreaga existență, "iubirea sa fiind pasională, totală, dar în același timp plină de liniște". Poate se crede că cu cât sufletul nostru se identifică cu o stare mai înaltă, chiar dincolo de existență, și continuând chiar dincolo de non-existență, cu atât va fi pe un "podium" mai înalt dar este exact invers. Cu cât va dobândi un stadiu mai înalt cu atât va fi mai umil, sau va fi conștient de ceea ce se reflectă și schimbă întreaga existență. De aceea, cel care s-a identificat cu spiritul în forma cea mai înaltă de manifestare a iubirii absolute, prin reflecția sa prin "prisma absolutului nemanifestat", s-a dăruit pe sine printr-o reprezentare esențială a dăruirii absolute, a iubirii, prin reflecția sa în întreaga existență și non-existență, de aceea practica lui este în principal prin dăruire totală față de iubirea de aproape. De aceea am spus că este o iubire absolută, dar în același timp calmă, aceasta fiind starea infinitului. Dar și această iubire se realizează prin identificarea celorlalți cu centrul pe care-l reprezintă existența sa în sine, prin identificarea lui însuși cu reflecția iubirii în el prin prisma absolutului nemanifestat și a conștientizării existenței iubirii. Celălalt s-a identificat cu însăși reflecția iubirii prin "prisma absolutului nemanifestat", de aceea și practica lui se bazează pe identificarea cu această stare prin însăși eliminarea principalului factor, care denaturează mesajul, și anume gândirea. De aceea și stările emotive ale lor sunt reflectarea acestui adevăr, în timp ce unul trăiește intens acțiunea iubirii prin identificarea cu reflectarea ei în existență, celălalt pare că n-o trăiește, fiind fără pasiune, dar conștientizarea lor este aceeași, fiindcă are același suport – existența reflecției iubirii absolute în existență și non-existență. Ei reprezintă partea întreagă a mesajului iubirii prin identifi-care, prin conștientizare, dar esența mesajului este dincolo de conștien-tizare prin cunoașterea sau mai bine zis conștientizarea existenței în sine a reflecției iubirii în ea însăși prin prisma întregii existențe și non-existențe.

Conștientizarea existenței în sine și a conștientizării în sine a reflecției existenței sale, reprezintă esența mesajului, este ultimul stadiu care de fapt reprezintă saltul în neant, în existența în sine a **Iubirii Absolute, Infinite**.

IX. *Înțelegerea prin observare, simțire, viziune și conștientizare*

Am ajuns la un capitol care exprimă felul în care vedem lucrurile în planul existenței, de la deosebirea pe care o face gândirea în planul material, trăirea prin sentimente, emoții, care depinde încă de gândire, la trăirea completă a iubirii, a reflecției ei prin viziune și în ultimă instanță conștientizarea deplină a existenței sale în sine, cu ajutorul conștientizării existenței în sine a reflecției ei, datorită neidentificării cu nici un centru ales pentru reprezentarea ei, nici prin vârfurile existenței ei, nici prin reflectările sale cele mai înalte.

Înțelegerea prin observare este cea mai simplă dintre toate, deoarece toți putem face acest lucru într-o mai mare sau mai mică măsură. Prin această înțelegere toți suntem filosofi, pentru că ne bazăm pe lucruri exterioare, pe lucruri cunoscute de marea majoritate, iar în gradul cel mai înalt al acestei înțelegeri ne bazăm pe trăirile celorlalți, sau pe trăirile din viața vârfurilor existenței, care prin viața și mesajele lor, ne pot da amănunte pentru a analiza cu ajutorul gândirii, ce este dincolo de trăirile lor. Dar dacă la rândul lor nu încearcă să practice, nu chiar prin identificarea cu un centru, care a dat practica, dar măcar să respecte legile principale ale practicii, nu o poate înțelege, pentru că numai astfel poate înțelege corect. Deci acest tip de înțelegere este de două feluri: unul prin prisma celor care analizează prin prisma vieții, a întâmplărilor, necazurilor, deci prin partea specific materială, a rutinii de zi cu zi; altul prin prisma celor care analizează prin prisma concepțiilor religioase, fiind tot o suprafață a înțelegerii dincolo de planul material.

Înțelegerea prin simțire este deja un prim pas pe calea înțelegerii prin interiorizare (încercarea de a înțelege fenomenalul, a întâmplărilor, prin trăirea intrioară a emoțiilor, sentimentelor), deci când nu analizezi informațiile și cunoașterea numai prin prisma gândirii, ci prin trăiri puternice, sentimente, emoții, care sunt de fapt o reflectare în mai mare sau mai mică măsură a iubirii. Practic am putea spune în loc de înțelegere – trăire, deci trăire prin observare, simțire, viziune și conștientizare, pentru că la rând una este să trăiești și alta este doar să simți. Poți simți iubirea, fără s-o trăiești, datorită barierelor impuse de gândire (bani, părinți, concepții religioase și altele), pentru că atunci când nu

mai gândești iubirea, nu vei dori decât s-o trăiești continuu, datorită fericirii produse de trăirea ei. Aici, la fel sunt două tipuri de trăiri: prin prisma relațiilor umane, prin reflectarea iubirii în sentimentele față de țară, natură, părinți, rude, soție, și în ultimă instanță prin reflectarea iubirii în cel mai înalt grad în relația dintre un bărbat și o femeie, până la dăruirea totală; și prin prisma relațiilor religioase, care sunt de o cu totul altă natură decât cele umane, pentru că aici iubirea se reflectă cel mai clar, prin existența sa în sine. Am putea spune că primul tip de trăire reprezintă microcosmosul iubirii, iar cel de-al doilea macrocosmosul iubirii, dar amândouă au la bază reflectarea existenței în sine a iubirii absolute, esența lor este aceeași în cele două tipuri.

Înțelegerea (trăirea) prin viziune este pasul complet, total, pe calea existenței în sine a iubirii absolute prin reflecția sa în întreaga existență și non-existență. Și aici trăirea este de două feluri: primul tip în care trăirea se realizează prin viziunile generate de identificarea prin dăruirea totală, cu un centru care reprezintă reflecția cea mai clară a iubirii absolute, sau cu însuși centrul care reprezintă existența în sine a sufletului prin reflecția iubirii prin prisma spiritului. Al doilea tip este cel în care pur și simplu se trăiește iubirea absolută generată de identificarea cu centrul care reprezintă existența în sine a spiritului prin reflecția iubirii absolute în el prin prisma absolutului nemanifestat. Dar și unul și celălalt tip reprezintă identificări cu însăși centrele care reflectă iubirea absolută, de aceea acțiunile lor, trăirile lor, viața lor se face sau mai bine zis s-a făcut cu un anumit scop, scopul fiind tocmai transmiterea mesajului iubirii, și descifrarea lui prin practica care ducea la aceste tipuri de viziune sau prin identificarea cu mesajul iubirii în sine. Dacă puțini au ajuns la acest tip de trăire este din cauză că puțini s-au dăruit identificării cu un centru ales prin prisma iubirii absolute, dăruindu-se total. Practica încearcă să elimine cu totul gândirea, pentru a putea deține controlul total al ei, dar totuși identificarea și eliminarea gândirii nu s-a făcut prin conștientizare a existenței în sine iubirii, sau a existenței în sine a reflecției iubirii absolute, ci prin conștientizarea existenței în sine a centrelor, care de fapt sunt reflecția cea mai înaltă a ei. De aceea mesajul și esența mesajului nu au putut fi descifrate clar, pe înțelesul tuturor, au fost codificate, tocmai pentru că oamenii oricum nu ar fi putut înțelege în acea perioadă și mai ales că la fel de important era și atunci trăirea iubirii absolute prin dăruire totală față de un centru ales, care să reprezinte reflectarea cea mai înaltă a iubirii absolute. Dar

pentru că oamenii nu erau conștienți, s-au ales ca centre oameni care să reprezinte această legătură, pentru a-i putea direcționa mai ușor pe ceilalți, și să poată orienta descifrarea mesajului spre un sens cât mai clar. Acești oameni au fost foarte puțini, aș putea spune că degetele de la o mână ar ajunge ca să-i numeri, iar dacă este ca să faci distincție între ei, sunt de ajuns doar două, trei degete. Dar importanța acțiunii celorlalți este la fel de mare, pentru că sunt atâtea tipuri de gândire, de caractere, de orientări, încât numai o singură cale, practică, numai un singur tip de reprezentare a reflecției iubirii în gradul cel mai înalt, nu ar fi convins oamenii să se dăruie în număr așa de mare iubirii. Asta este marea putere de dăruire totală a iubirii absolute, faptul că s-a lăsat identificată cu orice centru, astfel oamenii că conștientizeze mesajul ei, nu a mai lăsat și înțelegerea mesajului, pentru că știa că încă nu venise timpul pentru asta. De aceea ea a lăsat în principal să o reprezinte în majoritate (tocmai pentru a arăta reflecția sa cea mai clară în planul existenței prin spirit și în planul non-existenței prin absolutul nemanifestat) doar pe doi reprezentanți ai umanității, unul prin prisma acțiunii sale în existență până la dăruirea totală, altul prin prisma existenței sale în sine prin reflecția sa în non-existență. De aceea, primul a avut o misiune mai greu de îndeplinit, pentru că trebuia să se sacrifice pe sine însuși pe altarul iubirii absolute până la dăruirea totală, cel de-al doilea având o misiune mai ușor de îndeplinit prin faptul că el trebuia să elimine suferința, explicând cum se poate obține fericirea, tocmai prin eliminarea cauzelor ei generate de gândire. Astfel, ei doi reprezintă tocmai dualismul gândirii existenței, dar în planul absolutului iubirii, unul reprezintă suferința iubirii prin dăruirea ei totală față de existență și neînțelegerea ei, datorită faptului că oamenii nu conștientizează existența ei în sine, și altul reprezintă fericirea ei prin faptul că se reflectă și dincolo de existență, arătând în acest fel existența sa în sine, prin reflecția ei în interiorul a tot ceea ce există sau nu există. De aceea pentru ei doi a fost așa de important să transmită practica înainte de toate, pentru a nu permite oamenilor să uite de lumina care se reflectă în ei continuu, și pentru ca mereu cei care practică să le reamintească celor de lângă ei și întregii lumi că pot fi fericiți dăruindu-se ei, neavând nevoie de nimic altceva, pentru a obține fericirea absolută. Am spus că au existat și alte centre secundare, dar pilonii iubirii au fost cei doi, care au reprezentat în cel mai înalt grad și foarte clar reflecția iubirii în existență și non-existență, deoarece ei au

fost cei care au ajutat să se descifreze mesajul, să se vadă lumina din interior. Divergențe vor exista întotdeauna, prin prisma gândirii oamenilor, care mai degrabă le place să discute și să înțeleagă de ce ei doi au dat practici total diferite, deși amândouă conduc tot la același centru; care dintre ei doi este pe un plan mai înalt decât altul; care practică este mai bună, sau chiar mai rău să minimalizeze importanța existenței și acțiunii lor prin reflecția clară a iubirii absolute în interiorul lor. Oamenii ar trebui mai degrabă să-și vadă praful din ochii lor, care-i împiedică să vadă adevărata realitate, faptul că ei nici măcar n-au apucat pe calea practicii spre dăruirea totală față de iubire, dar nici măcar nu conștientizează încă clar faptul că iubirea absolută se reflectă total în vârfurile reprezentării sale, în existență și non existență, ce să mai vorbim de faptul conștientizării existenței în sine a iubirii absolute.

Înțelegerea prin conștientizare sau trăirea prin conștientizare reprezintă normalitatea, înțelegerea totală, descifrarea a chiar esenței mesajului, prin acest fel de înțelegere sau trăire nemaifiind nevoie să te identifici cu un centru anume, ci doar să trăiești intens iubirea în forma cea mai înaltă a reprezentării sale în existență, prin acest fapt putând pătrunde în intimitatea ei, fiind cel mai simplu mod de a apuca calea dăruirii totale prin prisma iubirii absolute. Dacă ați ajuns să citiți până aici, vă spun acum de ce am scris denumirile care reprezintă reflecțiile cele mai înalte ale iubirii absolute cu literă mică, de parcă ar fi ceva nesemnificativ. Le-am scris așa pentru că ele reprezintă mai mult stări de conștientizare a existenței în sine decât nume date acestor stări. Nu este nevoie să le trăiești pe toate pe rând ci doar să vezi esența reflecției lor și s-o trăiești pentru a înțelege ce înseamnă de fapt trăirea. De aceea, ele există pur și simplu pentru că au existat în sine, deci există pentru că ele există, și nu pentru alte motive; în acest fel stările lor sunt o reflecție a existenței în sine a iubirii absolute, numai acest lucru făcându-le conștientizarea existenței lor în sine. Când realizezi acest tip de conștientizare, care nu mai poate fi de două feluri (aici doar trăiești conștientizarea existenței în sine a iubirii absolute, prin faptul că acum ești pe deplin conștient de reflecția sa în întreaga existență și non-existență) totul ți se va părea normal, nu vei dori să te mai identifici cu nici un centru, ci doar să te dăruiești total trăirii totale a iubirii absolute, prin eliminarea gândirii. Nu vei mai dori nimic altceva decât s-o simți prin trăirea ei, în dăruirea față de reprezentarea reflecției iubirii în cel mai înalt grad, conștientizând faptul că poți să fii fericit, trăind însăși

fericirea, ridicând practica care le-a permis tuturor oamenilor și nu numai lor, ci întregii existențe și a non-existenței, să trăiască inconștient sau conștient existența reflecției iubirii absolute în existență și non-existență prin dăruirea ei totală; ea mulțumindu-se cu ceea ce dăruiește, neașteptându-se vreodată să primească măcar pe sfert pe cât dăruiește. De aceea dăruirea prin iubire totală are și cele mai multe piedici în realizarea și împlinirea ei, pentru că se face inconștient, și mai ales datorită faptului că de cele mai multe ori nu s-au dăruit total trăirii ei. Au gândit iubirea, când au văzut nerealizarea obținerii fericirii prin trăirea ei, pentru că au identificat-o cu un centru care reprezintă tocmai învelișul ei, sau cu un centru reprezentând reflecția ei alterată, care se folosește de reflecția ei, pentru a o direcționa, nu pentru a crește intensitatea ei prin trăire, în acest fel supunându-se de la sine, fără efort și piedici. Aceste două centre, toți le-am cunoscut în existența noastră și au fost cunoscute și de cei dinainte, de toți cei care au ajuns la identificarea cu un centru care reprezintă de fapt trupul și implicit reflecția existenței lui, gândirea, chiar și de toți cei care s-au identificat cu un centru al iubirii absolute, sufletul, implicit reflecția existenței lui – spiritul – absolut nemanifestat. Deci am putea spune că absolutul are două stări: activă și pasivă, manifestat și nemanifestat, având ca reprezentare în existență, masculinul și femininul, la originea lor fiind un întreg al celor două stări; deși ele au o existență în sine, totuși sunt legate prin iubirea absolută care se reflectă în ele, în existența lor, prin existența ei în sine. Deci iubirea absolută în existența sa reprezintă uniunea celor două stări prin însăși existența sa în sine, de aici spunându-se că femeia reprezintă contemplarea bărbatului în ea, sau că manifestarea absolută se contemplă în nemanifestarea absolută, în acest mod iubirea absolută conștientizând existența sa în sine. Conștientizarea existenței în sine a reflecției iubirii absolute în uniunea celor două stări este însăși viața ei, trăirea ei în cel mai înalt grad, deabia aici conștientizarea existenței ei în sine topindu-se în conștientizarea existenței în sine a reflecției sale în fiecare din cele două stări. Deci am putea spune că "trupul existenței" și cel al "non-existenței" își pierd conștientizarea existenței în sine în uniunea lor; practic numai în această uniune "gândirea lor dispare" devenind una prin Iubirea Absolută.

X. *Iubirea omenească*

După cum am văzut în capitolul trecut, iubirea absolută are ca reprezentare în gradul său de trăire cel mai înalt chiar uniunea prin dăruire totală prin prisma iubirii dintre bărbat și femeie. Dar această dăruire nu se aseamănă cu cea din planul animal, deși majoritatea oamenilor o copiază inconștient, fără să conștientizeze existența subtilă a iubirii absolute chiar în momentul când cei doi își pierd identitatea, uită de sine. De aceea ei se eliberează în acest fel de trăirea ei, de ceea ce le dă cunoașterea existenței lor în sine, și de cunoașterea existenței în sine a non-existenței, a absolutului manifestat și a absolutului nemanifestat.

Până acum m-am folosit de iubire, de reprezentarea ei în planul vorbirii prin planul feminin, din două motive: planul feminin, reprezintă manifestarea iubirii materne, și în același timp manifestarea iubirii bărbatului, a masculinului față de feminin, prin prisma ei însăși. Prin iubirea față de femeie s-au făcut cele mai înalte dăruiri în plan omenesc, chiar și poeții, pictorii, scriitorii au închinat operele lor femeii, ea fiind centrul inspirației lor. Dar nu numai în acest plan, al creației artistice, își găsește reprezentarea această uniune, această dăruire totală față de femeie, ci și în planul religios, sau în conceptele filosofice legate de iubirea dintre bărbat și femeie prin dăruire totală, nu prin prisma trupurilor lor, ci prin ceea ce se reflectă în interiorul lor, iubirea supremă. Deci nemanifestarea absolută fiind "mama existenței", prin existența sa în sine, fiind însăși "izvorul sau originea tuturor lucrurilor din existență", în timp ce manifestarea absolută reprezintă generatorul sau ceea ce deține "codul lucrurilor din existență", doar donează principiul existenței, iubirea întreținând și dând viață atât principiilor active cât și principiilor pasive. Ceea ce face ca cele două manifestări, cea pasivă și cea activă, să dea naștere existenței, este chiar iubirea absolută, care realizează uniunea lor, prin reflecția ei între cele două tipuri de manifestare. Pentru că deși "nemanifestarea absolută" pare că nu acționează, prin însăși existența sa în sine, prin reflectarea iubirii absolute în "interiorul ei", atrage și face să se manifeste principiul activ din ea, deci în ea însăși este atât manifestare cât și nemanifestare. Dincolo de toate acestea, "manifestarea absolută", prin reflecția iubirii absolute, se reflectă în nemanifestarea absolută, deci fiind una prin

această reflectare. De aceea se spune că manifestarea se contemplă în nemanifestare, nemanifestarea fiind ca "o oglindă" în care manifestarea se vede pe sine însuși, prin însăși reflectarea iubirii absolute în ea. Dar și "oglinda" și "cel care se reflectă în ea" conțin în interiorul lor iubirea absolută, prin existența sa în sine însuși, ea putând face posibilă conștientizarea existenței reflecției sale în oglindă prin cel care se reflectă în ea. Simt că nu am cuvinte sau reprezentări cu care să descriu aceste stări, tocmai pentru că gândirea nu are reprezentări pentru existența în sine a iubirii absolute și a reflecției ei. Ar trebui creat un "glosar", așa cum fac autorii SF în romanele lor; diferența este că aici am încercat să descriu cât mai clar posibil însăși realitatea existenței și a non-existenței și a ceea ce este dincolo de ele, a iubirii absolute.

Iubirea omenească are mai multe forme de manifestare, începând de la reflectări slabe reprezentate prin obiecte moarte, vii, prieteni, rude, părinți, frați sau surori, soți și soții, națiune, țară, religie, pământ, univers, și ceea ce este dincolo de toate, reflectarea cea mai înaltă a ei în sine – iubirea absolută prin reflecția sa însăși. Celelalte centre sunt practic "moarte" fără conștientizarea reflecției în sine a iubirii absolute în ele. De aceea mulți se identifică pe rând cu aceste centre și nu pot să vadă esența tuturora dincolo de centre, împiedicându-se și acționând pentru a stăpâni acest tip de iubire, fără să știe că deja sunt legați de ele prin iubirea absolută care se reflectă în ele, oprindu-se la suprafața a ceea ce se reflectă în ele; o iubire superficială și nu o iubire a dăruirii absolute.

Cel mai înalt model de reprezentare a dăruirii absolute îl găsim în reflecția sa cea mai înaltă, dăruirea totală dintre bărbat și femeie; deși ei încep prin suprafață, datorită interiorizării inconștiente prin identificarea cu trăirile interioare produse de reflectarea iubirii în interiorul lor, prin inimă, ei identifică acele trăiri cu exteriorul. Dar dacă centrele alese nu au aceste trăiri la rândul lor, pentru că trăirile lor sunt superficiale, depind de gândire, de exterior, nu vor putea vedea decât trupul, nu trăirea interioară, nu vor pune baza pe ceea ce se reflectă din interiorul lor și a celor care s-au identificat cu ei prin prisma iubirii din ei înșiși și vor acționa total contrariu. În loc să răspundă chemării interioare, ei vor fugi mai devreme sau mai târziu spre alte centre exterioare, deoarece acestea nu-i vor mulțumi prin faptul că idealul lor nu este atât de înalt, nu reflectă însăși "sămânța a ceea ce produce atracția dintre ei". De aceea n-au cum să conștientizeze acest lucru, ei

se vor mulțumi doar cu suprafața materială, trecătoare, prin însăși acest fapt producând ruptura cu trăirea iubirii din ei.

Într-adevăr mai ușor este să faci să simtă iubirea niște animale, chiar și cele feroce, decât pe oameni, mai ales pe cei care se identifică cu gândirea. Aceasta se întâmplă pentru că suntem orbi, nu putem vedea iubirea din noi, o căutăm în afara noastră; ea ne cheamă continuu, ni se dă identificându-se cu cea mai slabă trăire a noastră, chiar și când mâncăm, când respirăm, când gândim, de aceea deși ea există continuu înăuntrul și-n afara noastră, noi continuu trecem pe lângă ea, pentru că nu suntem în stare să conștientizăm existența ei în sine prin reflecția sa în interiorul nostru. Animalele simt iubirea tocmai pentru că nu gândesc, dar instinctiv se îndreaptă spre iubire, pentru că existența lor înseamnă doar trăirea existenței. Pentru ele totul se reduce la foarte puțin: hrană, somn, reproducere, creșterea puilor sau în unele cazuri ele sunt folosite tot pentru a ajuta omul la îndeletnicirile sale. De aceea, ele trăiesc iubirea inconștient, ca și noi, dar spre deosebire de noi, deoarece lor nu li s-a dăruit conștientizarea sau nici măcar rațiunea, ele nu pot să se identifice cu trăirea iubirii într-un stadiu cât mai înalt. Pentru faptul că ele nu au barierele gândirii omenești, se îndreaptă din instinct spre cel care le transmite iubire, chiar dacă acesta le folosește la cele mai grele munci, sau chiar le bate, ele simt nevoia de iubire, iar acela care le dăruiește iubirea, le face să se dăruiască iubirii, le face să se dăruiescă dându-și chiar și viața lor pentru el. Mulți oameni interiorizați, care sunt mai sensibili, simt o atracție specială pentru animale, tocmai pentru că au simțit răceala gândirii semenilor lor.

Majoritatea au simțit mai mult sau mai puțin, o atracție specială față de anumite persoane, sau puțini au simțit acțiunea iubirii când unele persoane ne-au făcut "să ne ieșim din minți", asta pentru că nu poți spune "ne-am ieșit din gânduri", n-am mai simțit existența noastră pentru sine, ci ne-am dăruit total reprezentării celeilalte persoane, făcând acest lucru inconștient, n-am mai putut "gândi" iubirea, trăirea ei, ci pur și simplu ne-am dăruit trăirii ei inconștient. N-am mai analizat factorii exteriori, dacă celălalt simte la fel de mult, sau dacă nu cumva se va folosi de sentimentele noastre sau dacă va putea măcar să respecte dăruirea noastră. Totul de fapt, în cele mai multe cazuri, începe din nimic; nici nu te așteptai să mai simți așa de puternic, după anumite decepții date de alte persoane, sau nici nu puteai să-ți închipui că vei simți vreodată ceva așa de puternic. Decepția în cele mai multe cazuri,

nu întârzie să apară, nu datorită faptului că celălalt nu este capabil să simtă la fel de puternic, ba chiar te poate depăși, ci datorită faptului că el se împiedică de gândire, analizează trăirea lui și în loc să se dăruie iubirii, el caută avantaje, sau nu crede că este capabil să trăiască la fel de intens iubirea ca celălalt. În loc să constientizeze faptul că si el a simțit iubirea pentru o clipă, dar și-a anihilat-o, prin gândire, căutând s-o direcționeze spre alte reflecții ale ei, s-a îndepărtat în afara lui, în planul material, spre alte persoane sau reprezentări, distrugând de fapt conștientizarea reflecției iubirii în interiorul lui, faptul că ea i se dezvăluia. Trebuia doar să i se dăruie total ei, fără să-i pună piedici, încercând s-o simtă din ce în ce mai puternic, să o trăiască cât mai intens. Astfel ei vor căuta motive, refugii ale gândirii, vor fugi crezând că vor fi mai fericiți prin faptul că se lasă pradă gândirii, care le lasă impresia că sunt stăpâni pe ei înșiși, că vor fi mai fericiți în acest mod; vor prefera să-i facă să sufere pe alții, decât pe ei înșiși. Dar până și cealaltă categorie greșește pentru că se dăruiește crezând că datorită trăirii iubirii este imposibil să nu simtă și celălalt la fel, dar dacă celălalt nu crede în iubire, în trăirea ei, chiar dacă la rândul lui trăise iubirea, inconștient, totul va duce la deziluzie. Rareori se nimerese persoane care se vor dărui trairii iubirii, din primele clipe, sau după o anumită perioadă, sau măcar să accepte faptul că trăiesc iubirea.

Deși iubirea este ceva simplu, la îndemâna tuturor, continuu fugim de ea, în loc pur și simplu s-o acceptăm și să trăim fericirea obținută prin conștientizarea existenței ei chiar și prin reprezentarea ei prin reflecția sa în interiorul celeilalte persoane, numai așa poate exista trăirea iubirii între două persoane. Dacă unul din ei nu ar avea "germenele sau sămânța" reflectării iubirii în interiorul lui, iubirea nu ar putea fi trăită așa de intens, nici măcar nu s-ar ști de existența ei; oamenii ar elimina din existența lor și din vocabularul lor cuvântul "iubire". Toți ne punem piedici prin bariera gândirii care crede că nu toți pot trăi iubirea intens, ci numai anumite persoane, dar se contrazic numai prin simplul fapt că pot simți iubire, chiar și față de un animal. Dar pentru cel care a simțit pentru o clipă aceeași iubire dar gândește ceea ce a simțit, nu poate îndrepta iubirea spre o trăire cât mai intensă, deoarece gândirea își pune întrebări, se gândește cât de intens simte, dacă și celălalt simte la fel de mult, deci există continuu neîncredere. Pentru ceea ce simte față de animal nu-și pune aceleași probleme, pentru el doar simte iubirea, știind că el nu-i conștient de ceea ce-i

transmite. Nu simte pericolul reprezentat prin faptul că poate trăi din ce în ce mai intens ceea ce ar simți pentru o anumită persoană, acest lucru fiind adânc înfipt în inconștient, prin intermediul gândirii, care face "analize" continuu. Sau prin faptul că o altă trăire a lui din trecut i-a produs numai suferință, datorită faptului că dăruirea a venit numai din partea lui, celălalt refuzând să trăiască același tip de iubire intensă, s-a mulțumit numai cu reprezentarea materială a ei, nu cu trăirea ei. Astfel, deși la rândul lui, el a avut parte de aceleași deziluzii pe care le produce inconștient persoanei, care la rândul ei se dăruiește trăirii iubirii prin persoana lui, nu va conștientiza piedicile gândirii și va produce la rândul lui aceeași suferință pe care a trăit-o și el.

Nimeni nu poate spune că nu a trăit și cea mai slabă formă de manifestare a iubirii, dar el nu a conștientizat trăirea și fericirea produsă de ea în acele momente. De aceea, el în loc să încerce să simtă cât mai intens trăirea ei, prin reprezentarea în care a simțit pentru o clipă o urmă a manifestării iubirii, se va depărta de trăirea ei, de conștientizare, încercând să nu se mai gândească la acea trăire, sau chiar dacă se gândește, va refuza trăirea ei, punând în față diferite probleme imaginare, sau pe care le crede mult mai importante decât trăirea cât mai intensă a ei. Asta în primul rând pentru că gândirea percepe faptul că nu mai poate deține controlul, se simte anihilată, punându-se mai mult preț pe trăirea iubirii, care este dincolo de limitele ei, decât pe siguranța pe care crede că o are prin faptul că nu va fi obligată să depindă de trăire, și implicit de ceea ce i-a produs trăirea, sau pentru cine simte trăirea.

Astfel toți ne refugiem la cea mai mică deziluzie, chiar și imaginară, în gândire, încercând să deținem controlul asupra trăirii din interior, fiind conștienți de faptul că putem suferi enorm din cauza celeilalte persoane. Devenim în acest fel superficiali, în loc să întreținem focul din interior, sau măcar în faza de început să-l aprindem, noi îl stingem de la sine, pentru ca nu cumva să ne frigă prea tare și să nu-l mai putem controla și stinge după aceea. Cei care au reușit să-l aprindă, dar au încercat chiar să-l întețească, vor produce o schimbare impresionantă în caracterul lor, în relațiile lor cu exteriorul, nu vor mai pune bază pe relațiile lor cu exteriorul, ci vor căuta să simtă cât mai intens fericirea produsă de trăirea iubirii prin reflectarea ei în interiorul lor. Totul va părea palid și lipsit de importanță pe lângă trăirea lor, vor uita de egoism, orgoliu, gândire, piedici, vor căuta să

simtă cât mai intens prin dăruirea lor trăirea iubirii, dincolo de orice concepții sau piedici impuse de religie, părinți, materialism. Vor vedea atunci că de fapt ce credeau că sunt o reprezentare a siguranței, a iubirii lor, erau doar false iluzii, erau doar "droguri ale suferinței", ale dependenței față de suferință. Deși aveau intervale de liniște, erau de fapt doar falsități, păcăleli, orientări ale gândirii spre planul material, spre idealuri, care în timp nu-ți dăruiau nimic, decât o continuă identificare cu suferința produsă de dorințele gândirii de a deveni cineva, de a fi ceea ce nu ești de fapt, o reflectare palidă a ceea ce reprezinți tu cu adevărat. În loc să alegi calea cea mai simplă spre fericire, spre eliberarea de condiționările gândirii, care produc suferința, alegeai ceea ce era mai complicat, ceea ce te făcea dependent de factorii exteriori, nu de trăirea din interiorul tău, pe care o puteai controla, îndreptând-o să fie cât mai intensă, mulțumindu-te în acest fel, obținând în sfârșit liniștea, care tu o credeai a fi prin realizarea dorințelor tale de a deveni cineva în planul existenței, a planului material. Atunci vei fi mulțumit cu ceea ce trăiești, nu vei mai acționa decât pentru necesitățile majore, și pentru trăirea cât mai intensă a iubirii, știind că numai în acest fel vei obține în sfârșit liniștea.

În cazul în care două persoane se dăruiesc trăirii prin interiorul lor, dar nu încearcă clipă de clipă să trăiască cât mai intens trăirea din interiorul lor, cu timpul focul pasiunii se va atenua, rămânând doar amintirea a ceea ce a fost cândva, de aceea se explică relațiile monotone dintr-o astfel de familie, au rămas doar obiceiurile și obișnuința, nu trăirea lor din tinerețe.

Dacă o anumită persoană simte trăirea, dar persoana căreia i se dăruise nu acceptă și ea trăirea, atunci se va simți singur, izolat, societatea și oamenii i se vor părea lipsiți de sens, fără viață, el însuși simțindu-se gol în trăirea sa. Dacă va avea înclinații religioase sau filosofice se va îndrepta din ce în ce mai mult spre realizarea iubirii reflectate acolo, știind că aici cu cât se va dărui mai mult, cu atât va obține mai mult. Dar dacă se va identifica cu o stare reflectată în religia respectivă, atunci va fi pe un drum religios, al renunțării, al "retragerii în pustie" până la identificarea cu idealul astfel ales. Dacă idealul său este însăși iubirea în sine prin trăirea lui interioară, a concluziilor și conștientizării la care a ajuns prin experiența trăirii sale interioare, atunci îi va fi indiferent unde va dori să se dăruiască unui anumit centru, pe care îl va considera ca reflectarea cea mai înaltă a iubirii

absolute. Trăirea lui interioară prin conștientizarea existenței în sine a iubirii absolute se realizează atunci când în loc (datorită neacceptării dăruirii persoanei pe care o iubește) să se îndrepte spre eliminara trăirii iubirii, și alegerea unei vieți superficiale, lipsită de trăire interioară, se interiorizează și va încerca să caute cauza care-l face să simtă așa de intens iubirea față de persoana respectivă. Astfel când își va îndrepta atenția complet spre centrul ales în afară inconștient, prin prisma interiorului său, îi va vedea defectele pe care nu i le văzuse până atunci, dar totuși dacă trăirea lui este puternică, va continua să simtă aceeași iubire intensă. Astfel, deși ea-l va face să sufere prin neacceptarea trăirii lui și a egoismului (a răcelii ei datorate faptului că ea se identifică cu gândirea, nu poate simți, deși vede trăirea lui interioară, în acest mod închizându-și porțile trăirii iubirii), el va continua până își va îndrepta centrul ales, spre o reprezentare cât mai înaltă a reflecției iubirii lui. Va vedea că deși nu mai identifică trăirea lui cu reflecția din exterior astfel aleasă, el va simți în continuare aceeași trăire intensă a iubirii. O va identifica la început prin trăirea lui, cu centrul reprezentat de religii și filosofii și alte concepții ca fiind existența lui Dumnezeu în sine. Datorită renunțării lui va căuta să simtă cât mai intens această formă de existență a reflecției iubirii, simțind nevoia de a se retrage pentru a se putea dărui total acestei trăiri. Dar cu toate că el a identificat această reflecție a existenței iubirii în sine prin reflecția sa în Dumnezeu, dacă totuși iubirea lui a fost totală față de persoana pe care a iubit-o, fără orice urmă de egoism și interes, neputând vedea trupul, ci doar trăirea iubirii prin prisma reprezentării persoanei respective, nu va putea apuca calea ascetismului prin eliminarea dorinței de femeie. Pentru el nu va fi necesar acest lucru, deoarece iubirea sa a fost totală, nu prin prisma dorințelor trupului ci a iubirii reprezentate de prisma interiorului său.

Deși el se va îndrepta spre o viață religioasă, el va vedea iubirea sa prin reflectarea ei în interiorul lui. Prin trăirea ei, va simți reflectarea iubirii în cel mai înalt grad în centrul identificat de religie ca fiind întruchiparea cea mai clară a iubirii atât în vârful ei, cât și în cei care l-au urmat. Dar datorită faptului că el a ajuns la această trăire interioară tocmai prin conștientizarea reflecției iubirii, atât în interiorul lui, cât și în interiorul celorlalți, nu va putea vedea decât reflectarea ei în obiectele sfinte, care reprezintă pentru el doar centre ale reflectării iubirii în ele.

De aceea, va simți continuu că-i lipsește trăirea iubirii cu aceeași pasiune pe care o simțea înainte, pentru că reflectarea ei în religie pune o barieră prin faptul că trăirea este de altă natură, nu este intimă, ci una exterioară. Inconștient va renunța la acest tip de dăruire (pentru că nu va vedea nebunia iubirii sale), care tinde să-l facă stăpân peste dorințele sale, peste gândirea sa, nu să-l facă să renunțe la gândire, încercând s-o elimine, ci s-o stăpânească dându-i un centru printr-o rugăciune continuă.

Dacă iubirea îi va dărui un centru și în planul material, atunci independent de el, gândirea lui, va alege calea trăirii prin viziune. După acest tip de trăire, datorat faptului că el a găsit un centru căruia el să i se poată dărui total în planul material, datorită conștientizării reflecției existenței în sine a iubirii absolute în centrul ales, el va conștientiza deplin existența în sine a iubirii absolute, înțelegând existența sa în sine; se va accepta așa cum este și singura lui dorință va fi trăirea cât mai intensă a iubirii absolute, prin prisma centrului ales.

Acesta nu este un model de trăire, care să nu mai poată fi dat la o parte de alte tipuri de trăire prin dăruirea totală prin prisma iubirii absolute dintre bărbat și femeie. Acesta este principalul efect al iubirii dintre bărbat și femeie, trăirea intensă a iubirii, fericirea completă produsă de trairea ei, doar prin prisma iubirii absolute, a reflecției existenței ei în interiorul nostru, această conștientizare conducând la "normalitatea legaturilor, relațiilor bazate pe iubirea dintre bărbat și femeie".

Trăirea în sine depinde de mai mulți factori, care cuprind cunoașterea obținută prin informațiile culese prin trăirea iubirii în sine, din diferite documentări, care să-ți dea reprezentările existenței în sine a reflecției iubirii absolute, relațiile cu semenii, cu societatea, cu trăirile din mijlocul naturii. Documentarea prin trăire interioară reprezintă înțelegerea reflectării iubirii absolute în tot ceea ce cunoști ca fiind reprezentarea existenței și a non-existenței, prin prisma religiilor, filosofiilor, concepțiilor. Va veni un moment când vei vedea complet reflectarea ei și totul va fi aruncat, cunoașterea exterioară nu-și va mai avea rostul, ci doar trăirea iubirii absolute, care se reflectă în absolutul existenței și non-existenței.

Important nu este să te identifici cu un anumit centru, care să reprezinte reflectarea cea mai clară a iubirii absolute, ci să-l alegi ca centru pentru dăruirea ta prin prisma iubirii absolute. Dar și mai

important este să conștientizezi înainte de toate existența în sine a reflectării iubirii absolute în întreaga existență și non-existență și implicit în centrele existenței care te ajută să te orientezi în planul material.

Cea mai înaltă reflectare a iubirii absolute o reprezintă trăirea interioară a uniunii dintre bărbat și femeie, prin conștientizarea continuă a existenței în sine a iubirii absolute în trăirea interioară a iubirii lor, acest fapt ducând de la sine la dăruirea totală a lor prin prisma iubirii absolute. Ei vor căuta să producă cât mai multă fericire unul altuia, nemaiavând nevoie de nimic altceva decât de trăirea continuă a iubirii. Datorită acestui fel de dăruire, ei nu vor pune pe primul plan trupurile lor, dorințele legate de ele, ci trăirea interioară generată de iubire, astfel totul va fi special și unic, chiar și când privești mâna, ochii, părul, o unghie, va fi ca atunci când privești o floare, cerul, când nu mai analizezi prin prisma gândirii ceea ce vezi; tu pur și simplu privești, trăind iubirea. Iubești pentru că iubești, nu pentru frumusețea exteriorului, a inteligenței sau a altor condiții impuse de gândire. De aceea este foarte importantă dăruirea în sine fără barierele impuse de gândire; în loc să te bucuri de trăirea iubirii, tu te chinui să negi ceea ce ai simțit pentru o clipă.

Atunci când te retragi în interior, vei găsi liniște, nimic nu te va mai tulbura, dacă îți stăpânești gândirea printr-o continuă rugăciune.

Practica Iubirii Absolute

Această practică este cea mai simplă dintre toate, ea reflectându-se în esența practicilor principalelor religii, ea putând fi preluată de toți cei care au ca centru una dintre reflecțiile iubirii pe care el o consideră ca fiind cea mai înaltă reprezentare a sa. Deci important nu este ca un creștin să-și elimine identificarea cu centrul său, sau mai rău, dăruirea prin iubire față de centrul său, ci să conștientizeze existența iubirii în sine prin reflectarea ei în însuși centrul său, putând astfel să accepte și conviețuirea în planul material, nu neapărat să se retragă. La fel este valabil și pentru budiști, yoghini și alte categorii, ei alegând orice cale simt că reprezintă cel mai bine dăruirea față de iubirea absolută. Trebuie doar să fie conștienți de existența în sine a reflecției iubirii

absolute atât în întreaga existență și non-existență, cât și în interiorul lui.

Fundamentul (Baza) Interiorului – Conștientizarea existenței în sine a iubirii absolute prin conștientizarea existenței în sine a reflecției iubirii absolute prin existența sa în sine, în interiorul întregii existențe și a non-existenței însăși. Iubește pur și simplu pentru că iubești, nedorind nimic altceva decât acest lucru și neașteptând vreo răsplată. Răsplata va veni de la sine.

1. Rugăciunea minții - Repetarea continuă a unei rugăciuni, care să centralizeze întreaga gândire, pentru a o putea stabiliza, focalizând atenția către această rugăciune, prin repetarea sa continuă devenind o forță în sine, un centru al gândirii, care reflectă centrul iubirii absolute în planul existenței și al non-existenței. Atenția se realizează prin concentrarea în punctul dintre sprâncene, dar nu chiar pe frunte, ci mai spre interior, chiar în interiorul capului, foarte aproape de frunte. Este de ajuns doar să închizi ochii și este ca și cum ai privi într-un gol ca un tablou fără nimic în el, fără nici un semn, pur și simplu nu reprezintă nimic altceva decât trăirea iubirii prin simțirea ei, în centrul reprezentat de inimă. Astfel am putea spune că de fapt trăirea iubirii din "inimă" se conștientizează prin această rugăciune continuă, care focalizează în gândire reprezentarea reflecției iubirii absolute în cea mai înaltă formă de existență a sa, prin reflecția ei în ea. Rugăciunea: "Doamne, Dumnezeule, slava tie!".

2. Rugăciunea inimii – Atenția concentrată către existența în sine a iubirii absolute prin reflecția sa în întreaga existență și non-existență, în Dumnezeu însuși. Această atenție se va face ca și cum un foc îți arde inima, simțind căldura iubirii degajată de reflecția ei în interiorul tău prin inimă.

3. Respirația corectă - Este o respirație clasică, fără măsuri ca-n filosofii sau yoga sau alte concepții, pur și simplu respiri calm și liniștit, fără să te gândești cum respiri, sau cum te afectează ea. Importantă nu este respirația, ci trăirea continuă a iubirii, respirația doar ajută la trăirea ei prin faptul că te calmează prin însăși practica ei. Se inspiră adânc, se face o pauză, se expiră, eliminând aerul, apoi iar se face o pauză. Se respiră încet, lung și liniștit. În timp ce se inspiră, concomitent cu inspirația, se umflă abdomenul ca și cum s-ar umple cu aer; apoi după ce se umflă, se continuă inspirația până la umplerea completă a plămânilor cu aer. La fel și-n timpul expirației, abdomenul

se desumflă încet, pe măsură ce se expiră, pauza dintre inspirație și expirație și invers nefiind prea mare, decât de câteva clipe.

4. Fața – Simțirea feței ca fiind plină de iubire, bunătate, milă, ea fiind ca o reflectare a interiorului, știindu-se faptul că pe față se reflectă supărarea sau fericirea sau alte stări în mod inconștient; de aceea conștientizarea a ceea ce se reflectă în interiorul nostru, trebuie să se reflecte și în afară pe fața noastră.

Apendice: Smerenie, tăcere, răbdare – Pentru a ajunge la un rezultat nu trebuie să impui un anumit timp, trebuie să ai răbdare, fiind conștient doar de faptul că trebuie să trăiești continuu iubirea cât mai intens fără să aștepți vreun rezultat, fără să impui; atunci când iubești cu adevărat, ceea ce reprezintă iubirea devine mai important decât tine.

Baza interiorului este esența interiorului nostru, iar dacă nu acceptăm conștientizarea existenței în sine a iubirii absolute, deja nu putem înțelege trăirile noastre interioare, pentru că nu avem o reprezentare, un centru dincolo de conceptiile gândirii noastre, care poate analiza și se poate identifica cu un centru anume, pentru a obține diferite avantaje din partea acelui centru. Ca să pot explica mai bine reprezentarea acestei stări totale a iubirii voi folosi reprezentarea existenței în sine a unui computer. Se știe ca computerul este alimentat cu energie electrică și datorită ei poate funcționa. Cu cât este mai avansat din puct de vedere tehnologic cu atât va putea fi mai performant în activitatea noastră. Computerul reprezintă copia fidelă a creației lui Dumnezeu în Univers, pentru că a creat o ființă care să-i semene în cele mai mici amănunte atât prin partea materială cât și-n partea interioară, a sufletului. La fel omul a creat computerul pentru a-și ajuta munca, pentru a-și depăși neputința minții sale în rezolvarea rapidă și cât mai diversificată a problemelor de ordin material. Cu cât omul evoluează mai mult în cunoaștera materială, cu atât el va depăși creația computerelor înapoiate, probabil până va putea să se copie pe el însuși măcar la o scară mai mică de evoluție; în orice caz în planul evoluției sufletești, nu se va putea copia niciodată pentru că acest drept îi rămâne numai lui Dumnezeu însuși. Datorită faptului că el nu conștientizează însă existența în sine a sufletului, dar nici reflecția iubirii absolute în existența sa și a creației, s-a îndreptat cât mai mult înspre planul material. Dar vede că-i lipsește totuși ceea ce este mai important, obținerea fericirii, faptul că iubirea din lume datorită evoluției în plan material, a devenit goală, nu mai este trăită cu pasiune,

ea se identifică acum în toată lumea cu dorințele trupești. Iubirea a devenit un nonsens în această goană a oamenilor după bani, timp, distracții, realizări de a deveni o persoană importantă, cu renume. Astfel, iubirea, fiind ceva simplu care se obține numai prin trăire interioară, prin dăruire totală față de trăirea ei, dincolo de concepțiile ridicole materiale identificate cu ea, nu mai reprezintă un ideal major în viața oamenilor, deși toți viscază s-o trăiască total. Ei singuri își pun piedici prin barierele gândirii, de a amâna trăirea iubirii până ce-și vor realiza idealurile materiale, care reprezintă capcanele vieții materiale. Uită că dacă iubirea ți s-a dezvăluit măcar odată în viață, dar tu ai refuzat trăirea ei, chiar și după ce ai avut posibilitatea conștientizarii efectelor ei, a faptului că-ți produce fericire, încercând pur și simplu doar s-o trăiești cât mai intens, dăruindu-te ei total, atunci nu se știe dacă vei mai avea ocazia să mai poți primi aceeași reprezentare a trăirii ei. Pentru ca tu refuzi să recunoști atât existența ei, cât și trăirea ei, identificându-te cu idealurile materiale, care de fapt te îndreaptă spre o trăire falsa a ei; în loc s-o trăiești total, tu gândești iubirea, devenind ceva fals, analizând continuu dacă într-adevăr trăiești iubirea sau dacă există măcar trairea ei, prin faptul că mereu te simți "gol" în interiorul tău. Dar tu poate ai avut șansa, ocazia, să o trăiești pentru o clipă, dar ai refuzat-o deși cineva care s-a dăruit trăirii ei total ți-a descris-o, ți-a spus despre fericirea produsă de trăirea ei, putând astfel s-o recunoști și tu în interiorul tau, mai ales că ți s-a spus că trebuie de fapt să trăiești continuu acea clipa, pe care tu ai lăsat-o să fie doar ca amintire. Este mai greu de cei care n-au cunoscut-o deloc, deși sunt puțini aceștia; ei au simțit-o totuși, dar mai slab decât ceilalți, n-au simțit nebunia trăirii ei nici măcar pentru o clipă, nici pentru o perioadă. Lor nu prea ai cum să le explici, ci doar să-i faci să încerce s-o trăiască cât mai intens ca și pe ceilalti. Astfel ei în loc să trăiască iubirea, pun problemele materiale înaintea ei, o amână crezând că astfel vor fi lucizi, dar luciditatea gândirii reprezintă de fapt amorțirea trăirii, putând exista pericolul chiar să pierzi trăirea ei, identificând-o cu gândirea, pierzând astfel esența vieții tale, a existenței tale în sine.

Astfel, computerul reprezintă corpul omului, trupul lui, informația pe care o conține gândirea lui; icon-urile (imaginile reprezentând o anumită categorie de informație, un program pe care-l folosește, sau este stocat în memoria lui, jocuri) reprezintă centrele esențiale. Reprezentările folosite sunt doar pentru a înțelege mai bine existența

noastră, deoarece doresc să arăt că totul în jurul nostru reflectă "esența" existenței noastre – iubirea însăși. Microprocesorul – existența în sine a sufletului; memoria RAM reprezintă conștientizarea sa continuă, la fel cum memoria stabilită o are orice computer, pentru a putea fi funcționabil. Toate componentele sunt interconectate între ele, fără "piesele" cele mai importante neputând utiliza "computerul". Cu cât "componentele principale sunt mai evoluate", au capacitate de memorie mai mare, de acumulare a informației mai multă, și de "conștientizare", de recunoaștere a capacităților sale, cu atât ele vor putea fi folosite la maximum. La rândul lui computerul cu toate componentele sale are nevoie de energie electrică pentru a putea funcționa. Energia electrică reprezintă existența în sine a reflecției iubirii absolute prin existența sa însăși în interiorul nostru, fără existența "microprocesorului", a sufletului, neputându-se conștientiza existența noastră sau a informațiilor pe care le avem stocate sau acumulate de gândirea noastră. La rândul ei "energia electrică", iubirea, alimentează și celelalte lucruri din afara computerului, fiind aceeași peste tot, conștientizată mai mult sau mai puțin de celelalte lucruri. La rândul ei, ea este transmisă și produsă de o centrală electrică, care folosește mai multe tipuri de a produce energia. "Centrala electrică" care are reprezentarea cea mai clară a spiritului, a absolutului este cea atomică, la rândul ei funcționând prin existența ei în sine, tot cu aceeași energie electrică, produsă de ea însăși prin "fuziunea atomilor", aceasta fiind însăși "absolutul manifestat" care face ca spiritul să se manifeste, să poată produce energie, el însuși fiind o sursă inepuizabilă de energie. Dar ceea ce face ca totul să funcționeze, să aibă existență în sine, ca însăși energia să poată fi transmisă și să se poată produce, ca toate să funcționeze perfect, să poată fi conștiente, să poată la rândul lor conștientiza existența ei în sine prin reflecția sa în centrele lor, în ele însele, este existența în sine a iubirii absolute. Prin existența sa în sine, este o energie care este însăși sursa energiei inepuizabile a absolutului manifestat și a celui nemanifestat, unul fără altul neputând exista, neputând fi conștienți de existența lor, de ceea ce le întreține și le alimentează. Noi, oamenii, suntem cei care reprezintă evoluția conștientizării până la gradele cele mai ridicate ale existenței în sine a iubirii absolute prin reflecția sa prin sine însăși în întreaga existență și non-existență, prin însăși centrele reprezentând existența ei în sine.

De aceea a conștientiza existența în sine a iubirii absolute prin reflecția sa atât în interiorul nostru cât și în tot ceea ce are existență sau nu, reprezintă însăși esența mesajului ei care exista adânc în reflecția din sufletul nostru, de aceea noi ne identificăm cu "microprocesorul nostru", când devenim conștienți de existența lui, dar nu putem vedea și ceea ce-l alimentează, ceea ce-l face să existe și să fie conștient de existența lui, tocmai pentru că trebuie să conștientizeze existența în sine a ceea ce-l face să funcționeze. Astfel prin faptul că se identifică cu existența sa, chiar dacă folosește inconștient iubirea pentru a exista, nu poate conștientiza ceea ce se reflectă, ceea ce se oglindește în el, el se identifică cu însăși "existența în sine" a oglinzii, nu poate deveni conștient de ceea ce-l face să funcționeze, de ceea ce-l face să aibă calitatea de a reflecta, de a fi "oglinda însăși".

Rugăciunea minții reprezintă centrul principal, centrul care face ca gândirea să devină conștientă de cel care se oglindește în ea, prin însăși existența sa în sine, prin reflectarea iubirii absolute în el prin prisma absolutului manifestat, a spiritului. Este "codul mașină" folosit de computer pentru a-și transmite informația, cât și pentru stocarea ei, pentru protecția sa împotriva "pătrunderii" de a culege informații a altcuiva din afara lui, cât și pentru a putea conștientiza existența lui, funcționarea lui. Reprezintă centrul forței existenței lui, modalitatea de a exista în sine însuși, de a putea face să funcționeze și să conștientizeze existența sa și a componentelor principale, puterea de a fi conștient continuu, de a putea reprezenta prin acest "limbaj" ceea ce există în inimă, de a supune mintea, de a o concentra asupra a ceea ce se reflectă în interiorul său, devenind astfel prin această rugăciune continuă stăpânul gândurilor sale; toate reflectându-se astfel prin prisma acestei rugăciuni. Am putea spune că rugăciunea minții este ca o "sită" care "cerne gândurile"; care nu sunt subtile, nu au esența iubirii, nu pot nici măcar să fie puse în sită pentru a fi cernute, iar cele care nu sunt o reflectare a ei rămân în minte alături de "sită", de rugăciunea ei. Dar va veni o clipă în care rugăciunea dispare de la sine, pentru că trăirea din inimă, reflecția ei în gândire a devenit prea puternică, nu mai are ce cerne, rămânând numai rugăciunea continuă, iar aceasta se contopește, devine una cu trăirea din inimă; nu mai simți nevoia de a gândi, de a centra iubirea care se reflectă acolo, prin intermediul gândirii. De aceea rugăciunea minții fără trăirea interioară a iubirii, nu are nici un efect, este "goală", nu poate cerne gândurile, ci trăiește laolaltă cu celelalte.

Prin trăirea interioară a iubirii, care este egală cu voința, nu mai vrei decât ca întreaga ta gândire să fie o continuă rugăciune, o continuă slăvire a ceea ce se reflectă atât de clar și de puternic în interiorul tău. Aș putea spune că iubirea din inimă este însăși energia care face să se aprindă "ecranul computerului", pentru a putea vizualiza ceea ce există, pentru a te putea folosi de ceea ce cuprinde computerul în totalitatea sa. De aceea poți vedea centrele, pentru că însăși existența ți-a creat centrele, astfel tu vei folosi imagini pentru a reprezenta fiecare centru în parte, alegând o imagine, o reprezentare care tu prin ceea ce simți, o identifici cu un centru anume. Imaginea poate fi chiar reprezentarea a ceea ce reprezintă "acel program" sau acea informație, de care tu ai nevoie. De obicei, pe ecran se pune o imagine care să reprezinte cel mai bine ceea ce-ți place, iar pentru programul de bază, cu care lucrezi continuu și te folosești și de celelalte are sigla lui însuși (Windows). Imaginea de pe program poate fi reprezentarea pe care tu o crezi că reprezintă cel mai puternic trăirea ta interioară (poți folosi o imagine în imagine, sau s-o împarți pentru ca să reprezinte mai multe centre. Este doar o "imagine de fundal" cu care tu acoperi toată vizualizarea informației, pentru că imaginea te liniștește. Este imaginea acelui centru care reprezintă religia respectivă, prin faptul că tu respingi altfel de trăiri; pentru tine acest lucru ți-a dat cel mai puternic trăirea iubirii. Dar poți fi orientat și altfel prin faptul că tu trăiești cel mai intens iubirea prin iubită sau iubit, el sau ea este centrul trăirilor tale interioare. Deci astfel în plan religios tu ți-ai ales imaginea care reprezintă pentru tine vârful cel mai înalt al reflectării iubirii, al manifestării ei în existență, iar în planul trăirii iubirii absolute, tu ți-ai ales ca reprezentare imaginea iubitului sau iubitei, care face să se reflecte în interiorul tău trăirea cât mai puternică a iubirii. Astfel, programul de bază reprezintă rugăciunea minții, conștientizarea existenței reflecției iubirii absolute în existență și non-existență prin existența sa în sine, dar doar prin trăirea interioară se poate conștientiza existența sa prin reflectarea în ea a iubirii absolute (a reprezentării conștientizării existenței ei prin rugăciunea continuă). Programul de bază mai poate reprezenta deci și conștientizarea existenței în sine a iubirii absolute, prin prisma ei recunoscând centrele și importanța pe care tu le-o acorzi mai mult sau mai puțin. Deși în principiu pentru tine toate au aceeași importanță, tu le pui în ordine pentru a putea orienta trăirea ta spre o trăire cât mai puternică prin centrul pe care-l consideri

că poate produce acest lucru. Apoi în ordine folosești imagini, reprezentări pentru toate centrele de care ai nevoie pentru a exista, dar principale rămân imaginile de fundal care pentru tine reprezintă baza tuturor celorlalte centre. Pe ecranul computerului apare o săgeată, pe care tu o miști cu ajutorul "mouse"-lui, și prin clicul butonului, tu pătrunzi în orice program sau informație ai nevoie. Săgeata reprezintă conștientizarea care te ajută să trăiești acest lucru, prin reflecția iubirii tu putând înțelege totul, prin faptul că trăiești intens iubirea. De aceea rugăciunea minții reprezintă tocmai conștientizarea, "mouse"-ul de care te folosești pentru a te putea dărui unui centru, care poate amplifica trăirea ta interioară a iubirii.

Deci importanta rămâne trăirea iubirii, dăruirea totală ei, fiind lucrul prin care tu actionezi și conștientizezi existența în sine a iubirii absolute și tot ceea ce este legat de ea și de tot ceea ce reflectă oglindirea ei.

Trebuie spus încă un lucru înainte de a continua și anume că sunt două feluri de practici: una care o practici tot timpul pentru că nu te încurcă și o poți folosi oricând, și una care nu o practici tot timpul. Cea continuă se reduce la trăirea iubirii în inimă, prin conștientizarea existenței ei și prin imaginea de pe "fundal" pe care ai pus-o acolo, în cazul acesta fiind iubitul sau iubita; și rugăciunea minții, repetarea continuă a rugaciunii. Cealaltă se practică numai în anumite momente, și pentru asta îți trebuie o poziție stabilă, poate fi poziția "stând turcește" cu picioarele încrucișate sau stând în genunchi, cu fundul pe golul dintre calcâie, această poziție având avantajul că menține spatele drept, dar este mai incomodă pentru că provoacă dureri, mai ales la început, până ajungi să controlezi durerea. Tălpile picioarelor, vârfurile lor trebuie să se atingă pentru a uni "cercul", la fel trebuie să împreunăm și mâinile, deoarece printr-o parte a corpului intră energie și prin alta iese; unificând cele două părți păstrăm energia, conștientizând circulația ei prin corpul nostru. Capul trebuie să fie ținut drept, în prelungirea coloanei, împins un pic în sus, până se simte în spate o mică întindere chiar în ceafă, bărbia trebuie trasă spre gât un pic, până se simte contracția "mărului lui Adam". Importantă rămâne prima practică pentru că o poti practica continuu: mănânci cu iubire, te distrezi cu iubire, plângi cu iubire, totul se reflectă prin prisma iubirii pe care tu o trăiești continuu și din ce în ce mai intens. Dacă în această practică în care iubești pur și simplu pentru că iubești, și încerci să simți continuu

iubirea datorită reprezentării care te face să trăiești intens iubirea, în cea de-a doua este nevoie la începutul practicii de o imagine care să reprezinte în afară de reprezentarea materială, o reprezentare a vârfurilor iubirii absolute. În cazul în care ai depășit această conștientizare a reflecției iubirii absolute într-un centru, deoarece nu vrei să te identifici cu centrul, ci să vezi doar reflectarea iubirii prin reflecția ei în existență care poate fi găsită în orice formă a existenței, singura posibilitate de a o conștientiza ca existență în sine, este doar trăirea ei continuă. De aceea nu vei găsi până la urmă nici o imagine care să te facă să conștientizezi acest lucru, imaginea fiind tot o reflecție a iubirii în gândire. De aceea, în cea de-a doua practică după un timp de practică mai îndelungată (2,3 ore), imaginile vor dispărea de la sine, rămânând doar trăirea ei, tot timpul fiind conștient de existența ei prin faptul c-o simți și o trăiești intens.

De aceea rugăciunea nu trebuie să fie ca o cerere, ea nu este ca o cerere decât atunci când reprezentarea ta este o imagine, o reflecție a iubirii absolute, dar când conștientizezi existența ei în sine, prin trăirea ei, nu vei mai avea nevoie de nimic altceva; pentru ce ai mai deveni ceva anume, din moment ce ai văzut efectele ei trăind-o mereu. În acest fel, întreaga ta gândire devine o continuă slavă a reprezentării celei mai înalte reflecții a iubirii absolute.

Deși respirația este după rugăciunea inimii, ea este totuși complementară cu gândirea, deoarece și ea ajută la conștientizarea și la stăpânirea trăirii din interior, pentru a nu denatura cursul iubirii spre acte de egoism și de nebunie. De aceea trebuie să învățăm să respirăm corect pentru a dobândi siguranța de sine și luciditatea conștientizării.

Rugăciunea inimii. Mintea este complementară cu respirația, există și acționează atât timp cât există și acțiunea respirației, pentru că se știe că fără respirație suntem morți. Totuși au fost cazuri clare în care diferiți oameni, care practicau anumite metode, au fost îngropați de vii, fără să aibă nimic după dezgroparea lor, într-un timp de opt zile sau chiar mai mult. Dar nu aceste lucruri sunt importante, ci faptul că iubirea se reflectă continuu în existență și non-existență, noi prin conștientizare sau inconștienți, trăind efectele existenței sale în sine. Deci inima, trăirea de aici, cât mai intensă a iubirii, este reflecția iubirii absolute (existența în sine a sufletului), putând fi conștientizată numai prin trăirea mai puternică sau mai slabă a reflecției iubirii, fie prin identificarea cu un centru care reprezintă reflecția ei cea mai înaltă, fie

prin trăirea intensă a ei pe care o produce o reprezentare a ei, a reflecției ei din planul material.

De aceea este nevoie de un centru al reprezentării ei, pentru a nu fi dezorientat atunci când vei vedea reflecția ei, a existenței ei în tot ceea ce există, fie "mort", fie "viu". Prin trăirea existenței ei prin viziune, datorită faptului că te-ai dăruit complet, eliminând gândirea, ai renunțat datorită practicii care și-a făcut efectul, la toate identificările cu un centru anume. După conștientizarea existenței sale prin reflecția ei în întreaga existență și non-existență, datorită viziunii existenței ei, prin trăirea puternică a conștientizării existenței ei, tu peste tot nu poți vedea altceva decât trăirea ta puternică, reflecția iubirii absolute prin prisma interiorului tău în tot ceea ce există, în tot ceea ce privești. Atunci, neavând nici un centru, nici măcar conștientizarea existenței ei, deoarece nu te poți identifica cu însăși trăirea efectului reflecției ei, poți înnebuni. De aceea când îți revii din viziune, trebuie neapărat să continui, când revii la realitatea materială, să-ți reprezinți centrele reflectării ei, să nu-ți prezinți identitatea a ceea ce ești de fapt. Pentru că abia acum, după trăirea existenței sale în sine, poți înțelege esența mesajului ei, existența adevărului în sine, a conștientizării, și fără un centru după aceea, gândirea nu mai poate reflecta trăirea ei, fiind prea limitată pentru a o putea descrie. Dar atunci când se antrenează, când trăirea își regăsește centrele principale ale gândirii, ale rugăciunii minții, ale conștientizării existenței iubirii absolute prin reflecția sa în întreaga existență și non-existență, poate atunci, prin ceea ce se reflectă în ea, prin trăirea interioară, să descrie însăși existența și reflecția sa, dar și cum se poate ajunge la această trăire. De aceea când îți găsești un centru în plan material, care pentru tine să reprezinte reflecția iubirii absolute, datorită trăirii iubirii cât mai intense, a faptului că tu știi cum poți să faci ca trăirea să fie și mai puternică, poți face ca și centrul ales la rândul lui să simtă aceeași trăire orientându-l (deoarece nu este conștient, nu conștientizează existența iubirii, deși a trăit-o puternic, sau pentru că gândirea pune bariere trăirii, tocmai pentru că ea nu poate înțelege trăirea iubirii, simte că nu mai este stăpână, că de fapt adevăratul stăpân este trăirea însăși, deoarece ea produce fericire și nu gândirea). De aceea, înainte de toate pentru ca două persoane să poată trăi iubirea puternic, trăirea ei să nu depindă de timp, de vârstă, de factorii exteriori, de gândire, trebuie să conștientizeze trăirea ei, faptul că iubirea absolută se reflectă în această trăire. Din acest motiv ei vor

căuta să se dăruiască total trăirii ei, dincolo de dorința, de trupurile lor, să nu se identifice cu însuși plăcerea provocată de uniunea lor, putând denatura cursul real al trăirii iubirii spre dorința trupească. Numai aceste persoane conștiente pot vedea reflectarea iubirii prin trăirea lor în întreaga existență și non-existență.

Pentru acest fapt, în majoritatea religiilor puternice, cele mai înalte reflectări ale existenței iubirii au fost ascetice, pentru că oamenii nu puteau conștientiza, nu puteau stăpâni aceste sentimente ale reflectării iubirii absolute, ele denaturând spre dorințe trupești, oamenii se identificau prea puternic cu trupurile lor, în loc să se identifice cu existența reală a lor. Dar au existat și practici vechi, care realizau acest lucru, orientau trăirea spre o evoluție cât mai înaltă a sentimentelor, prin conștientizarea reflecției iubirii absolute în trăirea lor, prin metode anume, dar mai ales găsind cauza de bază a ceea ce împiedică evoluția trăirii cât mai intense a iubirii absolute. Aceasta a fost în principal lipsa de stăpânire de sine, a faptului că oamenii nu conștientizează ce anume se reflectă în trăirile lor așa de puternice, nu pot orienta aceste trăiri spre ceea ce le face să se manifeste, este ca și cum ai bea apă, dar tu nu știi măcar formula de bază, sau măcar nu conștientizezi că bei apa; ce să mai spun de celelalte lucruri cauzate de acest simplu fapt de a bea apă.

De aceea s-a ales o practică simplă și pentru acest lucru, ca să se poată ajunge la o armonie peste tot, în tot ceea ce reflectă existența iubirii absolute. Uitați-vă la trăirile voastre interioare, cum v-au plăcut reprezentările a ceea ce credeți că pentru voi reprezintă totul, nu mai depinde de nimeni, decât de dăruirea față de persoana iubită. Deși nu vă prețuiau, doar se foloseau de voi, erau contrariul a ceea ce reprezintă reflectarea cea mai "curată" a iubirii în plan matreial, nu puneau bază decât pe satisfacerea plăcerilor trupului, ce să mai vorbim atunci de stăpânirea lor, sau cum pot orienta chiar și aceste trăiri spre o conștientizare clară a existenței iubirii, în reflecția ei în momentul când cei doi trăiesc complet iubirea, uitând de ei înșiși. În loc să se îndrepte spre o iubire curată, neegoistă, în care să se dăruiască pentru a-l face pe celălalt să trăiască cât mai intens iubirea, ei nu vor decât să-și atisfacă plăcerea de moment, pentru a se elibera cât mai rapid de tensiunea provocată de trăirea iubirii. Astfel cei din lumea dezvoltată, au scăpat de grijile lumii materiale, având o viață mai bună, dar au denaturat iubirea spre plăcerile trupești, spre complexe, spre obsesii, filme, a devenit ceva comercial, nu ceva subtil, dincolo de planul material, ceea

ce se reflectă în planul material, ce să mai vorbim de reflecțiile ei cele mai înalte.

Din acest motiv și din multe altele, voi nu sunteți conștienți de trăirile voastre, de ceea ce se reflectă în ele, astfel voi în loc să fiți inimi ale iubirii, voi vă identificați cu gândirea.

Concluzii – Orientări

– Iubirea absoluta are o existență în sine, reflectându-și "această stare" a ei în întreaga existență și non-existență.

– La rândul lor, reflecția existenței ei în întreaga existență și non-existență și conștientizarea existenței în sine a reflecției iubirii absolute, au separat o existența în sine, prin însăși existența iubirii absolute.

– Iubirea are caracteristicile absolutului și infinitului, absolutul ei reprezintă conștientizarea existenței ei și infinitul ei reprezintă reflecția ei în existență și non-existență.

– Iubirea se reflectă la fel de puternic în tot, în fiecare centru al existenței, în fiecare "inimă" a existenței, dar unele centre sunt o reflectare mai puternică a ei pentru că se identifică cu existența ei însăși, prin reflectia ei în ele, prin acest fapt ele având la rândul lor o existență în sine.

– Vârfurile existenței ei au aceleași caracteristici ca și ea, fiind oglindirea cea mai clară a existenței ei, sunt "o oglindă perfectă", reflectă clar forța ei, putând acționa, datorită existenței lor în sine; de la ele pornind însăși creația, și fiind dincolo de creație.

– Vârfurile existenței ei sunt reprezentate de absolutul manifestat și absolutul nemanifestat, care reprezintă corpul iubirii, prin uniunea lor continuă, a reflectării prin iubirea absolută în fiecare; trăirea iubirii absolute și infinite fiind însăși "conștiința lor".

– Acest vârf unificat a fost denumit absolutul, totul, Dumnezeu, ultima denumire fiind cea mai reprezentativă dintre toate.

– Absolutului i se mai adaugă în unele concepții și caracteristicile sale, manifestat și nemanifestat.

– În planul existenței, pentru a-i orienta pe oameni să poată vedea lumina din ei – reflecția iubirii absolute prin prisma absolutului în sufletul lor, în interiorul lor, în centrul reprezentat în trup de inimă, s-au născut oameni cu conștientizarea acestui lucru, fiind un model

pentru ceilalți, unii fiind "orbi" sau pentru alții care căutau să vadă, simțeau chemarea din sufletul lor.

– Cei care vedeau, dar nu puteau recunoaște lumina, au fost făcuți să conștientizeze importanța ei.

– Mesajul iubirii reprezintă tocmai conștientizarea existenței în sine, și a reflecției ei în centrele, care reprezintă reflecția ei cea mai înaltă.

– Oamenii s-au identificat cu centrele respective în mod inconștient, de aceea mulți nu și-au putut elimina acțiunea gândirii.

– Doar vârfurile existenței materiale sunt identificate corect cu iubirea absolută, prin însăși existența lor, sunt ceea ce sunt, nu au nevoie să conștientizeze, pentru că sunt una cu ea prin însăși existența lor.

– Noi, oamenii, reprezentăm evoluția conștientizării existenței în sine a iubirii absolute: este ca și cum deși simțim realitatea trăirii, totuși te ciupești ca să simți într-adevăr realitatea.

– Trăirea completă a iubirii absolute nu se realizează decât la moartea trupului, însuși trupul simțind și după aceea efectele, datorate dăruirii totale dincolo de existența materială, a celui care se identifică cu un centru care reprezintă reflecția cea mai înaltă a iubirii, sau conștientizează existența ei în sine.

– Evoluția omenirii nu constă în conștientizarea existenței iubirii absolute numai de o anumită parte (bărbat sau femeie), ci de amândouă părțile, până acum numai partea bărbătească realizând identificarea completă cu iubirea absolută, mai ales prin identificarea cu un centru care reprezintă reflecția cea mai înaltă a iubirii absolute.

– Numai prin nerespingerea femeii de la drepturile identificării, prin uniunea sa cu iubirea, ea însăși fiind reprezentarea cea mai clară a reflectării iubirii, numai atunci lumea va arăta cu totul altfel, pentru că în principal femeia are calitățile iubirii, dăruirea de sine totală pentru trăirea iubirii.

– Iubirea este trăită cel mai intens în planul existenței în dăruirea totală dintre bărbat și femeie, dar ei nu vor putea trăi continuu iubirea, dacă nu vor conștientiza "esența trăirii lor", dacă vor identifica trăirea lor, cu dorința din trupurile lor.

– De aceea, omul trebuie să conștientizeze existența în sine a iubirii, să se detașeze și să stăpânească "partea animalică" a firii sale,

orientând această parte spre evoluția ei firească, spre trăirea iubirii absolute.

– "În dragoste, sufletul se dăruie celui sau celei care are mai puțină nevoie de el".

– În iubire, sufletul se dezvăluie celui sau celei în care se vede cel mai bine oglindit.

– Dincolo de cuvinte, dincolo de imagini, dincolo de centre, dincolo de existență și non-existență, rămâne doar realitatea iubirii absolute.

– Cea mai mare decepție ar fi ca tu să întâlnești în viața ta un om care se dăruiește total trăirii iubirii, iar tu să-l crezi nebun și să alegi un om care se dăruiește plăcerilor trupului; fără să vrei, imediat vei simți diferența prin ceea ce trăiești.

– Este mult mai bună o trăire a iubirii conștientizată, prin faptul că tu însuți te-ai dăruit trăirii ei cât mai intense conștient, decât o iubire nebună, fără constientizare, care produce numai suferință și neîmplinire, datorită faptului că tu n-ai putut astfel să vezi persoana căruia i te dăruiești, n-ai fost orbit decât de trăirea ta interioară.

– Problema ar fi când într-adevăr conștientizezi trăirea iubirii, chiar dacă nu total, când poți vedea persoana căreia i te poți dărui, când vezi că totul este în favoarea trăirii iubirii, dar tu pui bariere trăirii ei datorită gândirii, care continuu analizează cât de mult trăiești, dacă nu cumva o să suferi, dacă există avantaje, dacă măcar există în sine iubirea, astfel tu în loc să trăiești cât mai intens iubirea, tu pui sub semnul îndoielii, chiar și o trăire intensă, chiar și după ce ți s-a demonstrat faptul că persoana cealaltă ți se dăruiește total.

– Iubește fără să gândești iubirea; vei simți o trăire aparte, când vei depăși barierele gândirii, așa cum privești o floare și ți se pare foarte frumoasă, de parcă ar fi ceva special în ea care te face să te simți bine și să fii fericit, tot așa și când vei privi pur și simplu iubitul sau iubita, tot așa vei simți o trăire care este dincolo de înțelegerea ta.

– Când te vei dărui total iubirii, vei iubi pentru că iubești, pentru că trăiești iubirea, tu nici nu vei mai simți nevoia să existi, decât trăirea ta să existe, tu vei exista doar pentru a face fericit pe cel (a) iubit(ă).

– Vei dori tot timpul să fii lângă persoana pe care o iubești, suferința ei va fi și a ta, fericirea ei la fel, tu nu vei dori decât să trăiești pentru a-i îndeplini dorințele.

– Întotdeauna când vei pune mai presus de trăirea iubirii, problemele materiale, sau vei amâna trăirea ei pentru a deveni cineva, deși tot de ea depinde pentru a le realiza, sau vei refuza să dăruiești la rândul tău cu aceeași pasiune iubirea, vei suferi la fel de mult ca și când îți închipui că făcând acest lucru nu vei suferi.

– O clipă de iubire trăită face cât un an de fericire material; o clipă de fericire datorată trăirii intense a iubirii face cât toată realizarea ta de a deveni cineva; o clipă de fericire datorată dăruirii totale iubirii face cât întreaga ta gândire; o clipă de fericire datorată conștientizării existenței iubirii absolute face cât întreaga ta viață.

– Când vei privi în urmă după trăirea fericirii datorate conștientizării existenței în sine a iubirii absolute, vei vedea cât de ușor se poate trăi iubirea; ea nu cere decât să i te dăruiești total, să nu-i pui piedici când tu conștientizezi trăirea ei, să n-o identifici cu gândirea, care nu o poate trăi, dar s-o înțeleagă?!

– Un om care a trăit cu adevărat iubirea, nu-ți va spune lucruri frumoase despre ea, nu-ți va spune că nu este decât într-o parte sau numai în anumite persoane, îți va spune că există în toți și în toate, că este mai important s-o trăiești cât mai intens decât să te gândești la ce reprezintă ea, sau dacă produce fericirea.

– Dumnezeu ne-a dat posibilitatea de a alege între bine și rău, între iubire și ură, tocmai prin faptul că putem fi conștienți, putem conștientiza existența iubirii absolute prin trăirea intensă pe care o produce în noi, putând alege pentru dăruirea totală trăirii ei, sau pentru opusul ei suferința materială, datorată nefericirii, a faptului că nimic nu-ți poate produce fericirea pe care o trăiești atunci când te dăruiești trăirii iubirii total, eliminând gândirea.

– Important nu este să devii cineva, atât în plan divin cât și în plan material, să obții putere atât asupra altora, cât și asupra existenței însăși, să devii ceea ce nu ești; vei dori să fii din contră un om simplu, acesta este cel mai important lucru – să te dăruiești total trăirii absolute prin cel mai simplu mod în care o poți face, în care ea se modifică cel mai intens, în reflectarea ei în iubirea prin dăruirea totală dintre bărbat și femeie dincolo de limita trupurilor și a gândirii lor prin prisma iubirii absolute.

– Când vei "vedea" existența în sine a iubirii absolute, prin trăirea ei dincolo de orice limită sau concepții ale gândirii, atunci tu nu vei dori decât să trăiești continuu această stare, să poți face în același

timp și pe ceilalți s-o trăiască, să vadă cât de simplu este s-o trăiești dacă nu mai pun bariere trăirii ei prin gândire.

– Deși știi că ai putea deveni un centru al ei, că ai putea depăși tot ce poate "gândi" gândirea despre existența sa în sine, tu totuși nu vei dori mai mult decât s-o trăiești continuu, să fii mereu "cel ce iubește", mulțumindu-te cu o clipă pe care o primești din partea celei (celui) pe care-l iubești, cu o scăpare datorată neatenției gândirii lui, care se reflectă printr-un egoism și un orgoliu ieșit din comun; aduceți-vă aminte mereu că iubirea este ceva la îndemâna oricui, ea nu a fost dăruită numai anumitor oameni, însăși esența noastră este reflectarea cea mai înaltă a iubirii absolute, astfel cum am putea trăi chiar și cea mai slabă reflectare a sa.

– Când vei trăi intens iubirea, vei deveni sensibil ca o floare, care o poate rupe oricine o place, dar unii în loc s-o pună în glastră sau s-o însămânțeze pentru a putea vedea continuu floarea, s-o poată mirosi, o distrug total, în loc să vadă prin prisma interiorului, a trăirii de acolo, frumusețea florii.

– Floarea este frumoasă, mai frumoasă decât îți poți închipui, și în plus ea este inofensivă, datorită naturii existenței ei; ea nu trăiește decât pentru a-i face fericiți pe alții, se lasă ruptă și mirosită de cel care o iubește, la fel de cel care nu o iubește; nu depinde decât de cel care o admiră să învețe să o simtă, să o atingă, să-i vadă fragilitatea și în același timp puterea de atracție specială care nu se datorează faptului că este frumoasa, ea miroase frumos, ci pur și simplu datorită trăirii pe care o simte când o vede și când o miroase.

– Datorită trăirii prea intense a iubirii absolute și a conștientizării existenței ei, nu vei mai dori la un moment dat, să vorbești despre ea, să faci pe cineva fericit prin trăirea ei, deoarece el consideră că nu se merită, că el nu o poate trăi la fel de puternic ca și tine; te vede deosebit, deși tu vezi tocmai ce-i face pe toți să fie la fel; ție ți se pare simplu ceea ce pentru el este complicat, deși îi explici că gândirea crede asta, pentru că a trăi intens este mult mai simplu decât a o gândi intens.

– Atunci, după toate explicațiile, după toate reprezentările, după toată dăruirea ta, după ce crezi că a conștientizat totul despre existența iubirii absolute, văzând că se complace mai mult în gândire, decât în dăruire, în trăirea ei, cu toate că suferi enorm, pentru faptul că iubirea încă odată nu poate fi trăită, de parcă ar otrăvi, nu ar îndulci viața, nu vei mai dori decât să te dăruiești intens trăirii ei continue, nu vei mai

gândi deloc, pentru a nu mai suferi, datorită neîmplinirii din planul material; te vei mulțumi cu o clipă de dăruire a iubirii din partea reprezentării ei în planul material, chiar dacă ți-o dăruiește în silă, chiar dacă te face să suferi, chiar dacă totul este împotriva ta, tu știi doar că ești pe calea cea bună datorită faptului c-o trăiești intens continuu.

– De aceea este nevoie de un centru în plan material care să merite dăruirea ta totală, pentru că atunci nu te vei mai simți izolat, îndepărtat, marginalizat, de parcă ai avea "ciumă", te vei bucura că poți avea o legătură care te poate înțelege, poate accepta trăirea ta, deși ea nu vrea s-o trăiască, dar cel puțin concepția ta despre ignoranța din lume a căpătat o nouă orientare; vei ști că cine va dori s-o trăiască, se va îndrepta inconștient spre tine, ca să te întrebe cum se poate realiza trăirea iubirii din ce în ce mai intens.

– Când vor afla că iubirea absolută reprezintă trăirea lor din anumite momente, dar conștientizată continuu, astfel devenind o trăire continuă a acelei clipe de fericire, vor fi dezamăgiți că este ceva prea simplu; mai repede vor să devină sfinți, fachiri, să dețină puteri paranormale, decât să trăiască continuu iubirea, tocmai pentru că ea nu te face să devii altceva, ci să fii tu însuți, să fii mulțumit cu ceea ce ai și cu ce ți se dă, trăirea ei fiind șansa vieții, care o face așa de gustoasă.

– De aceea, te vei bucura și de suferință și de fericire la un loc, dar nu te vei bucura de suferința celorlalți pentru că știi că suferința lor este reală, pentru că ei nu au un antidot contra efectelor ei.

– Trebuie să fii orb din toate punctele de vedere atunci când cineva îți spune cât de frumoasă este luna, ți-o descrie de parcă a-i vedea-o în realitate, și nu-ți spune decât că trebuie să te străduiești la rândul tău s-o vezi, acesta fiind singurul efort din partea ta, de a deschide ochii ca să vezi frumusețea, dar tu nu vrei să deschizi ochii, să trăiești realitatea frumuseții lunii; cu ce este de vină atunci cel care ți-a spus că luna este frumoasă?!

– Cel care iubește total, dăruindu-se chiar și când știe că nu va obține nimic, nici măcar trăirea iubirii absolute, deci iubește pentru că iubește, dar iubirea sa nu se împlinește, se aseamănă cu ceaiul băut de japonezi dintr-o ceașcă goală.

– Degeaba el a ajuns la o conștientizare înaltă a acestui act, poate chiar trăi gustul real al ceaiului, cum curge pe gât, senzațiile produse, dar dacă nu poate să bea și ceaiul în sine, nu poate trăi realitatea faptului de a bea ceaiul, fără să mai fie nevoie să se interiorizeze așa de

intens, pentru a trăi senzația chiar în moment ce nu mai este nevoie. Deoarece realitatea faptului de a bea ceaiul, este mult mai plăcută și mai ușoară, ba chiar acum va putea trăi senzația mult mai intens și mai clar decât înainte.

– De ce să pierzi timpul cu despărțirea ta trăirea ceaiului, a actului în sine și a efectelor, când este atât de ușor să guști ceaiul, senzațiile produse fiind mai reale decât tot ce ai putea închipuit.

– Este mai frumos să trăiești iubirea în sine prin reprezentarea reflecției din planul material, pentru că este reală în spațiu și timp, nu mai trebuie să vezi iubirea din cele de spațiu și timp, ea este aici prin trăirea pe care o produce în tine atunci când ești cu iubitul sau iubita.

– Iubirea nu depinde de cei care sunt în jurul tău, de ceea ce-i în exterior, ci de ceea ce trăiești intens în interior; exteriorul se reflectă prin prisma interiorului.

– Atunci când vei elimina gândirea, când nu vei dori decât să trăiești intens iubirea, vei avea stări pe care nu le recunoști ca fiind ale tale, din moment ce ți-ai eliminat principalul obstacol care-ți taie calea, dar ele sunt de fapt ale persoanei pe care o iubești, sau uneori chiar ale gândirii tale.

– Conștientizează faptul că rugăciunea în sine este o forță; este ca atunci când o picătură cade mereu, la fel, în același loc și face gaură într-o stâncă, cu cât este mai puternică cu atât ea va face gaura mai repede; puterea rugăciunii continue depinde de trăirea ta interioară; cu cât trăirea ta interioară este mai intensă cu atât ea va curăța oglinda sufletului tău.

– Chiar și dacă repeți rugăciunea fără să simți nimic, cu timpul ea va deveni o parte din tine, deabia atunci vei vedea forța ei, care te apără de "avalanșa gândurilor", care sunt gata să te distrugă; este ca atunci când citești o carte, deși n-o trăiești, și citind-o, pe parcurs observi că este chiar foarte bună, prin ceea ce provoacă în tine, iar la sfârșit vei dori să trăiești ceea ce conține cartea, în esența descrierii ei.

– Rugăciunea minții a fost și este practicată de toți cei care au ajuns la un stadiu de evoluție înalt, când și-au stăpânit toate gândurile, au renunțat la folosirea gândirii, retrăgându-se în pustie.

– De aceea, pentru că nu este nevoie să te dedici total unei căi religioase, pentru a ajunge la acest lucru, de a-ți stăpâni gândirea, ea reprezentând de fapt dorințele de orice natură, poți practica și tu același lucru; dar spre deosebire de ei, care practică o trăire interioară care duce

la identificarea cu un centru care reprezintă reflecția cea mai înaltă a iubirii absolute, tu vei avea o trăire interioară datorată însăși trăirii iubirii, dar nu prin prisma religiei, ci prin prisma a ceea ce se reflectă în toate – iubirea absolută.

– Numai iubirea prin prisma gândirii respinge reflectarea iubirii în tot ceea ce există, ea o pune numai într-un anumit loc, într-o anumită religie, pentru a putea exista și ea pe lângă iubire; aceasta se datorează egoismului și orgoliului gândirii generate de reflecția sufletului în ea, fără el neputând exista, dar nici n-ar putea conștientiza existența iubirii

– De aceea numai când te dăruiești total iubirii, trăirii ei cât mai intense, numai atunci tu peste tot unde te vei uita, vei vedea reflecția iubirii; deabia atunci vei cunoaște cu adevărat importanța unui centru, fără totuși să te identifici cu el, aceasta fiind o acțiune a gândirii; este însăși existența ei, ea există atât timp cât se identifică cu un anumit centru, de la dorințe până la cele mai înalte centre.

– Iubind, tu doar vei trăi iubirea intens, și atunci când vei conștientiza fericirea provocată de acest simplu fapt, că iubești, nu vei mai avea nevoie de nimic altceva, de dorințe, de identificare, tu pur și simplu te vei dărui trăirii iubirii. Atunci nu va conta că ești sărac sau bogat, că ești urât sau frumos, că nu ești o persoană importantă, tu nu vei dori decât ca toți să cunoască fericirea provocată de trăirea intensă a iubirii, fiind ceva la îndemâna oricui, numai gândirea o consideră ceva de neatins, dar imediat ce o vei trăi, vei stăpâni gândirea, prin însăși trăirea ta.

– Atunci când tu vei vedea numai calități într-o persoană anume, când va produce în tine o schimbare și o orientare majoră spre trăirea iubirii, chiar dacă nu prin prisma ei, atunci ești chiar la începutul trăirii iubirii. Dacă tu ți-ai pus bariere între tine și persoana respectivă prin faptul că-l consideri prea înalt în trăirile lui, iar tu în loc să trăiești cât mai intens ceea ce a produs în tine, ceea ce te-a făcut să conștientizezi, blochezi trăirea ta, considerând că în tine nu există de fapt așa ceva, cu toate că tu la rândul tău ești la începutul trăirii; dar acestea sunt barierele gândirii, inima nu pune bariere în calea trăirii, ea doar se dăruiește total, știind că asta este însăși viața ei.

– Iubirea este ca un diamant neșlefuit, de o valoare inexprimabilă, ce nu poate fi nici vândut, nici păstrat, numai pentru folosul unei anumite persoane; de aceea este pusă la expoziție, prin reflectarea

strălucirii ei în adâncul sufletului nostru, astfel toți să poată admira frumusețea și măreția existenței sale în sine.

– Nu mai pierde vremea, din moment ce ai aflat că poți șlefui diamantul, ca să vezi valoarea lui, frumusețea lui, să poți să fructifici ceea ce este expus în tine, ca toți să poată vedea la rândul lor, măcar diamantul neșlefuit.

– Trăiește fără să impui ca ceilalți din jurul tău să devină la fel ca tine, orientează-i pentru că știi că toți au trăiri interioare, dar fiecare este unic în felul lui; dăruiește-te la rândul tău cât mai intens trăirii interioare a iubirii.

– Fiecare trăiește iubirea în felul lui până când ajunge la conștientizarea trăirii; de atunci încolo, numai prin dăruire totală trăirii ei poate simți continuu efectele ei.

– Ceea ce ne leagă pe toți, indiferent de unicitatea noastră, de dorințele noastre, este tocmai reflecția iubirii absolute în sufletele noastre.

– Adevăratul înțelept este cel care schimbă pe toți cei din jurul lui, numai prin simpla sa prezență în mijlocul lor; el schimbă tocmai datorită trăirii interioare intense datorate identificării cu un centru, fie datorită conștientizării existenței iubirii absolute.

– Când iubirea și-a făcut simțită prezența în inima ta, fie doar pentu o clipa, chiar dacă ai suferit de pe urma trăirii, bucură-te că știi ce poate însemna trairea ei, spre deosebire de ceilalți, care nici măcar nu au conștientizat trairea ei, într-o reflecție mai slabă a ei.

– Daca tu ai avut ocazia să trăiești iubirea intens, dincolo de gândirea ta, chiar dacă tu nu ai avut împlinirea trăirii tale, așteaptă până apare cu adevarat cineva care te poate ajuta să împlinești trăirea ta prin faptul că și el cunoaște acest fel de trăire, poate chiar mai mult decât tine.

– Dacă n-ai avut împlinire, înseamnă că persoana respectivă nu era potrivită pentru trăirea ta interioară, tu nu puneai bază pe trăirea dorințelor trupului, ci pe trăirea iubirii în sine.

– Când afli esența trăirii tale, prin faptul că tu ai ajuns la conștientizarea existenței în sine a iubirii absolute, datorită trăirii prea intense a ei, dăruiește-te total trăirii și chemării ei, pentru că ea îți va arăta drumul, ți se va dezvălui, îți va arăta reflectarea ei atât în sufletul tău cât și în ceea ce ai iubit sau iubești tu.

– Când ajungi să vezi existența sa în sine, vei înțelege faptul că tu poți fi fericit mereu prin trăirea sa continuă, dar vei conștientiza că de fapt iubirea prin existența sa în sine, prin dăruirea totală a ei, prin reflecția sa în interiorul existenței și implicit în interiorul sufletului tău, îți dăruiește continuu fericire prin dăruirea ei, prin faptul că te face s-o simți total.

– Atunci vei înțelege că de fapt, deși ea ți se dăruia total, tu continuu puneai bariere prin gândirea care se baza pe cunoaștere, nu pe trăirea interioară a iubirii, refuzând practic să fii fericit; continuu tu căutai fericirea în afară și ea de fapt era chiar în interiorul tău, gata să ți se dăruiască mereu.

– Datorită trăirii totale a ei, prin viziune, tu înțelegi că de fapt așa o vei putea trăi intens și în plan material, prin dăruirea ta totală prin prisma iubirii absolute, reprezentării prin care trăirea intensă a iubirii a putut avea loc, a putut fi conștientizată.

– Important nu este ceea ce gândești, ci ceea ce trăiești, iar dacă trăiești total iubirea, gândirea nu-și va mai avea rostul; va exista doar pentru a putea comunica cu ceilalți, dar când se va îndrepta spre iubire, se va mulțumi doar să se retragă din calea trăirii ei, fiind prea limitată, pentru a o putea înțelege; ea nu va putea decât să încerce să descrie cât mai corect trăirile interioare.

– Este mult mai bine să te dăruiești total trăirii iubirii, decât să fii un filosof care descrie iubirea, dar el n-o poate înțelege, netrăind-o; de aceea deși filosofii vorbesc frumos despre iubire, nu-ți spun și cum poți ajunge la trăirea ei, nu au o practică, totul este doar vorbă.

– Cel care se dăruiește total trăirii iubirii, se aseamănă cu un tâmplar sau orice alt meseriaș, care se dăruiește total meseriei lui, dar nu pentru a avea un folos, ci pur și simplu pentru că-i face plăcere; practicând meseria se simte cel mai fericit om din lume, pentru că se simte împlinit, este tâmplar pur și simplu pentru că-i place tâmplăria.

– Conștientizează continuu că te dăruiești trăirii iubirii, prin prisma reflecției existenței în sine a iubirii absolute, acest lucru făcând de fapt să dureze iubirea prin dăruire totală dintre un bărbat și o femeie, dincolo de limitele gândirii, ale planului material, ale trupurilor lor; numai așa nu va scădea niciodată în intensitate, va fi chiar mai intensă mereu decât "ca-n prima zi", fiecare clipă va avea ceva special, ceva deosebit, pentru că o trăiești în prezent, nu în trecut sau în viitor; vei

pierde astfel noțiunea timpului, iubirea devine în sfârșit ceva veșnic prezent pentru tine.

– Învață să privești totul prin trăirea iubirii, prin simțirea ei în inimă, totul va fi atunci deosebit, nu datorită felului cum arată exteriorul, ci datorită trăirii tale, a faptului că nu mai respingi nimic, doar înțelegi, nelăsându-te identificat cu exteriorul lor, vei înțelege doar prin prisma interiorului.

– Fii ceea ce ești, mai ales dacă ai conștientizat faptul că în interiorul tău s-a produs o schimbare totală, asta înseamnă că în sfârșit poți acționa pentru a domina gândirea, că ai început să trăiești cu adevărat, dar conștientizează și faptul că numai ideea de iubire ți a produs această schimbare; dăruiește-te astfel total trăirii iubirii cât mai intens, știind că numai ea îți aduce fericirea; chiar și dacă te dăruiești inconștient trăirii ei, ea întotdeauna va avea grijă de tine, de interiorul tău.

– Conștientizați odată pentru totdeauna că sunteți Inimi Ale Iubirii!

Cuprins

Introducere		5
I.	Inima Existenței	8
II.	Sufletul	15
III.	Religiile lumii	19
IV.	Inimi ale Iubirii	28
V.	Iubirea Absolută	37
VI.	Mesajul iubirii absolute	39
VII.	Centrele Existenței	43
VIII.	Reflectarea esenței în știință, filosofie, religie	45
IX.	Înțelegerea prin observare, simțire, viziune și conștientizare	57
X.	Iubirea omenească	62
Practica Iubirii Absolute		70
Concluzii – Orientări		77